

THU THUY

Đêm

trăng rằm

THU THUY

Đêm

trăng rằm

Đêm Trăng Rằm

Thu Thủy

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG I

Đêm rừng!

Trời tối mịt mùng, rừng rậm nên cây dày đặc, che kín cả bầu trời. Những ngôi sao trên cao không thể nào xuyên qua những tầng lá, để soi chút tia sáng xuống mặt đất.

Trong ngôi nhà, nhóm sinh viên bốn người ngồi quanh cụ già, im lặng lắng nghe tiếng kể đều đều, buồn buồn...Câu chuyện gợi lại hình ảnh tang thương đã xảy ra từ lâu lắm.

Bếp lửa cháy bập bùng. Ngoài trời bóng tối đặc quánh. Theo câu chuyện của cụ già, hình ảnh cô gái chết thê thảm dần dần hiện lên trước mắt các cô cậu sinh viên. Hòa với tiếng kể trầm trầm, họ nghe như đâu đó vang lên tiếng cộp gầm gừ từ một cõi xa xăm.

Hoàng hôn bao trùm cả bầu trời phủ dần xuống cách rừng, ánh sáng cứ tắt dần...tắt dần...rồi từ từ tàn lụi. Bóng tối tràn về. Tiếng gầm rú rừng rợn của thú rừng càng làm cho bước chân của hai anh em Chiến càng thêm hối hả. Bởi vì họ biết rằng càng về đêm, con đường này rất nguy hiểm, “Ông ba mươi” thường hay xuất hiện.

Chiến kéo vội tay em thúc giục:

- Trời tối rồi, đi nhanh lên đi em.

Người em gái nhăn nhó:

- Em mệt lắm, không đi nổi nữa đâu.

Chiến đưa tay chỉ về phía trước:

- Cố gắng lên em. Đằng trước có một căn nhà sàn rất cao, mình có thể xin trú ngụ được.

Người em gái cắn nhằn:

- Nếu anh không dẫn đi lạc đường thì bây giờ chúng ta đã đến nơi rồi đâu có bị kẹt giữa rừng.

Chiến cười hiền lành:

- Anh đâu có cố ý. Em ráng một chút nữa đi, kéo...

Chiến chột đưa tay che miệng im lặng rồi đưa mắt nhìn dáo dác chung quanh làm tăng thêm sự tò mò của em gái.

- Kéo sao hả anh Hai?

Chiến kê tai em thì thầm:

- Là “Ông ba mươi” đó.

Người em gái nhìn bóng tối che kín cả cánh rừng hoảng sợ kéo tay anh bước nhanh.

- Mình đi nhanh lên anh. Em sợ lắm.

Đáp lời cô là tiếng gầm rống của cọp dữ làm tăng thêm cảm giác rùng rợn của hai anh em.

Giọng người anh như lạc đi:

- Nhanh lên đi em!

Nhận biết sự nguy hiểm sắp xảy ra hai anh em nắm tay nhau bước nhanh.

Vừa bước vào sân nhà, hai anh em sững sờ chết đứng bởi ánh sáng như hai ngọn đèn pha chiếu vào mắt. Kèm theo ánh sáng ma quái ấy là tiếng gầm rống đầy uy lực thần bí.

Người anh hét lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Nghe tiếng kêu cứu của hai anh em người thợ săn vội vứt chiếc thúng xuống, quát lên:

- Từng người trèo lên thúng. Nhanh lên!

Người anh mừng rỡ:

- Em lên trước nhanh đi.

Người em thúc giục:

- Anh lên trước đi.

- Không. Em phải lên trước.

Người em cương Quyết:

- Nếu anh không chịu lên trước, em sẽ đứng mãi ở đây?

Người thợ săn giục hối hả:

- Nhanh lên! Cọp đến rồi kìa!

Chiến nhìn ra, một con cọp to lớn vằn vện đang gầm vang và đang hướng hai chiếc đèn pha vào nhà. Anh kéo vội người em vào thúng:

- Em lên đi!

- Không. Anh phải lên trước.

Người thợ săn quát to:

- Lên nhanh lên!

Người em đẩy vội người anh vào thúng:

- Anh lên nhanh đi!

Không thể đùn đẩy nhường nhau mãi, bất đắc dĩ người anh phải ngồi vào thúng:

- Cẩn thận nghe em.

Con cọp đã bước vào sân, từng bước chân như nghiền nát cây cỏ chung quanh. Người em hãi hùng nhìn con vật nặng nề to lớn, đang nhe những chiếc nanh nhọn hoắt từ từ bước tới.

Trong cơn khủng hoảng, căng thẳng, người anh như cố sức leo lên, trong khi người thợ săn vội vã thả chiếc thúng xuống.

- Trèo vào thúng nhanh lên!

Trước cái chết, con người như bĩnh tĩnh hẳn lên. Người em bước vào thúng một cách an toàn. Chiếc thúng từ từ được kéo lên...

Trong giây phút sự sống được nẩy mầm thì thần chết lại lạnh lùng xuất hiện. Chiếc thúng vừa kéo lên khỏi mặt đất thì con cọp nhảy lên cao giương móng vuốt giữ chặt miệng thúng ghì chặt xuống.

Trên sàn nhà người thợ săn cùng Chiến cố sức kéo giành giật với cọp chiếc thúng để giữ một mạng người. Người em gái đang nằm trong móng vuốt của cọp, cô nghe mùi tanh hôi nồng nặc phả ra từ cái miệng hoác to của nó. Những chiếc răng nhọn hoắc chạm vào da thịt làm cô đau đớn, cô hét to:

- Anh Hai! Cứu em với!

Cuộc chiến đấu không cân sức kết thúc. Chiếc thúng đứt dây hất tung người

thợ săn cùng Chiến ngã lăn ra sàn nhà. Người em gái kinh hãi hét to:

- Chết tôi mất!

Rồi cô ngất lịm. Con cộp nhìn cô ánh mắt tỏ vẻ như hài lòng. Nó giương móng vuốt phũ phàng siết chặt lấy người cô. Thân thể cô như co quắp lại từng đốt xương kêu rắc, gọn như tiếng những hạt dẻ bị bóp vỡ phát ra.

Chiến lồm cồm bò dậy, kinh hoàng nhìn cảnh trước mặt. Anh đau đớn hét to:

- YẾN! Trời ơi! Em của tôi!

Anh đâm đầu chạy xuống cầu thang, nhưng người thợ săn đã giữ chặt anh lại:

- Bình tĩnh! Cậu hãy bình tĩnh lại đi.

- Tôi phải xuống để trả thù cho em tôi.

Người thợ săn la to:

- Cậu trả thù cho em cậu hay làm mối cho cộp? Cậu bình tĩnh lại đi, chúng ta không thể thắng nổi cộp.

Chiến ôm đầu khổ sở:

- Tại sao người chết không phải là tôi mà lại là em tôi? Yến, Yến ơi! Anh thật là tồi tệ, không thể nào cứu nổi được em. Anh đáng chết! Anh thật là đáng chết!

Người thợ săn vỗ về:

- Đừng tự trách mình nữa, đâu cũng là phần số cả.

Chiến khóc nức nở:

- Phần số. Phần số tại sao lại giáng xuống đầu em tôi?

- Đừng quá đau buồn.

- Ông bảo tôi đừng đau buồn à? Tôi làm sao mà không đau buồn cho được.

Mẹ tôi vừa bị bệnh qua đời, chúng tôi đã mồ côi cha. Bây giờ lại phải mồ côi mẹ. Chúng tôi theo lời trời trăn của mẹ, định dắt nhau đến ở với người dì. Nào ngờ giữa đường xảy ra tai biến.

- Xin chia buồn cùng cậu.

- Bây giờ em tôi đã chết, tôi cũng không còn thiết sống nữa.
- Dù sao thì mọi việc cũng đã lỡ. Tôi khuyên cậu, dù bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải tự giữ gìn mạng sống.
- Nhưng tôi sống để làm gì khi tất cả những người thân của tôi đều bỏ tôi mà đi.
- Cậu còn trẻ, tương lai còn dài. Đừng tự hủy diệt mình vì một phút nông nổi.
- Nhưng...

Chiến bỗng đưa tay ôm đầu:

- Trời ơi sao bỗng dưng tôi đau đầu quá.
- Cậu vừa trải qua một cơn chấn động mạnh. Hãy nghỉ ngơi đi, để tôi nấu cho cậu một chút cháo với thịt rừng, tôi mới vừa săn được nè.

Chiến xúc động:

- Ông! Ông thật tốt với tôi.
- Đâu có gì. Hoạn nạn giúp nhau là lẽ thường mà.

Chén cháo của người thợ săn thật ngon, thật ngọt. Nhưng Chiến không còn cảm nhận được hương vị của mùi thịt rừng nữa. Nỗi đau đớn đã quật ngã anh. Anh thiếp đi, chìm dần vào cơn mê đầy ác mộng.

Chiến tỉnh dậy sau 3 ngày đêm hôn mê được người thợ săn tận tình chăm sóc. Anh buồn ra cửa nhà sàn nhìn xuống sân hồi tưởng lại cái chết bi thảm của đứa em gái yêu thương.

Bỗng dưng anh dụi mắt như không tin ở chính mình. Yến! Đúng rồi! Em gái anh đang đứng trước sân vẫy gọi anh:

- Yến! Em đó phải không?

Chiến lao vội xuống cầu thang ra sân. Bóng cô em biến mất. Anh la to:

- Yến! Em ở đâu? Ra ngay đi! Đừng đùa nữa, Yến.

Nghe tiếng la của anh, người thợ săn choàng tỉnh dậy xuống sân kéo anh lên:

- Cậu điên rồi hả? Nửa đêm xuống đây la hét. Bộ định làm mối cho cọp hả?

Chiến vẫn ngơ ngác:

- Tôi vừa thấy em tôi ở đây.

- Cậu bị ảo giác đó thôi. Em của cậu đã chết rồi. Cọp đã tha đi mất xác rồi.

Chiến cảm phần.

- Cọp! Cọp! Tao sẽ giết mày để trả thù cho em tao.

Người thợ săn nhìn Chiến lắc đầu.

Xa xa, tiếng cọp gầm vang làm náo động cả khu rừng. Tiếng gầm rú của nó vang lên từng hồi ghê rợn như để chứng tỏ sức mạnh thần kỳ của mình. Muốn giết cọp quả là một chuyện phi thường, dân gian có mấy ai làm được.

Chiến phải chấp nhận một điều đau thương là em gái anh đã chết. Anh cố nằm ý trên sàn nhà không muốn bước ra ngoài vì sợ rằng mình sẽ bị ác mộng như đêm qua.

Trần trọc mãi, không làm sao anh dỗ được cho mình ngủ. Vừa mới thiếp đi, bên tai anh nghe tiếng khóc nỉ non, ban đầu nho nhỏ, yếu ớt sau lại nức nở hơn.

Người thợ săn nằm bên cạnh như cũng đã nghe tiếng khóc. Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi thận trọng bước ra cửa.

Chiến kinh hoàng kêu lên:

- Yến! Yến! Em gái của tôi.

Một người con gái đang bị treo lơ lửng trên cây cổ thụ trước sân, khóc lóc thảm thiết.

Người thợ săn ôm chặt lấy Chiến:

- Bình tĩnh! Cậu đừng xuống sân. Cậu xem kìa!

Chiến nhìn ra, hình ảnh khi nãy biến mất. Bầu trời vẫn yên lặng, không gian vẫn vắng vặc một ánh trăng non.

Chiến ôm mặt khóc:

- Có lẽ em tôi chết oan ức, tan xương nát thịt, không một nắm mồ nên hồn phách dật dờ, không tan.

- Sáng mai, tôi và cậu sẽ vào rừng tìm xác cô ấy đem về chôn cất may ta có chỗ nương dựa, ấm áp cho vong hồn.

- Ông nói rất phải. Tôi không biết lấy gì để đáp tạ ơn ông.

- Cậu đừng nói đến ân nghĩa nữa.

- Nhưng lòng tôi vẫn áy náy.

- Chỉ cần cậu khỏe mạnh, bớt đau buồn là tôi vui rồi.

Sáng hôm sau, lần theo vết máu khô người thợ săn và Chiến vào rừng tìm xác Yến. Đến trước một cái hang, cả hai phát hiện đồng xương nằm trên một vũng máu vừa khô.

Chiến nhặt chiếc vòng đeo tay lên rồi khóc rống:

- Đúng rồi! Đúng là em tôi rồi. Chiếc vòng này là của nó đeo trên tay nè.

Người thợ săn cởi vớ chiếc áo của mình ra, nhặt mớ xương gói vào rồi thúc giục:

- Chúng ta về mau kéo nó phát hiện.

Chiến nhìn lên trời tự nguyện:

- Cọp! Cọp! Tao sẽ giết mày để trả thù cho em tao và bao nhiêu người vô tội.

Rồi anh ôm lấy cái bọc xương mà khóc:

- Yến! Yến ơi! Linh hồn em có linh thiêng hãy phù trợ cho anh diệt loài nghiệt súc trừ hại cho dân lành.

Sợ ở lâu bất tiện, người thợ săn kéo tay Chiến:

- Chúng ta về ngay đi.

Chiến nắm chặt tay người thợ săn:

- Ông ! Ông hãy giúp tôi diệt cọp đi.

Người thợ săn gật đầu:

- Cọp là loài vật “Hữu dũng vô mưu”, chúng ta không thể đối đầu với nó mà phải dùng kế mới được.

- Ông đã có cao kiến gì?

- Chúng ta cần theo dõi nó, nắm được đường đi nước bước của nó, sau đó sẽ hạ độc.

- Ý của ông là..

- Ta còn trữ một lượng thuốc mê khá lớn, chỉ cần đợi lúc nó mê ngủ, ta xông thuốc vào hang cho nó mê man mới ra tay được.

- Ý rất hay!

Sau nhiều ngày theo dõi cọp, người thợ săn quyết định:

- Đêm nay chúng ta sẽ hành động.

Chiến lặp lại:

- Phải. Chúng ta sẽ vào rừng mai phục chờ cọp ngủ say rồi thực hiện theo kế hoạch. Cậu đã chuẩn bị đầy đủ chưa?

Chiến đưa con dao sáng ngời lên:

- Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng. Con dao này sẽ đâm thẳng vào quả tim của nó.

Tôi sẽ lấy máu nó để tế mộ em tôi.

- Đừng quá khinh địch. Cọp tuy mê nhưng sức mạnh nó vẫn còn.

- Tôi biết rồi.

Đêm đã về bóng tối tràn ngập núi rừng. Chiến nôn nao chờ giờ hành động.

Chính tay anh sẽ giết cọp, sẽ lấy quả tim nó để tế vong linh em gái mình.

Chờ đợi, hồi hộp rồi giây phút ấy cũng đã đến. Người thợ săn đưa mắt nhìn anh gật đầu:

- Cần thận!

- Vâng! Ông yên tâm đi!

Người thợ săn giắt vô người con dao và cây súng sẵn rồi cùng Chiến lặng lẽ vào rừng. Đêm rừng đầy những bí ẩn và nguy hiểm. Trong bóng đêm người thợ săn từng bước chắc chắn, men theo một lối nhỏ vào hang cọp.

Người thợ săn thì thào:

- Cố nín thở đừng để nó phát hiện.

Chiến gật đầu. Cả hai lần theo vách đá vào hang. Cọp đang ngủ say, đầu hướng ra cửa theo một tư thế cảnh giác

- Đeo mặt nạ vào.

Chiến làm theo lời người thợ săn. Bằng một kỹ thuật tinh vi, người thợ săn mồi lửa phà một làn thuốc mê vào hang cọp.

Con cọp chột ngẩng đầu lên như vừa phát hiện một mùi vị lạ. Người thợ săn cùng Chiến giật thót người đu mình lên cửa hang nín thở.

Trong trạng thái ngủ mê, thính giác của cạp như mất đi sự nhạy bén, nó lại từ từ lặn ra ngủ. Người thợ săn lại tiếp tục phà hơi thuốc vào hang cạp một liều cực mạnh.

Chờ một thời gian cho thuốc mê thấm thật sâu vào cơ thể cạp, người thợ săn dùng một cục đá to ném vào đầu cạp. Con cạp vẫn không nhúc nhích. Người thợ săn bảo Chiến:

- Thời điểm đến rồi chúng ta vào hang đi.

Người thợ săn cùng Chiến vào hang. Vị chúa tể sơn lâm vẫn im lìm trong giấc ngủ không hay biết rằng cả một đời oanh liệt làm bá chủ của muôn loài sắp kết thúc. Chiến cắm hờn kết liễu cạp bằng một lưỡi dao đâm thẳng vào tim.

Máu cạp bắn tung tóe trong tiếng thét gào to của Chiến.

- Yến ơ! Yến ơ! Anh đã trả thù cho em rồi.

Không hổ danh là vị chúa sơn lâm của rừng xanh, trong cơn mê cạp gầm lên đau đớn rồi tấn công địch thủ.

Người thợ săn quát to:

- Cẩn thận. Chạy ra khỏi hang ngay.

Vì thuốc mê ngấm sâu nên cạp không định được phương hướng, đầu nó va vào vách đá rồi ngã gục. Thế là hết đời oanh oanh liệt liệt làm kinh hồn vỡ mật mọi người.

Đợi cạp chết hẳn người thợ săn hỏi Chiến:

- Cậu định thế nào?

- Tôi chỉ lấy quả tim cạp về tế vong linh cho em thôi.

- Được rồi. Cậu cứ làm theo ý nguyện. Sáng mai ta sẽ vào lột da nó đem về đổi đồ dùng. Còn thịt nó sẽ phân chia cho dân dưới làng.

- Tùy ông quyết định.

Chiến dùng dao moi lấy quả tim cạp đem đến nấm mồ dưới gốc cây cổ thụ khẩn vái:

- Yến ơ! Em sống khôn thác linh, về đây chứng cho anh trả thù cho em. Kẻ thù giết em đã chết dưới tay anh. Em yên lòng mà nhắm mắt đi nghe.

Từ đó Chiến ở lại với người thợ săn không về làng nữa. Một đêm trăng ngời trong nhà sàn, anh nhìn thấy xa xa phía rặng núi, bóng một cô gái cưỡi trên lưng con cọp bay vút qua, rồi mất hút trong khe núi.

Anh lẩm bẩm:

- Quái lạ! Mình phải tìm cho ra chuyện này mới được. Không thể có chuyện như thế được.

Anh đã cố lần dò, nhưng không tìm thấy giấu tích gì. Vào những đêm trăng sáng, hình ảnh ấy vẫn hiện lên. Anh tự nhủ:

- Có lẽ nơi cõi âm u nào đó, em gái anh đã thuần hóa được cọp dữ nên thường cỡi nó dạo chơi.

Không muốn chứng kiến hình ảnh đau thương làm gợi lên trong lòng anh nỗi mất mát thâm trầm, anh bỏ rừng ra đi.

Những người dân đêm đêm vào rừng bẫy thú cũng thường thấy hình ảnh cô gái cỡi trên lưng cọp bay vút đi. Từ đó không ai dám lai vãng tới vùng chân núi.

Dân ở đó dọn ra bìa rừng ở. Vùng rừng núi này lại trở nên hoang vu vắng lặng.

Truyền thuyết về cô gái cưỡi cọp được lan truyền ra. Mọi người cho đó là vùng đất thiêng, không dám xâm phạm, chỉ có người thợ săn, ông vẫn ở mãi bên cái nhà sàn nơi mà cô gái bị cọp vồ và câu chuyện cái chết thâm trầm của cô.

Cụ già kể xong câu chuyện mà không khí vẫn lặng đi. Mọi người như còn xúc động trước cái chết tức tưởi của cô gái.

Giữa sàn nhà, bếp lửa vẫn cháy bập bùng. Không khí ẩm áp vẫn không xua được nỗi sợ trong lòng hai cô gái. Hồng nhìn ra sân. Ngoài trời tối đen. Những bóng cây đen thẫm như ẩn giấu những đe dọa mơ hồ.

Cô gái ngồi im một lát rồi khẽ nói:

- Cụ ơi! Có phải cụ chính là người thợ săn trong câu chuyện không?

Cụ già gật đầu:

- Cháu nhận ra được ông sao? Phải, chính ông là người thợ săn đó. người đã chứng kiến cái chết oan khốc của cô gái trẻ. Mấy năm qua rồi, mỗi lần nhớ lại buổi chiều tối hôm đó, ông vẫn còn thấy đau lòng.

Tuyết lên tiếng:

- Còn người anh của cô gái, bây giờ ra sao hả ông?
- Cậu ấy bỏ xuống chợ sinh sống, ban đầu thỉnh thoảng cậu ấy còn về thăm ông, nhưng mấy năm sau thì không thấy nữa.

Cụ già ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Có một điều mà đến nay ông vẫn không giải thích được, đó là chuyện trong buôn cứ một năm lại có một cô gái bị mất tích, ông nghĩ, có lẽ hồn oan của cô gái đó oán hận cõi đời, nên mỗi năm cứ bắt một cô gái đi theo.

Hồng rùng mình:

- Chuyện có vẻ hoang đường quá.
- Nhưng nó có thật đó cháu.

Cụ già lại trầm ngâm một lúc, rồi nói tiếp:

- Hay là âm khí con cạp đó mạnh quá, nên còn lẫn khuất ở cõi đời, mỗi năm vào ngày nó chết, nó lại trở về bắt một cô gái vì nó nhớ thịt người.

Nghe ông già nói, mọi người tự nhiên rùng mình. Gai ốc nổi đầy người.

Duy chột nhìn đồng hồ, rồi ra hiệu cho các bạn:

- Khuya rồi, mình về cho cụ ngủ đi quý vị.

Bốn sinh viên lần lượt đứng lên, chào cụ già rồi xuống cầu thang đi ra đường.

Ngoài trời tối đen như mực. Duy cầm chiếc đèn pin rọi đường cho cả nhóm trở về nhà.

Hồng liền thoáng:

- Lần này mình đã không uống công khi bỏ thành phố lên đây để đi thực tế.
- Chúng ta là những sinh viên. Chúng ta đang sưu tầm những tư liệu văn học của dân tộc ít người. Câu chuyện của cụ già cũng là một tài liệu quý giá của chúng ta.

Tuyết phụ họa theo Hồng. Duy băn khoăn:

- Nhưng câu chuyện của cụ thật là thương tâm và cũng thật là đáng tiếc.

Phong thắc mắc:

- Thương tâm thì thật rồi. Còn vì sao lại là đáng tiếc?

Duy trề môi:

- Vậy mà cậu cũng tự hào mình là sinh viên sử học, chuyên bảo tồn lịch sử.

- Ý của cậu là...

- Các động vật hoang dã cũng gắn liền với lịch sử. Cậu không thấy là rừng nước ta đang tuyệt chủng hẳn cái giống cọp và các loài thú quý hiếm khác thì con người cứ bắn giết bừa bãi.

- Ý của cậu là người anh đó không nên giết cọp để trả thù?

- Không hẳn là vậy. Nhưng tớ rất là tiếc. Nếu là bây giờ, chúng ta sẽ có những chuyên gia để thuần hóa nó đưa nó vào khu tập trung nuôi dạy và bảo tồn.

- Xem ra cậu rất có cảm tình với con cọp hung ác đó.

- Cậu cho mình là người như thế nào mà dành hai tiếng “cảm tình” cho một loài thú dữ?

Tuyết giảng hòa:

- Thôi đi, hai cậu đừng cãi vã nữa.

Hồng trầm ngâm:

- Phải đó, mình đừng bàn luận những chuyện xưa đã qua mà bây giờ hãy nghĩ đến những điều thực tế đang xảy ra.

Phong hỏi nhanh:

- Hồng muốn nói đến chuyện các cô gái trong làng bị mất tích hằng năm à?

- Phải.

- Phong cũng thật thắc mắc. Không thể có những chuyện thần thoại ấy xảy ra giữa thế kỷ hai mươi mốt này.

Duy khẳng định:

- Có lẽ đây là một âm mưu của kẻ xấu lợi dụng sự mê tín của dân làng mà thực hiện âm mưu đen tối.

Tuyết cũng đồng tình:

- Đúng vậy. Chắc chắn đây là âm mưu của những người đang sống lẫn trốn

pháp luật. Chúng ta cần phải góp phần vạch trần sự việc để tìm ra sự thật.

- Nhưng chúng ta bắt đầu từ đâu bây giờ?

Hồng lo lắng hỏi. Duy đề ra phương hướng:

- Chúng ta bắt đầu điều tra từ những cô gái trong làng bị mất tích.

Tuyết tán thành:

- Đúng đó. Chúng ta sẽ hỗ trợ nhau nghe.

Phong búng tay:

- Lẽ đương nhiên rồi.

Cả bọn hăm hở bước về nhà. Trong lòng mỗi người miên man suy nghĩ.

CHƯƠNG II

(Phần một)

Buổi sáng vùng cao, bình yên, phẳng lặng. Từng lớp sương mù tan dần...tan dần hiện ra trùng trùng điệp điệp một màu xanh của những đồi nương

ngô thẳng tắp, từng đoàn...từng đoàn người mang những chiếc gùi, sau lưng đi làm rẫy. Tiếng trẻ con cười giòn bên lưng mẹ. Những người phụ nữ nở nụ cười sung sướng sửa lại chiếc địu, âu yếm nhắc nhở:

- Ngoan nào! Đừng nghịch nữa.

Hồng cùng cả nhóm vừa đi, tai lắng nghe tiếng suối chảy róc rách âm vang như một điệu nhạc vi vu, trầm bổng.

Tuyết vẫn còn băn khoăn mãi chuyện đêm qua. Cô kéo tay Tuyết:

- Đêm qua mình không làm sao mà ngủ được. Câu chuyện đêm qua của cụ già cứ làm mình ray rứt mãi.

- Mình cũng vậy. Không biết là chuyện “ Cô gái cưới cọp” ấy có thật hay không?

Người chủ nhà đi kể bên khế gặt đầu:

- Là có thật đó các cô à.

Hồng nhanh nhẩu:

- Bác Rô! Bác cũng biết chuyện này nữa à?

Ông Rô chậm rãi nói:

- Không chỉ riêng bác mà cả buôn làng này ai cũng biết chuyện đó cả. Đó là một câu chuyện thần bí và thương tâm của cái buôn này.

- Có phải vì sự mất tích của các cô gái không bác?

- Phải. Hằng năm, cứ vào đến ngày cạp chết là buôn làng lại phải mất đi một cô gái hiền ngoan, xinh đẹp. Tai họa này không biết phải hứng chịu đến bao giờ?

- Chính quyền ở đây không có biện pháp gì ngăn chặn sao bác?

Bác Rô lắc đầu:

- Có. Nhưng vô hiệu quả. Các cô gái ẩn bị mất tích là một cách bí mật.

Tuyết nói lên ý nghĩ của mình:

- Cháu tin rằng có thể đây là một âm mưu của kẻ xấu lợi dụng sự huyền bí của chuyện “Cô gái cưới cạp”, mà làm điều ác. Chớ cô ấy là người hiền, dám hy sinh sự sống mà nhường cho người anh lên trước thì đâu có thể làm điều ác như thế.

Ông Rô lo sợ dáo dác nhìn quanh:

- Đừng! Cháu đừng nói thế mà xúc phạm đến thần linh. Hồn cô gái ấy thiêng. Chúng ta phải cúng tế hàng năm để buôn làng được bình yên.

- Chúng ta có thể cúng tế bằng những con vật mà. Sao lại dùng cả một mạng người.

- Đó là ý thần linh.

Như sợ mạo phạm, ông Rô chấm dứt câu chuyện:

- Cháu đừng nói nữa, bởi vì đã đến nương rồi. Ở đây rất gần chân núi, cô gái ấy thường hay cưới cạp đi ngang đây lắm.

- Cháu còn nhiều điểm nghi ngờ.

Ông Rô xua tay:

- Đừng tự rước họa vào thân.

Rồi ông lầm lũi đi hái ngô. Hồng và Tuyết hợp cùng Duy và Phong hái ngô

phụ giúp mọi người.

Duy vừa hái vừa hò reo:

- Mình thi đua nghe các bạn.

Phong hào hứng:

- Thi như thế nào?

- Ai hái nhiều nhất sẽ được thưởng.

- Thưởng gì?

- Một nụ hôn của Tuyết.

Tuyết nhăn mặt:

- Sao lại là Tuyết?

- Tại vì...tại vì...

Duy ngập ngừng càng làm Tuyết giận dữ:

- Duy phải nói cho rõ ràng nếu không thì Tuyết không tha cho Duy đâu.

Mặt Duy đỏ bừng như gấc chín:

- Vì môi Tuyết rất ngọt ngào.

Phong giơ tay:

- Tớ sẽ về giải nhất.

Duy phản ứng:

- Chưa chắc.

- Tớ nhất định thế.

- Tại sao cậu dám chắc là sẽ thắng?

Phong đưa tay chỉ vào ngực:

- Sức mạnh của tình yêu.

Lần này thì Tuyết đã giận thật sự:

- Các bạn đừng đem Tuyết ra làm trò đùa nữa.

Nhìn Tuyết sắp khóc, Phong thấy lòng mình se lại. Anh vỗ về:

- Xin lỗi. Bọn anh không cố ý làm cho Tuyết giận đâu.

Tuyết nhìn Phong với ánh mắt dỗi hờn tha thiết:

- Sao lại đem Tuyết ra mà đùa giỡn như thế?

Trái tim Phong như thầm nói:

- “Không phải là đùa đâu Tuyết”.

Nhưng anh lại cười cầu hòa:

- Xin lỗi. Anh thành thật xin lỗi và tối nay anh sẽ đền bù lại cho Tuyết.

- Anh đền cho Tuyết cái gì?

- Một đêm ngắm trăng bên bờ suối.

Hồng chen vào:

- Có Hồng tham gia không hay là đêm trăng chỉ có hai người?

- Hồng! Làm sao mà Tuyết có thể thiếu Hồng được.

Hồng nháy giọng:

- Ồi giời! Tình cảm thế.

Mặt trời đã lên cao. Những chiếc gùi đã đầy ngô. Ông Rô gọi ý:

- Các cháu hãy nghỉ một chút đi. Chúng ta nướng ngô ăn rồi sẽ cùng về làng.

- Hoan hô bác Rô.

Ngọn lửa bùng lên rồi tàn, để lại đồng than hồng đỏ rực. Mùi ngô thơm phức là bao tử mọi người xôn xao.

- Thơm quá!

Duy hít hà, ông Rô giải thích:

- Ngô mới hái rất ngọt, các cháu tự nhiên đi.

- Cám ơn bác Rô. Chúng cháu không khách sáo đâu.

Mọi người cùng thưởng thức những trái ngô vừa thơm vừa ngọt. Ông Rô hài lòng cười sung sướng với thành quả lao động của mình.

No nê với những trái ngô, Phong kéo tay Duy đứng lên:

- Nào! Bây giờ đến lượt chúng ta gùi ngô về nhà thay cho Hồng và Tuyết.

Các cô ấy đã thấm mệt rồi.

Duy vênh mặt:

- Chứ sao! Thanh niên thời đại mà.

Trong cái nắng gay gắt của buổi trưa, tất cả mọi người theo con đường cũ trở về làng. Trên lưng là những cái gùi đầy ngô. Mồ hôi nhễ nhại nhưng trên môi mọi người ai

cũng rạng rỡ một nụ cười.

Đêm rừng! Bầu trời lấp lánh những ánh sao. Ánh trăng như một làn sóng tràn qua bóng cây, rải một vầng sáng vuốt ve mặt đất. Vạn vật như tắm mình

trong ánh trăng dịu dịu...

Trong ánh trăng đêm huyền diệu, bốn người vừa đi vừa thưởng thức nét huyền ảo của thiên nhiên. Một dòng suối nhỏ chảy róc rách, nước lấp lánh bạc dưới ánh trăng.

- Thật là tuyệt diệu!

Tuyết vừa hít vào buồng phổi không khí trong lành vừa khen vừa đề nghị:

- Chúng ta xuống suối đi.

Phong nắm tay Tuyết:

- Các bạn có nghe gì không?

Duy ngóng tai lên:

- Nghe gì?

Phong thì thầm:

- Tiếng thở của rừng.

Cả bốn người cùng nhau đặt tay lên ngực lắng nghe. Xa xa, mơ hồ có tiếng thì thào của gió, từng chiếc lá uốn mình du dương tạo nên khúc nhạc trữ tình.

Người Tuyết như rung lên cảm giác ngọt ngào. Bằng một cử chỉ tự phát cô rút tay lại siết chặt đôi tay vào lồng ngực, như giữ lấy mơ ước của mình.

- Ôi, ước gì chúng ta được giữ gìn mãi cái không khí thanh khiết, huyền ảo của đêm rừng.

Phong say sưa nhìn Tuyết:

- Tuyết lãng mạn ghê.

- Phong xem kia! Dưới làn tro óng ánh từ những ngôi sao đổ xuống, con đường đất vàng ướt đẫm sương đêm, hương thơm thoang thoảng của những chiếc lá non vừa nhú. Vách đá thẳng đứng soi bóng xuống dòng suối đang ngủ dưới ánh trăng.

- Phong cũng đã nghe được những tiếng vo vo nhè nhẹ của đám côn trùng.

Chúng đang cùng nhau hòa tấu một khúc nhạc của đêm rừng.

Hơi thở của đêm rừng cũng như hòa vào hơi thở của đôi vai nhau, hòa cùng tiếng đập của trái tim tựa như tiếng hát của mùa xuân làm ngây ngất lòng người.

Duy và Hồng cứ đứng ngẩn người ra nhìn Phong và Tuyết. Hai người như hai kẻ mộng du đang lang thang trong hư ảo mà quên đi thực tế bên ngoài.

Hồng ngơ ngác hỏi:

- Các bạn làm sao thế?

Tuyết như lắng đi cơn xúc động trong lòng cô cười gượng:

- Mình có làm sao đâu. Chỉ là một niềm vui vì đã cảm nhận được cái đẹp của thiên nhiên.

Hồng thở dài:

- Rất tiếc, nơi đây là nơi nguy hiểm gây biết bao tang thương cho con người trong buôn làng.

- Mình vẫn còn hoang mang về câu chuyện cô gái cưới cọp.

Duy đồng tình:

- Ai mà tin cho được cái chuyện hoang đường ấy.

- Tuy là hoang đường, nhưng tại sao các cô gái vẫn liên tục bị mất tích.

Phong bần khoản đưa thắc mắc của mình ra. Tuyết đề nghị:

- Chúng ta hãy tìm hiểu chuyện này để tìm cho ra một sự thật.

- Nhất định rồi!

Đang cùng nhau tranh luận, cả bốn người bỗng dừng lại đưa mắt nhìn về phía chân núi. Cô gái cỡi cọp lướt ngoài phía vách núi. Bóng ấy sừng sững dưới ánh trăng.

- Đuổi theo!

Theo tiếng Phong và Duy, Hồng và Tuyết cũng vận dụng hết tốc lực của mình để đuổi theo.

Cô gái mất hút vào chiếc hang. Duy định lao vào nhưng Phong cảnh lại:

- Đừng vào. Bây giờ là ban đêm nguy hiểm lắm. Chúng ta về đợi sáng mai sẽ vào.

- Phải đó. Chúng ta phải báo với chính quyền địa phương hỗ trợ. Biết đâu trong hang có kẻ xấu, chúng ta không thể chống chọi được.

- Tuyệt nói phải đó. Chúng mình về thôi.

Phong kéo tay Duy cùng Hồng và Tuyết ra về. Trên đường đi, mọi người cứ im lặng làm không khí thêm nặng nề.

Về nhà Phong căn dặn:

- Các bạn hãy giữ kín chuyện thám thính trong hang kéo mọi người lo lắng nghe.

Cả ba người gật đầu:

- Biết rồi!

Đang nói chuyện thì nghe bên nhà gần đó tiếng lao xao than khóc. Phong giật mình bảo:

- Chúng ta chạy qua đó xem sao.

Đến nơi, trong nhà đã có mặt ông Rô cùng với mấy người trong làng.

- Việc gì vậy bác Rô?

Ông Rô trả lời Phong:

- Con gái của thím Xin bị mất tích. Cả nhà đang đi tìm nhưng người đâu chẳng thấy, chỉ thấy thau đồ và đôi dép bỏ lại.

Rồi thím ôm mặt khóc nức nở:

- Chắc nó đã bị “Cô gái cõi cộp” bắt đi rồi. Trời ơi! Tôi khổ quá, chỉ có nó để an ủi mà sống lúc tuổi già, nay nó đã bỏ tôi mà đi rồi.

- Thím đã trình báo với chính quyền chưa?

- Rồi. Nhưng chắc cũng chẳng ăn thua gì. Trong làng đã biết bao cô gái ra đi không trở lại. Con tôi chắc cũng phải chịu chung số phận ấy thôi.

Phong an ủi:

- Thím đừng lo. Chúng cháu sẽ vào rừng tìm cô ấy cho thím.

Ông Rô nhiệt tình:

- Chúng tôi sẽ cùng đi với các cháu.

Thím Sin xúc động:

- Cảm ơn. Cảm ơn mọi người. Tôi cũng đi.
- Thím đã quá mệt mỏi, hãy ở nhà chờ đợi đi.

Phong nắm tay thím Sin:

- Bác Rô nói phải đó thím Sin. Thím hãy ở nhà để chúng cháu đi.

Thím Sin mếu máo:

- Tôi ở nhà chờ tin mọi người nghe.

Phong dắt mọi người vào rừng đến chân núi vào hang mà cô gái cỡi cọp đã bay vào. Những bó đuốc cháy sáng rực, những tiếng gọi vang dội cả hang núi. Vô vọng, cuộc tìm kiếm hoàn toàn vô vọng. Đến sáng, mọi người thất vọng ra về trong nỗi đau mất mát.

Thím Sin ngất đi khi biết rằng con gái mình sẽ đi mãi không về.

Chung quanh hai người là một bãi cỏ rộng, trong ánh sáng đêm trông vàng như màu bơ. Những cây cổ thụ to mọc sừng sững chống lại những cơn bão rừng tàn khốc.

Mọi người trong làng đều không ngủ được vì sự mất tích của cô gái. Đêm nay trong làng tổ chức một buổi họp về phương án đề phòng và truy tìm sự thật. Cuộc họp kết thúc trưởng làng mời một buổi tiệc vì buổi sáng hôm nay thanh niên trong làng săn được con heo rừng thật to.

Phong dẫn Tuyết rời đám đông vào rừng, từng cơn gió mạnh ào ào lướt qua làm Tuyết khẽ rung mình. Phong choàng cho Tuyết chiếc áo khoác của mình.

- Tuyết! Em nghĩ thế nào về câu chuyện huyền hoặc này?
- Em vẫn giữ ý kiến ban đầu.
- Em cũng cho rằng đây là một âm mưu.
- Phải. Ý anh thế nào?
- Anh cũng nghĩ như em và quyết tìm cho ra sự thật.
- Nhưng nguy hiểm lắm.
- Dù phải đem sinh mạng mình ra để đổi lấy sự bình an của dân làng anh cũng không ngại.
- Anh thật can đảm.
- Em biết không? Ngày xưa cha anh cũng là một chiến sĩ. Chỉ vì bảo vệ cho

dân mà phải hy sinh. Anh quyết lòng sống không hổ thẹn với người đã khuất. Tuyết nhìn Phong. Đôi mắt đen sâu thẳm nằm dưới hàng chân mày rậm. Một vầng trán cương nghị trên gương mặt thanh tao. Anh có một sức gọi cảm làm lòng cô xôn xao. Cùng học chung dưới một mái trường bao năm, vậy mà giờ đây cô mới nhận được tình cảm của mình.

- Anh nói gì sai mà em nhìn anh dữ vậy?
- Không? Em chỉ xúc động khi nghe anh kể về cha anh thôi.
- Mẹ anh thì lại càng tội nghiệp hơn. Từ ngày cha anh mất, bà đã sống đơn độc một mình, thân cò gầy yếu, tàn tảo nuôi con.
- Bác ấy sống vô cùng cao cả.
- Vì vậy anh nhất quyết không phụ tấm lòng của mẹ.
- Em thì may mắn hơn anh. Em được sống trong hạnh phúc với cha lẫn mẹ.
- Anh cũng rất ngưỡng mộ em. Là một tiểu thư con của một vị giám đốc có uy danh trên thương trường mà lại dám đăng ký đi thực tế vùng rừng núi này.
- Em cũng chỉ muốn tìm hiểu và ngắm nhìn quê hương đất nước mình thôi. Rừng núi quê mình thật là đẹp phải không anh?
- Phải. Đêm rừng thật đẹp, thật quyến rũ. Em có ngửi được mùi hương nồng đượm và ngát thơm của các loài hoa dại, cánh mỏng như sương đó không?
- Có.

Tuyết vui sướng thốt lên:

- Ánh trăng làm cho lòng người xao xuyến làm rung động những tình cảm thơ mộng thầm kín của tâm hồn. Trăng và hoa tuyệt vời quá!
- Trong cảm giác bình bình, Tuyết cảm thấy như vòng tay của Phong đang ôm lấy người cô. Cô chưa kịp phản ứng thì môi anh đã chạm vào môi cô thì thầm:
- Tuyết ơi! Anh yêu em!

Tuyết cảm thấy trái tim mình như rộng mở, đầy ắp tiếng thì thầm của tình yêu. Trong ánh trăng đêm huyền diệu, người cô run lên niềm rung động đầu đời.

- Phong! Em...

- Ra trường xong, anh sẽ đưa mẹ đến gặp gia đình em..
- Nhưng...
- Nhưng sao hả Tuyết?
- Phải giữ bí mật việc này không để cho Hồng và Duy biết.

Phong thở phào:

- Tưởng chuyện gì, anh xin tuyệt đối giữ bí mật.
- Mình đi cũng đã lâu rồi. Chúng ta quay về thôi.

Trong nỗi xúc động dịu dàng, hai con người yêu thương thấy lòng mình thanh thản nhẹ nhàng. Phúc chốc họ quên đi những cạm bẫy chung quanh, một đôi mắt đang ẩn sau rặng cây đang nhìn họ dò xét và bực dọc.

Đợi hai người đi thật xa, đôi mắt ấy mới lộ ra cùng một con người mặc trên người bộ đồ dạ hành màu đen. Gương mặt che kín cũng bằng khăn đen.

Hắn đưa tay lên miệng huýt gió. Hai bóng đen khác xuất hiện cung kính:

- Thủ lĩnh!

Bóng đen khoát tay ra lệnh:

- Theo dõi bọn nó xem chúng nó là ai? Đến đây làm gì?
- Vâng, thưa thủ lĩnh.
- Tình hình trong hang thế nào?
- Rất ổn. Thủ lĩnh an tâm.

Bóng đen hứ nhẹ:

- An tâm! Tụi bay làm ăn thế nào mà sơ hở để lộ cửa hang cho chúng kéo đến quấy rầy. Vậy mà chúng bây còn nói đến hai tiếng an tâm được sao? Chúng bay tưởng ta là đứa con nít lên ba sao mà dễ ngọt?
- Xin thủ lĩnh bớt giận. Chúng ta sẽ cẩn thận hơn.
- Bọn bây cũng thừa biết vi phạm nội quy hình phạt sẽ khốc liệt như thế nào rồi chứ?

Hai bóng đen hoảng sợ quỳ xuống lạy:

- Xin thủ lĩnh tha mạng.
- Ta cho bọn bây một cơ hội đoái công mà chuộc tội.

- Đội ơn thủ lĩnh, xin thủ lĩnh chỉ dạy.
- Bằng mọi cách phải tiêu diệt bọn chúng.
- Tuân lệnh thủ lĩnh!
- Bọn bây đi đi!
- Xin đa tạ thủ lĩnh.

Nhìn theo bóng hai gã áo đen đã khuất sau cánh rừng già, bóng áo đen cười gần:

- Kẻ nào cản trở công việc của ta, kẻ đó phải chết. Phải chết!

Bóng đen vung bàn tay chém vào khoảng không rồi cất tiếng cười vang vọng cả một góc rừng.

Loay hoay phụ giúp mọi người trong buổi tiệc, Hồng quay lại tìm Tuyết thì Tuyết đã mất dạng. Cô hỏi Duy:

- Duy, thấy Tuyết đâu không?

Duy lắc đầu:

- Không thấy. Mà cũng lạ, sao cũng chẳng thấy thằng Phong.

Hồng nguyền dài:

- Vậy mà cũng không biết. Người ta rủ nhau đi tâm sự đó mà.

Duy vỡ lẽ:

- Thì ra thế. Hai người thật là bí mật.
- Chứ ai như Duy, lúc nào cũng oang oác cái miệng.

Duy lừ mắt:

- A! Cái cô này! Khi không lại mắng té tát vào mặt tôi như vậy?

Hồng cảm thấy sự quá đáng của mình nên giảng hòa:

- Xin lỗi Duy. Tại vì công việc tất bật Hồng hơi mệt nên nổi cáu. Duy đừng giận nghe.
- Không sao. Không sao. Ai nữ giận. Duy có điều Hồng mà nhăn nhó trông xấu lắm. Con gái thì phải duyên dáng, thùy mị, dịu dàng.
- Kệ người ta!

Nhìn Hồng mặt mày tiu ngủ, Duy cười to:

- Đó! Đó thấy chưa? Khuyết điểm không chưa.

- Thôi đi Duy!

Hồng quay lưng bỏ về. Duy nhìn theo cười, lắc đầu.

Hành động của hai người từ đầu cho đến giờ đều được một thanh niên kia theo dõi không bỏ sót. Đến khi Hồng băng ra đường chạy về, anh ta vội vã bám theo.

Hồng đang bước đi, cô chợt nghe tiếng bước chân hối hả sau lưng. Cô giật mình quay lại. Trước mặt cô là một thanh niên có mái tóc xoăn, bảnh trai nhưng rất ngầu. Nét bụi đời, từng trái hiện lên trên gương mặt phong trần của anh ta.

- Anh là ai? Sao lại bám theo tôi?

Người thanh niên cười nhạt:

- Tại sao tôi phải bám theo cô? Đây là đường cái mà, mạnh ai nấy đi chứ.

Hồng đuối lý nhưng vẫn cố gượng:

- Nhưng tôi không thích anh đi sau lưng tôi như thế.

- Cô không phải người vùng này?

- Liên quan gì đến anh?

Người thanh niên khẽ nhướn mày rồi nói:

- Xin lỗi. Chào cô!

Hồng nhìn theo bước chân người thanh niên lòng dấy lên nỗi nghi ngờ.

- Anh ta là ai, thái độ hơi khác thường.

Còn đang phân vân thì tiếng cười của Tuyết vang lên sau lưng:

- Sao cảm anh ta lăm lăm hay sao mà đứng nhìn theo ngẩn ngơ vậy?

Hồng hờn dỗi:

- Đừng suy bụng ta ra bụng người như thế. Mình không phải như bồ bợ bạn mà đi riêng đâu.

Tuyết hơi bối rối:

- Mình đâu có định đi như thế, chẳng qua là...

- Chẳng qua là không thể cưỡng lại được lòng mình phải không?

Tuyết kêu lên:

- Hồng! Không phải vì mình đi vì việc riêng đâu. Anh Phong muốn đi dò xét hòng có kế hoạch cứu cô gái bị mất tích hôm qua

Hồng hốt hoảng:

- Sao không gọi mọi người cùng đi? Đi một mình nguy hiểm lắm.
- Chỉ là đi quan sát tình hình thôi.
- Nhưng chúng ta phải hỗ trợ chặt chẽ với nhau để hỗ trợ khi cần thiết.
- Trời khuya lắm rồi! Chúng ta vào nhà nghỉ đi. Ngày mai rồi sẽ tính.
- Như thế cũng được.

Đêm ấy, Hồng cứ trần trọc mãi không sao ngủ được. Trong đầu cô cứ loay hoay mãi những nghi vấn về người thanh niên. Anh ta là ai? Đến dự cuộc họp có ý đồ gì không? Anh ta chỉ lắng nghe mà không phát biểu ý kiến gì cả.

Mãi suy tư, Hồng chìm vào giấc ngủ mệt nhọc đến khi nghe tiếng chim hót líu lo của những chú chim rừng thì mặt trời đã len vào khe cửa, Tuyết và mọi người có lẽ đã lên nương.

Một mình Hồng lang thang ra bờ suối. Cô mềm người nằm ngã xuống bãi cỏ rậm nằm ở một khúc ngoặt của dòng suối. Cô ngắm nhìn dòng nước lấp lánh dưới ánh nắng. Trước cảnh dịu dàng của vùng đất mát mẻ và êm ả cô thích được cô đơn, ngồi im và ngồi lâu đến nỗi những con thỏ rừng dám nhảy nhót chạy qua ngay dưới chân cô.

Cô bỗng nghe thềm được ngâm mình trong dòng nước trong lành, mắt nhắm nhắm nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Cô xuống suối bơi những sải dài thú vị. Khi đã no nê, cô leo lên những gành đá hái những bông hoa dại.

- Ối chà!

Cô bỗng ôm chân kêu lên đau đớn. Chân cô bị lật ngang vì trượt chân trên gành đá đầy rong rêu.

- Cô có sao không?

Hồng ngạc nhiên:

- Sao anh lại ở đây?
- Cô chỉ cần biết là tôi không hề có ý theo dõi cô. Chân cô thế nào?

- Tôi đau lắm.
- Để tôi nắn chân cho cô nghe. Bàn chân cô bị trật khớp rồi.
- Cảm ơn anh.
- Cố gắng chịu đau nghe.

Một tiếng “rộp” vang lên. Hồng ôm chầm lấy ngực thét lên:

- Á! Đau quá!
- Xong rồi. Để tôi đưa cô về nghe. Ở đây lâu sẽ bị cảm lạnh đó.

Hồng lắc đầu:

- Tôi không đi nổi nữa.
- Tôi cũng cô về nhé!
- Như vậy bất tiện quá!
- Cô đang bệnh mà. Đừng quá câu nệ. Miễn sao lòng mình trong sáng thì không ngại gì cả.

Hồng xúc động:

- Anh thật là tốt. Anh tên gì? Chúng ta vẫn còn chưa biết tên nhau nữa.
- Tôi tên là Quốc. Còn cô?
- Tôi tên Hồng.
- Cô lên đây để làm gì?
- Tôi là sinh viên khoa sử học, lên đây sưu tầm tư liệu văn học để về làm luận án thi tốt nghiệp. Còn anh, anh hiện đang làm gì?

Quốc bối rối:

- Tôi là thợ săn chuyên săn thú rừng đem xuống bán cho các nhà hàng dưới phố.
- Anh có biết như vậy là phạm pháp không? Nhà nước nghiêm cấm việc săn bắn thú rừng, để bảo tồn các loài quý hiếm.
- Biết vậy, nhưng tôi không còn cách nào khác hơn. Đến nhà rồi, cô vào đi.
- Cảm ơn anh.

Hồng cà nhắc bước vào nhà với vẻ đau đớn. Quốc theo vào:

- Cô ở nhà một mình à?

- Mọi người đều lên nường cả rồi.

- Để tôi về lấy rượu thuốc gia truyền đến bóp cho cô. Nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe ngay.

Hồng chưa kịp can ngăn thì Quốc đã vội chạy đi. Hồng mỉm cười một mình:

- Mình đã nghi oan cho người tốt rồi.

Một lát sau, Quốc đã trở lại. Anh vừa xoa nắn chân cho cô vừa động viên:

- Ráng chịu đau một chút. Bóp thuốc này sẽ hết thôi.

Hồng gợi ý:

- Anh Quốc nè! Anh thường hay vào rừng lắm phải không?

- Nghề nghiệp nên có lúc phải ở luôn trong ấy.

- Anh có thể giúp tôi một việc không?

- Việc gì cô cứ nói.

- Ở đây anh có nghe chuyện “Cô gái cỡi cọp” không?

Quốc đổi nét mặt nhưng cố giấu:

- Có nhưng cô Hồng quan tâm đến việc đó để làm gì?

- Điều Hồng quan tâm không phải là cô gái ấy mà là sự mất tích của các cô gái trong làng.

- Cô nên dưỡng bệnh đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

- Chừng nào tôi hết bệnh anh dẫn tôi đi xem mộ cô gái và hang cọp đó nghe.

Quốc hốt hoảng can ngăn:

- Không! Cô đừng đi vào đó, nguy hiểm lắm.

- Sao anh biết? Anh đã đến đó rồi à?

- Không. Tôi chỉ nghe dân làng bảo nhau như thế.

- Tôi phải đi vào trong ấy.

- Cô đừng đi!

- Tại sao?

- Tại vì tôi lo cho cô.

- Anh đừng lo. Chúng tôi có đông người không có vấn đề gì đâu.

Biết không thể can ngăn Hồng được, Quốc buồn bã:

- Tôi khuyên cáo cô cùng mọi người, đừng lân la đến đó nữa, sẽ rất nguy hiểm. Cô nằm nghỉ đi. Tôi về.

- Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi.

Quốc quay mặt đi. Hồng băn khoăn suy nghĩ:

- Thái độ của anh ta thật kỳ lạ. Anh ta có liên quan gì đến chuyện “Cô gái cõi cộp” không? Nhất định cô sẽ lưu ý đến anh ta nhiều hơn.

CHƯƠNG II

(Phần hai)

Bầu trời trong đẹp, cao thăm thẳm trải rộng trên cảnh vật. Nắng chiếu từng sợi nhỏ ve vuốt, muôn lá hoa, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hót véo von của

một con chim đang phơi lông dưới nắng. Hồng, Tuyết, Duy và Phong mang ba lô đi thám hiểm chân núi.

- Chúng ta hãy tìm đến nấm mộ dưới cây cổ thụ già như cụ già đã tả đi.

Tuyết đề nghị. Cả bọn tán thành ngay:

- Đúng rồi. Chúng ta nên bắt đầu từ đó đi.

Càng gần đến ngôi mộ, con đường càng trở nên âm u bí ẩn. Cây cỏ mọc phủ cả trên lối đi.

Phong dặn dò:

- Các bạn nên cẩn thận.

Duy trả lời:

- Cậu đi trước vạch, mình đi sau bảo vệ hai tiểu thư. Nhưng nên nhớ là đừng để lạc đường đấy nhé!

- Hôm cụ già tả mình đã lên sơ đồ trong não rồi, không lạc đâu.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, ánh nắng gay gắt xối lửa xuống, cây cỏ như muốn gục xuống vì hơi nóng. Mọi người như mệt lả, mồ hôi nhễ nhại tưởng chừng không chịu nổi cái nắng thiêu đốt của bầu trời.

Phong động viên:

- Các bạn cố lên. Cây cổ thụ ở trước mặt chúng ta kia.

Kẹp giữa hai bờ dốc, một lối đi hẹp chạy dưới những cây to rậm rạp đến một khoảng đất rộng. Một nấm mồ nhỏ nằm dưới tàn cây, hoang phế, rong rêu. Mọi người như bỗng nghe có một hơi lạnh, rợn cả gai ốc bao trùm lấy họ.

Hồng khẽ rùng mình:

- Quái lạ! Sao không khí ở đây lại ẩm ướt đến thế?

Tuyết suy diễn:

- Có lẽ nơi đây thiếu ánh nắng và có mùi tử khí.

Phong cười xòa:

- Đừng đoán mò nữa cô nương ơi. Người ta chết mười mấy năm rồi, xương cốt đã tiêu hao, còn đâu là mùi vị.

- Biết đâu lại có kỳ tích.

- Thì chúng ta đang tìm hiểu kỳ tích đó.

Quan sát chung quanh một lúc lâu, Phong và Duy thất vọng:

- Cũng chỉ là một ngôi mộ bình thường, không có gì khác lạ.

- Chúng ta đến chân núi để đi vào trong hang đi, xem có gì lạ không?

Duy tán thành:

- Hồng nói đúng đó. Chúng ta đi đi.

Họ lại trở ra con suối rộng, vượt qua khoảng trống bên kia suối, kéo dài đến tận chân núi.

Họ im lặng đi bên nhau.

Mặt trời xuống thấp hơn, trông như đang chảy máu. Những tia nắng lớn chiếu xuống làm con đường đất như chói lòa rồi mất hút vào đám mây đen to, nặng.

Mọi người cảm thấy một luồng không khí lạnh tràn về. Bầu trời xám xịt gió mạnh dần lên cuốn theo những chiếc lá úa ròi cánh bay lả tả.

Phong nhìn bầu trời rồi thúc giục:

- Chúng ta đi nhanh lên. Trời sắp mưa rồi.

Hồng tinh nghịch:

- Mưa thì tốt chứ sao. Đang nóng bức cả người.

- Nhưng chúng ta sẽ bị ướt hết đấy.

Bầu trời như thấp xuống, vỡ ra trút xuống đất những giọt nước to rát cả da.

Mưa cứ to dần, to dần rồi trắng đục cả bầu trời. Mọi người đã vào đến cửa hang.

Phong vuốt nhẹ những giọt mưa đọng trên tóc Tuyết, âu yếm hỏi:

- Em có lạnh không?

Tuyết lắc đầu:

- Không lạnh lắm đâu. Anh đừng lo.

Hồng nhìn quanh hang đề nghị:

- Nhân lúc trời còn mưa, chúng ta cùng đi vòng quanh hang đi.

- Phải đó. Chúng ta vào hang xem có gì lạ không?

Nghe Phong nói Duy đưa tay đề nghị

- Tôi có một đề nghị.

Cả bọn đưa mắt nhìn Duy:

- Duy có ý kiến gì không?

- Ý khác thì không, ý hay thì có.

- Ý gì mà hay thế?

- Tôi đề nghị trước khi đi, chúng ta hãy lấy ba lô ra lấy thức ăn ra giải quyết cái bao tử đang biểu tình trong bụng mình đã.

Mọi người cùng nhau cười xòa. Sự nhiệt tình làm cho họ quên cả cái đói.

- Đúng là một ý kiến hay.

Bốn người cùng ngồi xuống giỏ lương khô ra ăn. Duy đưa chai nước suối cho mọi người uống, phần còn lại anh tu một hơi dài cạn sạch rồi quăng lên như điệu bộ một tài tử.

- Xong rồi. Bây giờ có thể làm nhiệm vụ được rồi.

- Vào! Chúng ta cùng đi.

Phong nói như ra lệnh.

Cả bốn người mọp thấp, lom khom đi vào hang. Trong hang không phát hiện được gì. Họ theo đường hang ra đến một con suối nhỏ. Phong thất vọng:

- Thì ra cái hang này chỉ là một con đường thôi.

Duy nhìn đồng hồ rồi than thở:

- Mưa gần suốt cả tiếng rồi mà vẫn không tạnh. Trời lại sắp tối. Chúng ta làm sao mà đi về.

- Xưa nay, Tuyết chỉ nghe mà không thấy, hôm nay cũng biết được cái dai dẳng như mưa rừng.

Phong nhìn bầu trời lo lắng.

- Nếu trời không tạnh, chúng ta phải làm sao đây?

Hồng sôi nổi:

- Thì cứ ngủ yên lại đây. Có sao đâu.

Cả ba người quay lại nhìn Hồng, cô ỉu xiu:

- Sao? Tôi nói sai à?

- Có lẽ phải như thế thôi.

Duy đáp nhẹ re. Hồng lôi trong ba lô ra tấm bạt nhỏ trải rộng ra:

- Nào! Hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi đi các bạn.

- Không ngờ Hồng chu đáo quá.

Hồng liếc dài:

- Dù sao người ta cũng là phụ nữ mà.

Mọi người dựa lưng vào vách đá. Có lẽ do quá mệt mỏi nên ai cũng ngủ thiếp đi mà không hay biết ngoài trời mưa đã tạnh, vầng trăng đã lên cao gần tới đỉnh đầu.

Bóng trăng len vào trong hang soi rọi những gương mặt vô tư trong giấc ngủ.

Đang chìm trong giấc ngủ mệt mỏi, Hồng bỗng giật mình vì một tiếng động khê vang lên. Cô mở choàng mắt nhìn chung quanh, trong hang vẫn yên lặng, Phong, Duy và Tuyết vẫn còn say trong giấc ngủ.

Hồng mỉm cười tự nhủ:

- Có lẽ là do tiếng động của một chú chuột nào đi kiếm ăn đêm.

Không muốn kinh động đến giấc ngủ của mọi người, Hồng nhẹ nhàng bước ra ngoài cửa hang.

- Đêm rừng thơ mộng quá.

Cô bật kêu lên. Cánh rừng mờ ảo dưới ánh trăng, sương đêm đã phủ dày trên mặt cỏ. Hồng đang ngây ngất với cảnh vật bỗng cô ngẩn người trở mắt kinh ngạc nhìn một sự kiện bất ngờ hiện ra. Bóng con cọp hiện ra trên vách đá khá lâu, rồi biến mất.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Hồng, cô nắm chặt hai bàn tay run rẩy vào nhau dồn thêm sức mạnh bước tới.

Bóng cọp biến mất, Hồng ngơ ngác nhìn quanh. Cô gái cỡi cọp lướt phía ngoài vách núi rồi mất hút vào vách rừng già.

Hồng sợ cùng cực, Hồng chạy vào lay gọi các bạn lắp bắp nói:

- Cô gái cỡi cọp...Cô gái cỡi cọp kia. Dậy đi!

Tiếng gọi của Hồng làm Phong, Duy và Tuyết choàng tỉnh. Phong vội hỏi:

- Ở đâu?

- Ngoài vách núi. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Đã biến mất rồi.

Duy thở khì như xưa đi sự căng thẳng:

- Vậy cũng nói.

Phong điềm tĩnh hơn:

- Nào, bình tĩnh nói cho mọi người nghe. Em thấy khi nào?

- Em đang ngủ thì nghe có tiếng động, nên vội vàng ra khỏi cửa hang thì cô gái cỡi cọp xuất hiện rồi biến mất.

- Sao lúc ấy không gọi mọi người?

- Sự việc xảy ra chỉ trong chớp nhoáng, em gọi không kịp.

Duy ngáp dài:

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Chỉ mới hơn nửa đêm thôi.

Tuyết nắm tay Hồng:

- Hồng ngồi nghỉ đi. Hồng đã quá mệt rồi.

- Cảm ơn Tuyết.

Phong bảo mọi người:

- Chúng ta hãy nghỉ ngơi lấy sức để sáng mai tiếp tục tìm hiểu.

Cả bốn người lại ngồi dựa lưng vào vách đá. Không ai ngủ được, mỗi người rơi vào một trạng thái lo sợ như có bàn tay vô hình nào sẵn sàng siết lấy cổ mọi người.

Vàng trắng đi qua hết vòm trời lặn xuống dải núi. Đâu đây một tiếng chim khe khẽ hót lên. Những tiếng chim ríu rít vang lên, mạnh dạn lên rồi trở thành líu lo vui vẻ.

Hồng choàng tỉnh nhìn qua các bạn rồi lắc đầu:

- Lại cũng còn ngủ.

Cô giơ tay lên tỏ vẻ bất lực rồi đứng lên đi ra bờ suối rửa mặt. Cảnh trời rạng lúc ban mai thật đẹp, nhưng cô không còn lòng dạ nào mà ngắm nhìn. Cô vốc một vốc nước suối đưa lên mặt. Nước mát làm cô tỉnh táo. Cô quên đi bao tai họa sẽ đến với mình.

Cô nhìn xuống dòng suối, nước trong thấy cả những chú cá lượn mình trong đám rong rêu. Mấy nhành lan trắng trong khe núi đang vươn mình khoe sắc. Một bông...hai bông...ba bông...Hong cố hái cho bằng được những bông hoa bên khe nước.

Hài lòng nhìn bó hoa trên tay. Hồng định quay lại. Cô bàng hoàng nhận ra cảnh vật trước mắt đã hoàn toàn thay đổi. Cô đi lối này, rồi lối này....vẫn không thể nào tìm lại được cái bờ suối trước cửa hang.

Hồng ôm lấy đầu khổ sở:

- Mình bị lạc đường rồi, làm sao mà tìm được lối đi đây? Không khéo mình sẽ bị chết đói giữa rừng mất.

Bản năng sinh tồn thúc giục cô phải đi tìm đường hay ít ra cũng gặp được người đi rừng mà kêu cứu.

Đến chiều, cô bị lạc vào nơi hoang vắng thấy một chòi cao ẩn dưới gốc cây cổ thụ, nếu không nhìn kỹ thì khó phát hiện. Đói quá, Hồng trèo lên chòi gọi

lớn.

- Có ai trong nhà không? Làm ơn cho tôi xin miếng nước. Tôi khát quá!

Im lặng. Hồng lại gọi:

- Có ai trong nhà không?

Vẫn im lặng. Hồng càng tuyệt vọng. Cô tự hỏi:

- Chòi hoang chẳng? Hay là người trong nhà đã đi rừng cả rồi? Mình lên thử xem có cái gì ăn cho đỡ dạ rồi đợi chủ nhân về sẽ xin lỗi sau.

Trên chòi lạnh lẽo, cảm giác bất an làm cho cô rùng mình. Nhìn quanh chòi, cô thật sự thất vọng vì không phát hiện được cái gì có thể ăn được. Định quay xuống thì Hồng kinh hoàng nhận ra một bà già quái dị đang đứng chắn cánh cửa. Hồng thụt lùi hết lớn:

- Á! Bà là ai?

Bà già cất tiếng cười ghê rợn:

- Ta là ai à? Phù thủy cai quản khu rừng này. Ta đang đói, cô bé đến đây để nộp thịt cho ta phải không? Hồng xua tay:

- Không. Không.

- Không cũng không được.

Bà già nhìn cô một cách thèm thuồng rồi le chiếc lưới dài liếm vào mặt cô.

Cô sợ quá tung chạy. Bà già tung ra một trảo chop lấy người cô. Cô lăn người ngã xuống sàn nhà. Cả người đau điếng nhưng vẫn cứ gượng dậy chạy vào rừng. Đằng sau bà già vẫn cứ rượt theo.

Trời nhá nhem tối. Hồng vừa mệt vừa đói, hai mắt hoa lên nhưng vẫn cố chạy. Thành linh, cô trượt chân ngã xuống một cái hố rất sâu, đầu bị va chạm mạnh.

Cô ngất đi, bên tai vẫn còn vẳng nghe tiếng bước chân rầm rập của phù thủy đang đuổi theo con mồi.

Tuyết mở choàng mắt ra. Sự việc đêm qua vẫn còn làm cô bàng hoàng. Cô quay sang tìm Hồng. Chỗ nằm của Hồng lạnh ngắt chứng tỏ Hồng đi từ lâu. Cô hốt hoảng la to:

- Hồng! Hồng ơi! Hồng đâu rồi?

Tiếng kêu của Tuyết đánh thức Phong và Duy dậy. Phong hỏi nhanh:

- Việc gì mà em la to vậy Tuyết?

Tuyết lắp bắp:

- Hồng! Hồng nó đi đâu mất rồi.

Duy lau bàu:

- Cái cô này, đã bảo mà cứ đi lung tung.

- Tìm Hồng nhanh lên!

Theo lời Phong, tất cả cùng chạy ra khỏi cửa hang. Không thấy Hồng đâu, cả ba bắt tay làm loa gọi.

- Hồng! Hồng ơi!

Tiếng gọi của ba người vang động cả khu rừng, nhưng vẫn không có tiếng đáp lại của Hồng.

- Chia nhau đi tìm, Tuyết vào hang chờ đi.

- Không. Phong cho em theo với.

- Cũng được. Nhưng nhớ bám sát theo anh, đường rừng dễ lạc lắm.

- Em biết rồi.

Phong và Tuyết đi ra bờ suối tìm Hồng. Duy men theo cánh rừng nhỏ, gọi to:

- Hồng! Hồng ơi!

Mọi người vừa đi vừa bẻ cây làm dấu trên đường. Suốt cả buổi sáng mà vẫn không tìm được Hồng. Tuyết sốt ruột:

- Chúng ta quay lại hang xem Duy có tìm được Hồng không?

Phong gật đầu nắm tay Tuyết đi như chạy về phía cửa hang. Duy vừa về đến mồ hôi ướt đầm áo. Vừa thấy phong, Duy hỏi:

- Không tìm được Hồng à?

Phong lắc đầu thất vọng:

- Không biết Hồng có gặp nguy hiểm gì không?

Tuyết tỉnh táo hơn, cô đề nghị:

- Chúng ta nên trở về làng trình bày nhờ dân làng phối hợp đi tìm Hồng.

- Tuyết nói đúng đó. Chúng ta trở về đi anh Phong.

Phong gật đầu, bởi vì ngoài phương án đó anh không còn cách nào khác.

Ba người hối hả chạy về làng. Ông Rô sau khi nghe ba người trình bày sự việc vội vã đánh trống tụ họp dân làng lại.

Thoáng chốc, thanh niên khỏe mạnh trong làng đã có mặt.

- Có việc gì vậy bác Rô?

- Cô Hồng bị mất tích trong rừng. Chúng ta hãy vào rừng tìm cô ấy ngay.

Mọi người xốc lên vai vũ khí vào rừng. Theo lối của Phong họ cũng xuất phát từ bờ suối nhưng vẫn không sao tìm được Hồng.

Ông Rô lẩm bẩm:

- Chắc lại bị cô gái cỡi cọp bắt đi rồi. Thật là tội nghiệp.

Mọi người chia nhau lùng sục kiếm tìm đến khi trời tối đành thất vọng trở về làng.

Không tìm được Hồng, Tuyết gục đầu vào vai Phong khóc nức nở:

- Hồng! Hồng ơi!

Phong để yên cho Tuyết khóc trên vai mình, bởi vì anh biết rằng nước mắt sẽ làm vơi đi phần nào nỗi đau thương mất mát của con người.

Hồng tỉnh dậy, đầu óc choáng váng vì sự va đập đêm qua. Cô vươn vai làm một vài động tác thể dục thì chân tay đã bị trói chặt cứng. Cô hoảng hốt la lên:

- Thả tôi ra. Thả tôi ra ngay!

Một giọng cười the thé vang lên:

- Thả cô ra à? Được thôi. Cô hãy trả lời các câu hỏi của ta.

Hồng ngơ ngác nhìn người đàn ông lạ, gương mặt bặm trợn, ngơ ngác hỏi:

- Ông là ai?

Người đàn ông lạ cười càng to:

- Con nhãi ranh kia! Mà không có tư cách để hỏi tên tao. Mà mày hãy nghe tao hỏi đây. Mày là ai, vào đây làm gì?

Hồng bình tĩnh trả lời:

- Tôi là sinh viên lên đây đi thực tế để tìm tài liệu về văn học để làm luận án

tốt nghiệp.

- Mày là sinh viên à?

- Phải.

- Là sinh viên sao mày không ở dưới làng mà mày vào đây làm gì?

- Tôi bị lạc đường.

- Láo! Có phải mày cùng bọn kia vào đây để theo dõi bọn tao? Nói !

- Tôi không biết. Tôi không biết.

- Mày không nói tao sẽ cắt lưỡi mày.

Nhìn con dao sáng loáng trên tay người đàn ông kề sát mặt, Hồng hoảng hốt:

- Ông ...ông định làm gì tôi?

- Làm gì mày à? Khôn hồn thì khai thật đi.

Hồng tự nhủ:

- Chắc bọn này có liên quan đến “Cô gái côi cạp”. Nếu mình khai thật chúng sẽ giết mình và các bạn để bịt đầu mối.

Nghĩ thế, Hồng nói cứng:

- Chúng tôi chỉ là sinh viên đi thực tập không biết gì chuyện của các ông.

- Láo! Bọn bây cố tình vào hang đá để thám thính. Bọn bay không qua mắt được tao đâu.

- Không! Tôi đã nói rồi, chúng tôi không biết gì hết. Ông hãy thả tôi ra đi.

- Thả mày à?

Người đàn ông cười to, gằn giọng:

- Đâu có dễ dàng như vậy. Chờ Rốt này thà giết nhầm chứ không thả nhầm bao giờ.

Hồng kinh hoàng hỏi:

- Ông là Chờ Rốt?

- Phải.

- Ông đang bị truy nã?

- Mày cũng biết khá nhiều về tao đó chứ. Mày nên nhớ càng biết nhiều thì

chết càng mau.

- Không! Tôi không biết gì cả.

- Bây giờ mày nói gì tao cũng không thể thả mày ra được. Bọn bây đâu!

Nhốt nó vào hang đá cho tao.

Hai gã áo đen xuất hiện:

- Dạ, thủ lĩnh.

Hai tên áo đen xốc nách hời Hồng vào một chiếc hang nhỏ, Hồng la to:

- Các ông định làm gì? Thả tôi ra đi.

Một gã áo đen tát tai Hồng thật mạnh:

- Khôn hồn thì câm họng lại.

Hồng sợ hãi không dám lên tiếng, cô biết bọn người này đã mất hết nhân tính, gào than cũng chẳng ích gì.

Hai gã áo đen xô Hồng ngã vào một đám cỏ trong hang.

- Ngoan ngoãn nằm im đó đi.

Một gã nhìn Hồng thèm thuồng. Gã bảo với gã kia:

- Ê mày! Con nhỏ này ngon lành quá.

Gã kia nhìn gã nọ hậm hực:

- Mày chỉ giỏi có bấy nhiêu đó, có ngày chết không kịp trối.

- Chớ mày nghĩ xem tối ngày cứ lẩn trốn trong cái hang này.

Gã nọ đưa tay lên miệng:

- Suyt! Mày muốn chết hả? Thủ lĩnh mà nghe biết mày nản chí, ổng không để mày sống đâu.

Chừng như biết rằng lời nói của gã nọ không phải là hăm dọa, gã kia im lặng rồi lau nhàu:

- Mày không nói làm sao ai biết.

- Ở đây đâu chỉ có tao và mày.

Bước chân của hai gã xa dần. Hồng lo sợ:

- Chắc là mình lọt vào tay một tổ chức nào rồi. Làm sao mà báo cho các bạn để giải nguy cho mình đây.

Còn đang suy nghĩ Hồng giật mình vì tiếng nói của người lạ.

- Thức ăn nè! Ăn đi!

Một tên trùm kín mặt bước vào đưa gói thức ăn cho Hồng. Thấy Hồng cứ ngồi im, gã dịu giọng:

- Ăn đi, kéo kiệt sức đấy.

Lời nói như lo lắng của hắn làm Hồng ngạc nhiên nhìn lên. Đôi mắt hình như quen thuộc lắm.

Không để cho Hồng có thời gian thắc mắc, gã quay lưng bỏ đi. Hồng gọi giật lại:

- Ông ơi!

- Gì nữa đây?

Gã hỏi và không quay mặt lại.

- Tôi bị trói như thế này làm sao ăn được.

- Tôi không thể cởi trói cho cô, như thế là vi phạm luật cấm sẽ bị xử phạt tàn khốc lắm.

- Vậy tôi làm sao ăn được?

- Thôi được rồi, cô chịu khó một chút tôi dứt cho cô ăn nghe.

- Cũng được.

Gã áo đen quay lại cầm thức ăn dứt cho Hồng. Hồng vừa ăn vừa gọi chuyện:

- Ở đây là đâu vậy ông?

Gã áo đen làm lì:

- Ăn đi! Đừng hỏi.

Hồng vẫn cố gắng tiếp tục hỏi hầu tìm kế trốn thoát:

- Sao ông lại tốt với tôi như thế?

Gã áo đen ngập ngừng:

- Vì...

Rồi gã nạt ngang:

- Cô muốn sống thì đừng hỏi nhiều.

Hồng nín lặng. Cô biết mình không thể tìm hiểu được gì thêm ở cái gã áo

đen lạnh lùng này.

Hồng nghe hơi lạnh tỏa ra từ bốn bề vách núi, cảnh vật trong hang trở nên lờ mờ. Cô biết rằng đêm đã về rồi.

Hồng thở dài lo cho số phận của mình:

- Làm sao có thể thoát khỏi nơi đây?

Hồng nghe như có tiếng bước chân vào cửa hang. Cô hoảng hốt hỏi:

- Ai?

Gã ban sáng định sàm sỡ với Hồng nói nhỏ:

- Là anh đây.

Hồng hỏi to:

- Ông vào đây làm gì?

Gã đưa tay bịt miệng Hồng:

- Đừng la lớn. Anh vào đây để tâm sự với em mà.

- Ông định làm gì tôi?

Hồng van nài:

- Ông ơi! Hãy tha cho tôi đi.

- Thì anh có hành hạ gì em đâu. Anh sẽ đối xử nhẹ nhàng với em mà.

Bàn tay gã ôm siết lấy Hồng sờ soạng vào vùng ngực. Đôi môi đầy góm ghiec phà hơi tanh nồng vào khắp mặt mũi Hồng.

- Buông tôi ra!

Gã cười khà khà:

- Ngoan ngoan đi nào.

Hồng rơi vào tình trạng tuyệt vọng, cô gào lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Gã đưa tay bóp cổ Hồng hậm hực:

- Hừ! Tử tế không muốn, thử xem mày còn la được không?

Hồng đau đón giãy giụa, lồng ngực như không còn dưỡng khí. Cô buông xuôi hai tay bất lực, một dòng nước mắt chảy dài trên đôi má.

Bốp!

Trong khoảnh khắc lơ lửng của một cơn giông tố, Hồng nghe tiếng động, vòng tay trên cổ cô được nói rộng. Gã nằm im bất động.

Hồng vẫn còn bàng hoàng nhìn cái thân thể sóng soài trên mặt đất kia. Giây lâu, cô cố trấn tĩnh mình hỏi người áo đen bịt mặt.

- Ông...ông lại cứu tôi?

- Nhưng tạm thời thôi, tôi không thể cứu cô được mãi.

Giọng anh ta như hờn trách:

- Tôi đã cảnh cáo cô không được vào rừng nhất là cái hang này, cô không nghe nên phải gánh chịu hậu quả này.

Hồng kinh ngạc:

- Thì ra anh là...

Biết mình đã bị lộ, gã áo đen cởi khăn che mặt ra. Hồng trở mắt run lên kinh hãi:

- Anh là Quốc.

- Tôi đây.

- Anh là người xấu.

- Cô nghĩ thế nào cũng được. Tôi đã có ý tốt khuyên cáo cô mà cô không nghe. Bây giờ chỉ có trời cứu cô được thôi.

- Anh sẽ bị pháp luật trừng trị.

- Chừng nào thì tôi không biết, chớ bây giờ, cô không thể yên thân với thằng Chơ Rốt đâu.

- Hắn sẽ làm gì tôi?

- Hắn là kẻ rất gian ác, hắn không chừa một tội lỗi nào.

- Biết vậy, nhưng sao anh còn theo hắn?

- Tôi có nỗi khổ riêng.

- Anh hãy giúp tôi đi.

- Bằng cách nào?

- Anh hãy báo với bạn bè tôi để mọi người tìm cách cứu tôi.

- Không được.

- Tại sao?

- Làm như vậy là phản bội tổ chức, cầm bằng nắm chắc cái chết cho mình.

- Nhưng tổ chức anh là phạm pháp là phi lý. Có phải chuyện “Cô gái cỡi cọp” cùng với sự mất tích của các cô gái trong làng có dính líu đến tổ chức của các anh?

Quốc lo sợ:

- Không. Tôi không biết. Cô đừng hỏi nữa.

- Quốc! Nhân danh tình bạn, tôi muốn khuyên anh một điều, quay đầu lại là vừa. Anh đừng gây thêm tội ác nữa.

- Tôi phải làm thế nào?

- Anh hãy ra đầu thú, kể tội ác của bọn chúng.

- Không. Tôi không thể. Tôi không thể phản bội lại người ân được. Không.

Tôi không thể.

Quốc bỏ chạy ra khỏi hang. Hồng lão đảo như người say rượu. Cô choáng váng thật sự khi biết Quốc là một trong những con người đang thi hành lệnh, gây tội ác với đồng bào.

Hình ảnh hôm nào của anh đã cứu cô bên bờ suối bỗng hiện lên làm lồng ngực nhói đau. Cô thiếp đi trong chán nản vì vỡ mộng.

Trong cơn mê, cô thấy mình đang nằm trong móng vuốt của cọp. Cô run rẩy, đau đớn khi chiếc nanh nhọn hoắc của nó ngoạm lấy người cô trong tiếng cười man rợ của bọn dã man. Cô thét lên:

- Á!

- Tỉnh lại rồi à?

Hồng mở mắt ra nhìn, một bộ mặt gần như là quỷ dữ của Chơ Rốt cùng đám thuộc hạ đang đứng vây quanh cô.

- Các người định làm gì?

Chơ Rốt cười to. Giọng cười như tiếng gầm rú của loài thú hoang như muốn xé toang màng nhĩ.

- Làm gì mà khẩn trương vậy cô em?

Hồng gương đứng lên:

- Các người mà bước tới, tôi cắn lưỡi tự tử đó.

Chơ Rốt xua tay:

- Đừng dại dột thế. Ta đến đây để chứng tỏ cho cô em biết được uy lực của thủ lĩnh trong tổ chức. Kẻ nào vi phạm kẻ đó sẽ bị xử lý đích đáng.

Rồi Chơ Rốt phất tay ra lệnh:

- Đưa nó vào đây.

Tên cường hiếp Hồng đem qua bị đẩy vào. Hấn cúi lạy Chơ Rốt lia lịa:

- Thủ lĩnh tha mạng!

Chơ Rốt quát to:

- Nói! Vi phạm nghiêm lệnh xử tội gì?

Hấn lắp bắp:

- Khi chưa có lệnh của thủ lĩnh tự ý hành động bị xử tội chết.

Hấn sụp lạy Chơ Rốt như tế sao:

- Xin thủ lĩnh tha mạng.

Chơ Rốt lạnh lùng giơ bàn tay lên chộp vào đỉnh đầu của hấn bóp mạnh. Hấn rú lên:

- Ái!

Gương mặt hấn méo xệch sang bên từ từ biến dạng. Một dòng máu chảy ra trên khóe miệng. Hấn ngã xuống đầu vỡ ra, mắt mở to trừng trừng. Hấn đã biến thành kẻ không hồn rồi.

Chơ Rốt đồng dục nói:

- Tất cả hãy nhìn hấn để mà làm gương.

Hồng buột miệng nói:

- Tàn nhẫn quá!

- Rồi sẽ đến lượt cô em nếu cô em cứ mãi cứng đầu như thế.

- Ông cần gì ở tôi?

Chơ Rốt lại cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Cần gì ở em à? Cô em tự biết thân phận mình đi. Không phải cần mà là bắt

buộc, bắt buộc cô em phải nói.

- Ông muốn biết gì ở tôi?

- Cô em là ai? Cô cùng đồng bọn đến đây để làm gì?

- Tôi đã nói với ông nhiều lần rồi, tôi và các bạn là những sinh viên đi thực tế để tìm tư liệu làm luận án tốt nghiệp.

- Tại sao lại vào hang này?

- Chúng tôi vào trú mưa, trời tối nên phải ở lại. Sáng ra bờ suối rửa mặt rồi bị lạc đường.

Chơ Rốt quát to:

- Láo! Bộ mày tưởng qua mặt được tao à? Bọn mày là công an giả dạng vào đây thám thính bắt tao phải không?

- Không. Tôi không phải. Tôi xin thề.

Quốc xen vào:

- Thủ lĩnh. Có lẽ cô ấy nói thật.

Chơ Rốt quắc mắt nhìn Quốc:

- Dựa vào đâu mà mày tin cô ta nói thật?

- Cô ấy không biết võ thuật. Bọn công an thường được huấn luyện rất kỹ.

Chơ Rốt trầm ngâm:

- Dù là không phải cũng không thể tha được. Giết ngay để bịt đầu mối.

Ánh mắt Quốc thoáng hoảng sợ:

- Thủ lĩnh! Chúng ta nên giam giữ cô ấy lại đây mà dụ dỗ theo ta. Dù sao thủ lĩnh cũng cần một người đàn bà.

Chơ Rốt lộ vẻ căm phẫn:

- Đàn bà! Đàn bà à? Cũng vì đàn bà mà thân bại danh liệt. Phải chui rúc sống trong cái xó rừng này. Ta căm hận đàn bà, muốn giết tất cả. Mỗi năm một lần ta tìm bắt đem về một người đàn bà, dày vò xong rồi cắt máu tế cọp. Rất tiếc... ta không muốn phá lệ, cô gái vừa bị bắt đang chờ ta tế cọp.

- Tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, thưa thủ lĩnh.

Chơ Rốt nhìn Quốc:

- Mày thích nó à?

Quốc bối rối:

- Thừa thủ lĩnh...

- Nếu mày thích thì cứ hưởng thụ đi. Tao cho nó sống thêm ba ngày nữa.

Sau ba ngày, nhất định phải thủ tiêu.

Biết không thể nào lung lạc được ý Chơ Rốt, Quốc miễn cưỡng vâng lời.

- Tuân lệnh thủ lĩnh.

Chơ Rốt và đám thuộc hạ kéo nhau đi. Quốc đến bên Hồng. Cô kinh hãi thét lên:

- Anh định làm gì tôi?

- Hồng yên tâm. Tôi không hại Hồng đâu.

- Thật không?

- Tôi nói dối Hồng làm gì. Bây giờ Hồng đừng kháng cự, cứ giả vờ ưng thuận. Tôi sẽ tìm cách cứu Hồng.

Hồng hoài nghi:

- Anh không sợ sao?

- Sợ thì tôi sợ lắm, nhưng tôi còn sợ cho Hồng nhiều hơn. Tôi sẽ bất chấp nguy hiểm để cứu Hồng.

- Sao anh lại tốt tôi như vậy?

- Vì ...mà thôi, Hồng đừng tìm hiểu nữa. Nghỉ ngơi cho nó có sức mà chạy thoát. Tôi sẽ canh chừng cho. Bọn nó không dám làm bậy đâu.

- Cảm ơn anh.

- Tôi chỉ mong Hồng được bình yên.

Quốc nói nhanh rồi bước ra ngoài bỏ lại mình Hồng với những thắc mắc trong lòng.

“Quốc là ai? Anh ta giữ nhiệm vụ gì trong tổ chức mà Chơ Rốt có vẻ vị nể?

Tại sao anh ta lại cứu mình?”

Hồng xua đi những suy nghĩ trong lòng.

- Dù thế nào anh ta cũng là kẻ phạm pháp, đã từng nhúng tay vào tội ác. Anh

ta và đồng bọn cần phải được pháp luật trừng trị.

CHƯƠNG III

(Phần một)

Bên ngọn đuốc dầu cháy sáng trong vách núi, Chơ Rốt lặng người nhìn pháp trường đã được bố trí sẵn. Hắn chợt hồi tưởng lại những việc đã qua.

Là một thanh niên của rừng núi, Chơ Rốt đã quen sống với cái buồn, cái rầy, cái cung, cái ná. Anh sống hiền hòa như bao thanh niên trong bản. Anh yêu, Hơ

Mây, cô gái có gương mặt thanh tao, mái tóc dài bóng mượt như dòng suối lượn. Giọng nói của cô như tiếng hót líu lo của những chú chim rừng lúc ban mai.

- Hơ Mây!

Hơ Mây quay nặng nhọc bởi chiếc gùi đầy ngô trên lưng.

- Chơ Rốt! Anh cũng đi rầy đó à?

- Phải. Hơ Mây để Chơ Rốt gùi phụ cho đỡ nặng nghe.

Hơ Mây cười trong trẻo:

- Chơ Rốt cũng gùi nặng còn hơn Hơ Mây, làm sao mà giúp được.

- Nhưng Chơ Rốt làm đàn ông mà.

- Thôi. Có Chơ Rốt, Hơ Mây không còn sợ trời tối nữa. Chúng ta nghỉ một chút đi.

Lời đề nghị của Hơ Mây làm cho mắt Chơ Rốt sáng lên:

- Được. Được. Để Chơ Rốt phụ đỡ cái gùi xuống cho Hơ Mây nghe.

- Cái bụng Chơ Rốt thật là tốt.

Nhìn Hơ Mây hớn hờ đưa tay lùa những ngọn gió chiều vào lòng, Chơ Rốt nắm lấy tay Hơ Mây bóp nhẹ:

- Hơ Mây! Cái bụng của Hơ Mây có thương Chơ Rốt không?

Hơ Mây giật nẩy mình, rút vội bàn tay của mình về. Cô lắc đầu:

- Không. Hơ Mây chỉ xem Chơ Rốt như người anh em thôi

- Chơ Rốt muốn Hơ Mây bằng một tình khác, chứ không phải là người anh em.

- Chơ Rốt! Hơ Mây xin lỗi. Cái bụng của Hơ Mây đã dành cho người khác rồi.

- Người ấy là ai?

Chơ Rốt hỏi dồn dập:

- Chơ Rốt đừng làm cho Hơ Mây sợ. Hơ Mây không nói đâu.

Hơ Mây vội vã mang gùi lên lưng rồi chạy về thôn, Chơ Rốt gọi theo:

- Hơ Mây! Hơ Mây!

Hơ Mây nghe tiếng Chơ Rốt kêu càng chạy nhanh hơn. Chơ Rốt gầm rít qua kẽ răng:

- Kẻ đó là ai? Chơ Rốt này không thể thất bại như thế được.

Chơ Rốt lặng thinh tìm hiểu. Anh luôn quan sát theo dõi Hơ Mây. Một đêm trăng Chơ Rốt nghe tiếng kèn lá du dương mời gọi. Anh trở dậy, bước ra ngoài sân. Anh sững sờ nhìn Hơ Mây chạy từ trong nhà ra ngã vào vòng tay A Dính. Máu nóng dồn ngược lên tim, Chơ Rốt dắt con dao vào người, lặng lẽ theo dõi hai người.

Nhìn A Dính và Hơ Mây say sưa tình tự, âu yếm bên nhau, Chơ Rốt như mất hết lý trí. Anh thét to lên rồi vung con dao lao về phía A Dính.

Hơ Mây kinh hoàng đẩy A Dính sang bên, con dao trong tay Chơ Rốt đâm sâu vào lồng ngực. Hơ Mây tắt thở trên mặt còn ngơ ngác không biết việc gì xảy ra.

A Dính ôm chặt Hơ Mây gào to:

- Hơ Mây! Hơ Mây!

Nhìn Chơ Rốt đứng chết sững, tay vẫn còn cầm cán dao trên ngực Hơ Mây,

A Dính thét to:

- Chơ Rốt! Mày đã giết Hơ Mây rồi.

Chơ Rốt kinh hãi buông rơi cán dao:

- Không! Tôi không giết người. Tôi không giết người.

- Chơ Rốt! Mày phải đền tội

- Không! Không! Tôi không giết người

Chơ Rốt chạy vào vùng sâu ẩn núp tránh sự truy bắt của công an.

Lệnh truy nã anh phát khắp nơi. Trong rừng anh thu nạp những người trốn tránh pháp luật hoặc vô tình lọt vào tay thì một là ở lại, hai là chết. Dần dần những kẻ phạm pháp đều ngoan ngoãn dưới sự điều khiển của Chơ Rốt.

Chơ Rốt thở dài:

- Mới đó mà đã mười mấy năm rồi. Từ lúc còn là một thanh niên đầy nghị lực và sức sống ta đã trở thành một tên đàn ông già nua, một thủ lĩnh, giết người chẳng gớm tay. Vì ai? Chỉ vì đàn bà.

Chùng như quá bức xúc, Chơ Rốt gầm lên:

- Phải giết. Giết bọn đàn bà khốn kiếp đó.

Rồi Chơ Rốt bật lên tiếng cười, âm thanh như đau đớn xót xa cho những gì mình đã mất.

Đã hai ngày qua, Phong, Duy, Tuyết cùng mọi người trong làng vẫn đi tìm Hồng, nhưng vô vọng.

Nhìn nét mặt chán nản hiện lên trên gương mặt mọi người, Phong động viên:

- Mọi người hãy cố lên, chúng ta không thể bỏ cuộc được.

Chùng như đã quen với sự việc này, dân trong làng dễ chấp nhận.

- Chắc là bị “Cô gái cõi cộp” bắt rồi. Có tìm cũng vô ích thôi.

Phong nhìn mọi người cố giải thích:

- Dân làng đừng tin vào những điều mê tín ấy nữa. Chúng ta hãy cố tìm ra sự thật.

- Đã mười mấy năm rồi. Chúng tôi phải hứng chịu sự trả thù của cộp. Các cô gái cứ lần lượt thay nhau đi, đâu có kiếm tìm được đâu.

Biết không thể thuyết phục được dân làng. Phong van bác Rô:

- Bác Rô! Cháu nhờ bác đem Tuyết về làng và trình báo với công an giùm cháu.

Ông Rô gật đầu:

- Bác sẽ làm hết sức mình.

Tuyết phản đối:

- Không. Em ở lại tìm Hồng.

- Nguy hiểm và vất vả lắm. Tuyết, nghe lời anh về với dân làng đi.

- Không. Em không về được. Một ngày chưa tìm ra Hồng là em không thể về.

Phong thở dài:

- Thôi được.

Dân làng kéo nhau về sau khi để lại cho cả bọn lương thực đem theo.

Duy hỏi Phong:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

- Chia nhau đi tìm.

Duy bực dọc:

- Chia nhau đi tìm. Chia nhau đi tìm. Cậu không có một phương án nào khác sao?

- Chúng ta đang chờ sự hỗ trợ của công an.

- Sao cậu không báo cho công an sớm hơn.

- Dân làng sợ cọp trả thù nên ngăn cản mãi.

- Cậu mà cũng tin vào những điều huyền hoặc ấy sao?

Tuyết can ngăn:

- Các anh đừng cãi vã nữa. Chúng ta phải tìm cho ra Hồng biết đâu Hồng đi lạc, bị đói rồi ngất xỉu ở một nơi nào đó. Chúng ta hãy khẩn trương lên.

- Chúng ta hãy tiếp tục tìm đi.

Ba người lại chia nhau đi tìm Hồng. Tuyết vừa đi vừa nhìn từng gốc cây bụi cỏ xem có dấu tích gì của Hồng không.

Đến một căn chòi cao ẩn dưới gốc cây cổ thụ, Tuyết nhìn thấy một tia sáng lấp lánh dưới gốc cây. Cô vội vã nhặt lên rồi reo to:

- Anh Phong! Sợi dây chuyền này là của Hồng nè.

- Chắc là Hồng đã gặp nguy hiểm rồi, chúng ta phải làm sao đây?

- Mình tiếp tục tìm quanh đây xem có phát hiện được gì không?

- Đây là chiếc đồng hồ của Hồng nè.

- Đúng rồi. Mình theo lối này mà đi tìm đi.

Theo con đường nhỏ, hai người tiếp tục mò mẫm kiểm tìm. Bất thành linh

Tuyết xẩy chân trượt xuống hố. Cô la to:

- Anh Phong!

Phong nhào đến ôm choàng lấy Tuyết kéo lại. Nhưng đã muộn. Cả hai rơi xuống một cái hố sâu. Tuyết lo sợ:

- Làm sao đây anh Phong?

- Tìm cách leo lên.

- Cái hố này rong rêu bám chặt, trơn quá, mình lại không có dây.

Phong đi vòng quanh hố chợt anh phát hiện ra một lối đi nhỏ vừa đủ một người đi:

- Tuyết có lối đi nhưng

Hiểu ý Phong, Tuyết vội nói:

- Có nguy hiểm mình vẫn phải đi. Bởi vì đó là con đường duy nhất mà.

Phong gật đầu:

- Anh đi trước, em theo sau. Bám sát lấy anh nghe.

Cả hai lần mò đi trong đường hầm đến một ngã rẽ trong hang núi, Phong nghe tiếng động lạ, hình như là tiếng ngân nga của một bài thánh kinh. Anh kéo Tuyết núp hờ vào một ngạch trong hang núi.

Sau khi bài thánh kinh đã hết, ánh sáng bỗng bùng lên khắp nơi. Cả hai kinh hoàng nhìn cảnh tượng kinh dị trong hang. Phía trên tảng đá cao, có một con cạp vằn vện đứng oai nghi, há mồm hung ác. Nhìn thật kỹ, Phong nói khẽ vào tai Tuyết:

- Đừng sợ! Cạp nhồi bông.

Một cô gái bị trói vào cột, một người mặc da cạp nhảy, phóng như điệu cạp quanh cô gái. Những người phía dưới quỳ sụp xuống lạy. Cô gái khóc lóc van xin:

- Các người hãy thả tôi ra đi. Tôi van xin các người mà.

Những gương mặt lạnh lùng, những ánh mắt tàn nhẫn vẫn nhìn cô. Trước cái chết cô gái gào lên thảm thương:

- Tôi van xin các người, hãy tha cho chúng tôi đi. Hãy tỉnh ngộ lại đi. Đây không phải là cúng tế thần linh, mà là các người đang gây tội ác.

Mặc cho cô gái kêu gào, người mặc bộ da cộp vẫn thản nhiên đến bên bệ đá, giơ cao chiếc dao lên rồi từ từ hạ xuống.

- Đứng! Đứng mà!

Tuyệt chợt tỉnh dậy gây ra tiếng động, Chơ Rót đảo mắt nhìn quanh. Ánh mắt sắc lạnh của hắn chạm phải người Phong như một luồng điện cực mạnh. Phong kinh hoàng xốc Tuyệt lên vai bỏ chạy.

- Bỏ em xuống đi anh Phong.

Biết Tuyệt đã tỉnh hẳn, Phong đặt Tuyệt xuống đất cùng nắm tay nhau chạy trốn.

Phía sau, đám thuộc hạ của Chơ Rót đuổi theo sát. Chúng la to:

- Bắt nó! Đừng để nó chạy thoát.

Bước chân của Tuyệt càng thêm hoảng loạn.

- Anh Phong! Chạy đi! Chạy về báo cho mọi người đi.

- Anh không thể bỏ em, Tuyệt.

- Chạy đi. Nếu không chúng ta cùng chết vô ích.

Giữa lúc Phong chưa biết xử trí ra sao, thì Tuyệt vấp rễ cây té nhào:

- Anh Phong! Chạy đi!

Bọn thuộc hạ của Chơ Rót chỉ còn cách anh và Tuyệt mấy bước chân.

Thấy Phong chần chừ, Tuyệt gào lên:

- Chạy đi!

Tình thế bắt buộc Phong phải chạy nhanh để tìm cách cứu Tuyệt.

Một tên trói Tuyệt rồi ra lệnh.

- Đuổi theo thằng đó.

Như có một sức mạnh thần kỳ nào phù trợ, Phong chạy ra ngoài thật nhanh

thoát ra ngoài cửa hang đến bìa rừng.

Lúc ấy, toán thợ săn vừa trờ tới, họ nhận ra Phong.

- Anh Phong! Anh làm gì chạy dữ vậy?

Phong thở hổn hển đáp:

- Tôi phát hiện ra hang cộp nơi các cô gái mất tích bị giết. Bọn chúng đuổi theo tôi. Tuyết còn ở trong.

Một người trong bọn sốt sắng:

- Chúng ta vào hang cứu người đi.

- Không được. Bọn chúng có súng. Chúng ta về báo công an hỗ trợ đi.

- Đúng đó. Chúng ta hãy quay về đi.

Đám thuộc hạ của Chơ Rốt thấy đông người không dám đuổi theo, vội vàng về báo cho Chơ Rốt biết.

- Thừa thủ lĩnh, thằng đó chạy thoát rồi, chỉ bắt được con nhỏ này thôi.

- Vô dụng!

Chơ Rốt gầm lên:

- Một lũ vô dụng. Chỉ có một con nhãi và một thằng tép riu mà bọn bây cũng để cho nó thoát.

- Thủ lĩnh tha tội. Vì lúc ấy có một toán thợ săn xuất hiện cứu hẩn nên chúng tôi phải rút lui không dám kinh động.

- Hừ! Càng ngày càng thêm tồi tệ. Xem ra bọn bây không còn tác dụng nữa rồi.

Đám thuộc hạ của Chơ Rốt hoảng sợ nhìn nhau. Lời nói của Chơ Rốt như một bản án tử hình dành cho họ.

- Thủ lĩnh tha mạng.

Chơ Rốt xua tay:

- Bọn bây khỏi cần van xin nữa.

Cả bọn quỳ xuống lạy lia lịa:

- Xin thủ lĩnh tha mạng. Chúng tôi sẽ đoái công chuộc tội.

- E rằng tội bay không còn thời gian để đoái công chuộc tội. Bọn cảnh sát sẽ

đến đây tiêu diệt chúng ta sau khi thả nó về đến làng. Thiếu sót của chúng bay là để cho đám người đó chạy thoát.

- Bây giờ chúng ta phải làm gì thưa thủ lĩnh?

- Đưa con bé đó vào đây.

Theo lời Chơ Rốt, Tuyết bị đẩy vào. Nhìn ánh mắt hung tợn của Chơ Rốt,

Tuyết giật mình kinh hãi:

- Các ông định làm gì tôi?

- Hôm nay tao không có hứng thú giết người, bọn này giữ nó lại làm con tin, bọn còn lại chia nhau tản mác mai phục, khi bọn chúng đến cứ ngỡ chúng ta đã bỏ đi sẽ xông vào, chúng ta sẽ tiêu diệt bọn chúng.

Nghe âm mưu của bọn chúng, Tuyết hoảng sợ:

- Các ông đừng gây tội ác nữa.

- Cô em! Nên biết điều một chút đi. Ngoan ngoãn đi. Chờ bọn ta chiến thắng, cô em sẽ là món quà mừng công cho đám thuộc hạ của ta.

- Tôi sẽ tố cáo các người.

Chơ Rốt cười ngạo nghễ:

- Mà còn cơ hội sao con nhãi?

Nói xong, hắt nhét chiếc gươm vào miệng Tuyết rồi ra lệnh:

- Chỉ một thằng ở đây giữ nó. Còn tất cả theo đúng kế hoạch mà hành động.

- Tuân lệnh thủ lĩnh.

Bọn chúng kéo nhau đi mai phục. Tuyết hoang mang lo sợ lẫn mệt mỏi. Cô ngã đầu vào vách núi thiếp đi. Tên canh giữ Tuyết không biết nghĩ gì, nhìn Tuyết bỗng lắc đầu ngao ngán.

Lê Trung ngã người trên chiếc ghế sofa nhắm mắt tận hưởng cái cảm giác sảng khoái trong người. Sáng nay, sếp vừa ký cho anh một giấy phép 7 ngày sau khi đã phá song vụ án một đường dây ma túy. Anh sẽ cùng Uyên Vân đi Nha Trang hít thở cái không khí nồng nồng của gió biển, sẽ cùng ngâm mình trong làn nước biển buổi ban mai. Và sau đó là những nụ hôn ngọt ngào của cô nàng làm phần thưởng cho anh sau chiến công.

Chuông điện thoại di động lúc nào cũng gần gũi với anh reo vang. Anh thầm nghĩ:

“Cha nội nào quái ác nhằm lúc này mà gọi điện. Chắc là lại có độ nhậu nữa rồi.”

Lê Trung lắc đầu ngao ngán cho cái đám bạn của anh. Là một chiến sĩ an ninh ngoại tuyến anh luôn có những cuộc tiếp xúc với nhóm xã hội đen bên ngoài.

Uyển Vân thường hay làu bàu:

- Không khéo rồi anh cũng hư như họ mất.

Lê Trung vuốt tóc người yêu, giải thích:

- Nhiệm vụ mà. Không lẩn lộn như thế làm sao mà phá án.

Mãi suy nghĩ anh quên cả bắt điện thoại. Nghe tiếng chuông reo dồn dập anh bỏ những hồi tưởng của mình trở về thực tại.

- Alô.

- Sao? Định không nghe điện thoại à?

Lê Trung giật nảy mình đứng lên nghiêm chỉnh trong tư thế của một chiến sĩ.

- Báo cáo đại tá.

Bên kia đầu dây, một giọng cười hiền lành vang lên:

- Tôi không lấy cương vị thủ trưởng mà nói chuyện với cậu trong lúc này đâu. Cậu đang nghỉ phép à?

Giọng cười của sếp làm anh lo lắng:

- Có việc gì không thủ trưởng?

- Đáng lý ra thì tôi không dám làm phiền anh, nhưng...

- Thủ trưởng cứ nói...Em lúc nào cũng sẵn sàng làm nhiệm vụ.

- Tôi biết cậu lúc nào cũng năng nổ, nhiệt tình. Có một vụ án trong buôn làng Y, Họ đang nhờ sự hỗ trợ của ta. Các chiến sĩ ở đây thì đã phân công cả. Bắt buộc tôi phải nghĩ đến cậu.

- Chùng nào lên đường, thưa thủ trưởng.

- Mười phút sau xe sẽ đến đón cậu.

- Ngay bây giờ à?

- Phải. Chúng ta không còn thời gian nữa. Cậu nhớ bằng mọi giá phải bảo vệ con tin, bắt cho được nhóm người đang ở trong hang.

- Thưa thủ trưởng...Tôi có thể biết được tình tiết vụ án không?

- Lên xe, người của ta sẽ trình bày cụ thể cho cậu biết. Cậu chuẩn bị đi.

- Rõ! Thừa thủ trưởng.

Lê Trung buông máy. Thế là đi toi chuyến du lịch, may là anh chưa điện cho Uyển Vân, nếu không thì mà dài cổ giải thích với cô nàng.

Anh không có thời gian để chuẩn bị. Quơ vội mấy bộ quần áo, đồ dùng cá nhân cho vào chiếc balô, anh đã sẵn sàng lên đường.

Tiếng kèn quen thuộc đã vang lên ngoài đầu ngõ. Anh chạy vội ra đường nhảy lên xe. Hai trinh sát quen thuộc nhìn anh mỉm cười:

- Rất hân hạnh được cộng tác với đội trưởng.

- Quỷ tha ma bắt các cậu.

Lê Trung lâu bầu trả lời Tuấn và Thuận. Họ là những chiến sĩ trẻ, xông xáo, nhiệt tình. Lê Trung tin rằng họ sẽ là những cánh tay đắc lực của anh.

- Thế nào? Vụ án ra sao?

Nghe Tuấn báo tình hình, Lê Trung cau mày:

- Như vậy là có hai cô gái bị bắt. Cấp trên lệnh cho chúng ta bằng mọi giá phải giải thoát nạn nhân, bắt sống bọn chúng. Các cậu phải hết sức thận trọng.

- Rõ!

- Phương án của chúng ta là phải bí mật đột nhập vào hang nắm rõ lực lượng của chúng bên ngoài, bên trong phối hợp hành động. Tôi sẽ chịu trách nhiệm vào hang, còn các cậu cùng công an địa phương sẽ ở bên ngoài hỗ trợ khi tôi ra hiệu bằng một phát súng.

- Rõ!

Xe chạy vào thôn. Ở nhà trưởng làng, mọi người đã tập hợp sẵn sàng. Bóng tối đã hiện về trong cánh rừng. Lê Trung triển khai kế hoạch cho mọi người nghe rồi ra lệnh:

- Chúng ta xuất phát.

Mọi người theo con đường nhỏ đi sâu vào trong rừng, từng nhóm...từng nhóm phân tán nhau tiến vào vây chặt hang núi.

Quá mệt mỏi, Hồng mơ màng chìm trong giấc ngủ. Đột nhiên, cô giật mình bởi tiếng gọi nhỏ vang lên:

- Hồng! Hồng ơi!

Trong bóng tối lờ mờ cô nhận ra Quốc đang lay gọi mình.

- Quốc! Anh Quốc phải không?

Quốc dùng ngón tay che miệng Hồng:

- Suyt! Nói nhỏ. Anh vào để giải cứu cho em đây.

- Làm sao ta rời khỏi nơi đây?

- Anh sẽ đưa em ra ngoài cửa hang, sau đó em chạy về làng.

- Có được không anh?

- Chúng ta phải liều thử xem. Đã hết cách rồi.

- Sao anh không cùng về với em?

- Không được. Anh là tội phạm, anh không thể về làng được.

- Chính quyền luôn khoan dung cho những người biết hối cải, quay về lẽ phải đường ngay.

- Nhưng anh không thể làm kẻ phản bội được. Anh đưa em ra ngoài rồi sẽ vào chịu tội với thủ lĩnh.

Hồng hốt hoảng:

- Hắn sẽ giết anh chết mất.

- Cái mạng của anh do người cứu. Bây giờ người có thể lấy lại bất cứ lúc nào. Em còn trẻ, tương lai còn dài, đừng bận tâm đến anh mà hãy trốn khỏi nơi đây, sau này đừng bao giờ đến đây nữa.

Hồng ghen ngào:

- Anh Quốc!

- Chúng ta không có thời gian nữa đâu Hồng. Anh cởi trói cho em xong rồi, mau theo anh rời khỏi nơi này.

Hồng cầm tay Quốc siết chặt:

- Anh Quốc! Bảo trọng...

Quốc lặng thinh, che giấu nỗi xúc cảm trong lòng. Lần đầu gặp Hồng, anh đã không kềm chế được lòng mình trước cái ánh mắt như cười pha lẫn một chút tinh nghịch lẫn buồn bã. Vì yêu Hồng, anh đã liều lĩnh giải thoát cho nàng.

Quốc lo ngại nhìn Hồng, cô đã gần kiệt sức bởi mấy ngày giam giữ. Anh vừa dìu Hồng, vừa bảo:

- Cố lên Hồng.

- Đứng lại!

Một tiếng quát thật to vang lên làm mạch máu cả hai gần như đông cứng:

- Mày định đưa nó đi đâu?

Chơ Rốt xuất hiện, nòng súng trong tay sẵn sàng nhả đạn. Quốc bối rối:

- Tôi đưa Hồng ra bờ suối tắm một lát, cô ấy đã không chịu nổi nữa rồi.

Chơ Rốt cười to:

- Mày gạt được ai chứ đâu có gạt được thằng Chơ Rốt này. Mày định đưa nó đi trốn phải không? Vì bọn đàn bà mà mày định phản bội lại tao à?

- Không, thưa thủ lĩnh.

- Đừng nói nhiều. Tao sẽ bắn nát tim nó rồi tới mày.

- Đừng! Đừng thủ lĩnh.

Quốc nói như van xin.

- Xê ra! Nếu không thì đừng trách.

- Thủ lĩnh!

Bóng đêm bỗng bừng sáng vì một ánh chớp màu vàng, khẩu súng khạc đạn.

Quốc ôm lấy Hồng lăn tròn tránh đạn. Chơ Rốt vẫn tiếp tục bắn. Hồng hét một tiếng chói lói rồi ngã nhào xuống đất.

- Hồng!

Hồng loạng choạng đứng lên ôm lấy bờ vai, viên đạn đã ghim vào vai máu tuôn ướt cả cánh tay.

Hồng nói gấp gáp:

- Anh Quốc! Chạy đi!

- Không. Anh không thể bỏ em được.

Quốc bồng Hồng lên, mặt nàng tái mét hai mắt nhắm nghiền. Mũi súng của Chơ Rốt vẫn hướng thẳng về hai người.

Quốc nhắm mắt chờ viên đạn của Chơ Rốt bắn thẳng vào mình.

- Đưa nó trở vào hang.

Quốc thở phào, cơ hội sống của anh và Hồng vẫn còn. Quốc đặt tay lên vai Hồng:

- Cần phải cầm máu cho Hồng gấp.

Quốc nhủ thầm rồi xé toang chiếc áo trên người mình quấn chặt vết thương cho Hồng.

- Mày thương nó lắm à?

Quốc lặng thinh không trả lời Chơ Rốt. Chơ Rốt giận dữ gầm lên:

- Mày định đưa nó trốn thoát phải không?

- Thủ lĩnh hiểu lầm rồi.

- Hiểu lầm à?

Chơ Rốt gầm gừ. Quốc vội giải thích:

- Thủ lĩnh giao nó cho em, nhưng mấy ngày nay người nó hơi hám quá, nên em định đem nó ra suối tắm rửa, chỉ có vậy thôi mà.

Chơ Rốt hoài nghi:

- Có thật không?

- Em đâu dám nói dối thủ lĩnh.

Chơ Rốt suy nghĩ một lúc:

- Tạm thời tao tin chú mày. Chú mày có biết trong đám thuộc hạ người mà tao tin cậy nhất là chú mày...

- Thủ lĩnh! Em đâu dám phụ lòng ưu ái của thủ lĩnh.

Chơ Rốt đưa tay chỉ vào Hồng:

- Nếu mày thích nó, tao cũng không hẹp hòi gì, nhưng chú mày nhớ phản bội tao thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Quốc lẩm lét:

- Thủ lĩnh! Em không dám đâu.

Chơ Rót ra ngoài cửa động quát to:

- Tư Thông đâu?

Một gã áo đen chạy vào:

- Thủ lĩnh gọi thuộc hạ.

- Mà hãy ở đây phụ thằng Quốc canh giữ con này. Thế nào bọn công an cũng mò lên đây. Sa vào tay bọn nó, chúng bay chỉ còn nước ôm bản án chung thân trong trại cải tạo mà thôi.

Chơ Rót nói xong, quay lưng bỏ đi. Gã áo đen có cái tên là Tư thông lầm lì đi ra ngoài cửa hang canh giữ. Quốc nhìn Hồng, lắc đầu tuyệt vọng.

Hồng hiểu được cái nhìn của anh. Cô cũng đang cùng cực tuyệt vọng. Cô ôm vai kêu lên đau đớn.

Máu từ vết thương túa ra thấm qua hết chiếc áo của Quốc. Hơi thở của cô như yếu ớt hẳn đi rồi ngất lịm.

Quốc kinh hoàng lay gọi:

- Hồng! Em tỉnh lại đi Hồng.

Hồng như thấy mình chơi vơi vào một khoảng hư không nào đó. Hồn cô bay về một khoảng trời mênh mông, bốn bề đồng lúa vàng rực vây quanh. Và mẹ, mẹ cô với tấm lưng gầy cằn cù, làm lũi thân cò nuôi cô thành tài.

Trong cơn mê cô thầm thì:

- Mẹ! Con đã về bên mẹ rồi đây.

Theo sự mô tả tỉ mỉ của Phong và được bóng đêm dày đặc đồng tình che chở, Lê Trung bò đến gần cửa hang mà không bị phát giác.

Bằng một thế võ bí hiểm, anh hạ gục tên gác cửa cửa không mấy khó khăn. Kéo hẳn vào một gốc cây, anh vội thay bộ đồ đen cùng chiếc khăn trùm đầu của hẳn rồi cầm lấy cây súng đứng gác trước cửa hang.

Chờ một lúc khá lâu, anh thấy từ trong hang một bóng đen đi ra. Anh vội

ngồi bện xuống đất ôm bụng rên.

- Mày đau bụng hả Long?

Lê Trung mừng thầm trong lòng:

- Thì ra gã khi nãy tên Long.

Lê Trung giả bộ rên rỉ. Anh nói như đứt quãng:

- Tao đau bụng quá.

- Sao mày không kêu tao thế?

- Tao sợ công an đến nên không dám vào sợ không ai báo động.

- Thôi, mày vào đi.

Lê Trung ôm bụng lom khom đi vào hang. Từng bước...từng bước anh bước vào hang ổ của địch.

- Ê!

Tim Lê Trung như muốn ngừng đập. Hắn phát hiện ra anh chẳng? Lê Trung cố bình tĩnh anh nắm chặt khẩu súng trong trong áo sẵn sàng chiến đấu.

- Gì vậy?

- Chai rượu thuốc tao để trong hộp tử mà uổng vào một chút là hết ngay.

Lê Trung thở phào nhẹ nhõm:

- Biết rồi!

Từng phút một trôi qua, Lê Trung lần mò vách đá đi sâu vào trong hang một cách thận trọng và cảnh giác...

Ở ngoài cửa hang, Phong và Duy sốt ruột lo lắng. Cả hai bàn bạc với nhau.

- Mình đi theo bờ suối đột nhập vào hang xem xét tình hình, có thể giúp đỡ gì anh Lê Trung không?

Nghe Phong nói, Duy gật gù:

- Phải đó. Mình cứ ở chờ mãi ngoài đây cũng không phải là cách đâu.

Cả hai cùng tiến vào cửa hang theo con đường đi ở bờ suối. Trong bóng tối, cả hai như thẳng mù chệch choạng bước đi. Phong không dám pha đèn pin vì sợ bị phát hiện. Lá khô dưới chân sột soạt như tố cáo những bước đi của hai người, sự căng thẳng làm mồ hôi vã ra như tắm.

Bỗng Phong nhìn xuống phát hiện ánh sáng tỏa ra từ một cái hang. Anh nói nhỏ vào tai Duy:

- Chú ý đã đến hang rồi.

Trong bóng đêm, cả hai lần theo vách núi tiến tới, chốc chốc phải dừng lại nghe ngóng những tiếng động của những cành cây khô gãy.

Phong nhận ra Chơ Rốt, kẻ đã giết cô gái tế cộp trong hang cùng đám thuộc hạ đang vây quanh một cô gái mê man nằm dưới đất, cánh tay phải đầy máu.

Phong rĩ tai Duy:

- Hồng bị thương rồi. Làm sao cứu Hồng đây?

Duy im lặng. Bởi hiện tại anh chưa tìm ra cách gì. Từng phút một trôi qua...Bất chợt Duy nghe ngọ nguậy trong bóng tối. Từ ánh sáng trong hang hắt ra, Duy nhìn thấy một con trăn dài đang cuộn tròn siết chặt chân anh.

Duy run rẩy hét to:

- Phong! Cứu tôi với.

Tiếng la của Duy đã tố cáo hai người. Lập tức những nòng súng lạnh ngắt chĩa thẳng vào hai người.

- Giơ tay lên!

Ngay lúc ấy, một bóng đen xuất hiện và viên đạn bắn ra khỏi nòng. Một ánh chớp lóe lên, viên đạn bay qua bàn chân Duy rất rọt.

Duy giơ cao hai tay lên và đưa mắt nhìn con trăn. Nó vẫn nằm cuộn tròn

dưới chân nhưng cái đầu đã bị bắn nát bét.

Hành động đầu tiên của Duy là nháy người ra khỏi con trần. Giọng Lê Trung vang lên anh cố kéo dài thời gian sau khi đã nổ súng ra hiệu cho lực lượng bên ngoài vào hỗ trợ.

- Đứng im! Các anh đã bị bao vây. Buông súng xuống, đầu hàng đi.

Sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt, Phong và Duy đã thoát ra sự nguy hiểm.

Anh nghe lệnh của Lê Trung.

- Thụt lùi lại ra ngoài cửa hang, bình tĩnh có chúng tôi bảo vệ.

Phong và Duy thụt lùi ra ngoài. Hai nòng súng chĩa thẳng vào hai người bóp cò.

- Đùng! Đùng!

Hai tiếng nổ vang lên. Phong và Duy nhắm mắt chờ cái chết đến với mình, bởi hai người biết rằng một mình Lê Trung không thể bảo vệ nổi cả hai người. Bốp! Bốp!

Hai khẩu súng rơi xuống đất. Hai gã áo đen ôm cánh tay rú lên.

Một cú bắn tuyệt đẹp, Lê Trung cùng một lúc dùng hai tay bắn hai khẩu súng trúng chính xác mục tiêu.

Chơ Rót gầm vang:

- Bọn khốn nạn! Hãy ra đây, đừng núp trong bóng tối mà giở trò nữa.

Giọng Lê Trung vẫn vang lên chiêu dụ kéo dài thời gian bởi anh có lợi thế đang ở trong bóng tối, kẻ địch ngoài sáng. Lực lượng yếu, bọn chúng đông người, anh chỉ có một, phải dùng kế nghi binh.

- Đầu hàng đi! Các anh đã bị chúng tôi bao vây, chỉ cần một chút kháng cự đạn sẽ ghim vào đầu các anh.

Chơ Rót hoang mang thầm nghĩ:

- Tình thế bất lợi cho mình. Không biết bọn chúng có bao nhiêu người?

Lúc đó, lực lượng bên ngoài đã vào hỗ trợ. Các nòng súng lên nòng kêu sắc lạnh.

Tất cả những người trong hang đều đi ra ngoài, Duy vội chạy đến bên Hồng,

cô ngất xỉu nhưng máu không còn chảy nữa. Duy lấy con dao nhỏ cắt một cánh tay áo dầm máu của cô.

Vai cô bị trúng một mảnh đạn, tuy xương không gãy nhưng mất máu khá nhiều. Duy lo lắng:

- Trong tình trạng này, làm sao cấp cứu cho Hồng đây.

Duy bế Hồng lên, hy vọng duy nhất là thoát khỏi nơi đây để săn sóc vết thương cho cô.

Bên ngoài tiếng súng nổ vang lên, nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên, bọn áo đen ngã gục.

Lúc Duy bế Hồng ra đến cửa hang thì cũng là lúc Chơ Rốt, Tư Thông và Quốc thụt vào.

Chơ Rốt quát vang:

- Ta ra lệnh cho các người ngoài kia bỏ súng xuống. Nếu không ta bắn nát sọ hai đứa này.

Tiếng Lê Trung vang lên một mệnh lệnh:

- Bảo vệ nạn nhân!

Chơ Rốt cười vang:

- Bọn bây ở ngoài làm sao mà bảo vệ nó trong hang được. Hôm nay bọn nó phải chết!

Lê Trung la to:

- Chơ Rốt. Đừng làm bậy nghe. Có thể thương lượng mà.

- Thương lượng như thế nào?

- Chúng tôi sẽ để các anh tự do ra ngoài nếu các anh thả hai người đó.

Thấy Chơ Rốt lưỡng lự, Tư Thông la to:

- Thủ lĩnh. Đừng tin bọn nó. Bên kia hang còn có một con tin, thủ lĩnh hãy khống chế nó mà bảo vệ mình. Ở đây chúng tôi lo.

Chơ Rốt nhìn Tư Thông gật đầu. Lúc thập tử nhất sinh mới biết lòng trung thành của thuộc hạ, Chơ Rốt nhìn Quốc lo ngại. Quốc hiểu được cái nhìn ấy, vội nói:

- Thủ lĩnh yên tâm. Chúng tôi sẽ bảo vệ thủ lĩnh đến hơi thở cuối cùng.

Không trả lời Quốc, lần vào hang kế bên.

Tư Thông buộc Duy phải để Hồng xuống đất, hắt ra lệnh cho Quốc:

- Trói nó lại.

Sợ Tư Thông nghi ngờ sẽ khử ngay Quốc vội trói Duy lại theo lệnh hắt.

Tư Thông dùng sợi dây quấn quanh cổ Hồng rồi ra lệnh:

- Tất cả bỏ súng xuống, nếu không tao siết cổ nó.

Lê Trung đã tiến đến cửa hang, anh thận trọng nép người vào mỏm đá, căng mắt chờ Tư Thông sơ hở để hành động.

Bất ngờ Quốc đứng sau lưng đá cây súng văng khỏi tay Tư Thông. Tư

Thông sửng sờ:

- Quốc! Mày phản bội à?

Tiếng nói chưa dứt thì một tiếng nổ vang lên. Tư Thông nẩy người lên, rồi gục xuống, mắt vẫn còn mở to kinh ngạc.

Nòng súng của Lê Trung chĩa vào Quốc:

- Bỏ súng xuống đầu hàng đi!

Quốc quay ngược cây súng chĩa vào đầu mình. Anh nhìn Hồng mỉm cười, ước nguyện cuối cùng của anh là cứu được Hồng, anh đã phản bội tổ chức phải tự xử thôi.

Ngón tay anh chưa kịp đưa lên cò thì một tiếng nổ vang lên. Quốc ôm tay đau đón cây súng văng xuống đất.

Lê Trung cùng các chiến sĩ ập vào hang. Quốc gào lên:

- Tại sao các người không để cho tôi chết?

Lê Trung nghiêm nghị bảo:

- Chết đâu phải là cách đâu. Anh có thể hối cải về với người thân để làm lại cuộc đời mà.

- Tôi có thể sao?

- Chính sách khoan hồng luôn dành cho những người thành tâm hối cải.

Quốc ôm đầu:

- Hãy cứu tôi! Hãy cứu tôi!

- Anh yên tâm theo chúng tôi về đi.

Rồi anh ra lệnh cho các chiến sĩ công an địa phương.

- Các anh hãy đưa hai người đi cấp cứu. Số còn lại ở đây cùng chúng tôi đi cứu một cô gái nữa.

- Vâng.

Hồng và Quốc được đưa đi cấp cứu, Phong lo lắng hỏi Lê Trung:

- Liệu tên Chơ Rốt có làm hại gì Tuyết không?

- Tạm thời thì chưa. Chơ Rốt còn phải lợi dụng Tuyết để làm con tin bảo vệ mình. Anh yên tâm đi.

- Có khi nào hắn liều lĩnh không?

- Kinh nghiệm với bọn tội phạm cho tôi thấy rằng không. Chúng vẫn là kẻ tham sống sợ chết. Bọn chúng phải chừa cho mình một lối thoát chứ.

- Chúng ta phải làm cách nào để cứu Tuyết.

- Bọn tội phạm lúc nào cũng liều lĩnh ngoan cố. Nhưng lúc nào cũng thất bại trước sự ngoan cường, gan dạ và thông minh của ta. Tôi tin rằng chúng ta sẽ diệt được bọn chúng, giải thoát cho nạn nhân.

Phong nhìn Lê Trung đồng ý nói. Anh thật sự kính phục trước nghĩa cử của người chiến sĩ công an, vì bảo vệ cho dân mà quên đi bao nguy hiểm cho bản thân mình.

Tin tưởng, anh chỉ còn biết tin tưởng mà chờ đợi tài năng xuất chúng của các anh để giải thoát cho Tuyết.

- Tuyết! Ráng chờ nghe.

Ước gì anh có được phép thuật “nhập khẩu truyền âm”, để nói với Tuyết bao điều.

CHƯƠNG III

(Phần hai)

Tuyết tỉnh lại bởi nhiều tiếng súng nổ vang lên. Cô mừng thầm:

- Người của ta vào đây rồi. Mình sắp được cứu rồi.

Nhưng nỗi vui mừng của cô vụt tắt ngát khi bộ mặt quỷ quái, gớm ghiếc của Chơ Rốt hiện ra.

Hắn túm lấy tóc cô quát lên:

- Mày muốn sống không?

Tuyết cười mỉa:

- Mọi sinh vật trên cõi đời này đều muốn sống cả.

- Vậy mày hãy bảo bọn ngoài kia buông súng xuống, đầu hàng tao đi.

- Người đầu hàng chính là ông.

Bốp...Một dòng máu rỉ ra từ khe miệng của Tuyết. Chơ Rốt gầm lên:

- Con cháu của thần linh, chúa tể muôn loài không thể đầu hàng được.

- Cọp chẳng qua chỉ là một loài mãnh thú. Nó phải chịu sự thuần hóa của con người.

Bốp. Một cái tát tay nữa giáng xuống gương mặt xinh đẹp của Tuyết.

- Hồn láo! Không được xúc phạm đến thần linh.

- Ông đã mù quáng gây nhiều tội ác. Biết bao cô gái phải chết vì hành động ngu xuẩn của ông.

- Mày muốn chết hả?

Chơ Rốt kê súng vào đầu Tuyết. Trong lúc này Tuyết như quên hẳn cái chết đang kề bên. Cô cười ngạo nghễ:

- Ông không dám bắn chết tôi đâu.

- Con nhãi kia! Bộ mày tưởng ông của mày không dám giết mày sao? Biết bao nhiêu mạng người đã gục ngã với bàn tay sắc bén như móng vuốt của cọp này! Mày chỉ là con kiến dưới chân tao.

- Nhưng lần này tôi biết là ông sẽ run tay.

- Mày thách thức tao đó à?

- Không. Nhưng tôi biết là ông thừa thông minh để biết rằng sau cái chết của

tôi là một bản án tử hình cho ông.

- Không. Tao không bao giờ chết cả. Mà đừng hù dọa tao.

- Chứng tỏ rằng ông đang run sợ lắm, nên mới thốt ra câu này.

- Tao có thể giết mày bất cứ lúc nào

- Ông không giữ tôi làm con tin sao? Ông không lợi dụng tôi để tìm cơ hội đào tẩu sao?

Chơ Rốt nhìn Tuyết như tóe lửa, cô đã nói lên ý nghĩa của hấn, làm lộ ra hoàn cảnh khó khăn mà hấn phải đương đầu.

- Ông hãy đầu thú đi. Chính quyền sẽ khoan hồng cho tội lỗi của ông.

- Mày đừng tìm cách lung lạc tao. Chỉ cần còn một phút để sống, tao vẫn chiến đấu. Tao tin rằng hồn cộc sẽ phù trợ tao.

Tuyết bật cười, giọng cười của Tuyết càng làm tăng thêm sự sôi sục trong lòng hấn.

- Mày cười cái gì?

- Cười cho sự mê tín đến ngu muội của ông.

- Mày hỗn hả?

Vừa nói, hấn vừa vung tay định Tuyết. Tuyết hình như đã cứng như thép, cô không còn sợ cái chết sẽ xảy ra cho mình nữa, cô hất mặt lên, khóe miệng đã sung vù.

- Ông cứ đánh tôi đi để tỏ rõ sức mạnh của một loài dã thú.

- Á! Con này gan! Rồi mày sẽ quỳ dưới chân tao mà van xin tha tội.

Chơ Rốt lấy sợi roi da trên vách đá quất túi bụi vào người Tuyết.

- Chửi nè! Tao coi mày còn sức để chửi không?

Tuyết oằn người đau đớn. Hình ảnh của cô gái bị Chơ Rốt hành hình hiện lên. Gương mặt hồn nhiên vô tư bỗng nhuốm đầy máu.

- Trả mạng lại cho ta.

Chơ Rốt hoảng hốt nhìn bóng trắng lay động ngoài cửa hang.

- Ai? Kẻ nào làm trò gì thế?

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên:

- Oan ức quá! Trả mạng lại cho ta.

Chơ Rớt đưa súng lên:

- Tiến tới tao bắn.

Bóng trắng cứ sừng sững đi tới. Một tiếng nổ “đùng” vang lên. Bóng trắng lăn tròn mấy vòng rồi biến mất. Trong hang, Chơ Rớt gầm lên:

- Kẻ nào, kẻ nào cản trở công việc của ta, kẻ đó phải chết.

Bên ngoài, mấy bóng đen xúm lại vây quanh cái bóng trắng.

- Lê Trung! Anh có sao không?

- Không sao. Chỉ nghe đạn sót qua tai thôi.

Tuân lo lắng:

- Chúng ta phải làm sao đây hả anh Trung? Mình cần điện về xin chi viện thêm không?

- Không. Trong hang chỉ còn một mình hấn. Mình làm sao tiếp cận, khống chế hấn để giải thoát con tin. Lực lượng đông quá, có thể làm hấn liều lĩnh gây hậu quả đáng tiếc.

Thuận trêu Trung:

- Hồi nãy anh giả ma giống ghê.

Lê Trung mỉm cười:

- Giả ma không phải cách. Chỉ là tạm thời giúp cô gái thoát khỏi trận đòn thôi.

Phong đau đớn:

- Tôi sẽ vào chịu đòn thay cho cô ấy.

Lê Trung vỗ vai Phong:

- Bình tĩnh. Hồi nãy nếu tôi không kịp giữ lại giờ này sự việc càng rối thêm.

- Tôi thật sự không chịu nổi sự cảnh Tuyết bị hành hạ.

Lê Trung nhìn anh thông cảm:

- Nếu căng thẳng quá, anh có thể về đợi chúng tôi.

- Không. Tôi không thể về được.

- Nếu vậy anh phải tuân theo kỷ luật chấp hành tốt mệnh lệnh của chúng tôi

để tránh hậu quả đáng tiếc.

- Vâng.

- Bây giờ tất cả mọi người hãy nghỉ ngơi, tôi sẽ canh chừng hẳn. Chỉ cần hấn sơ hở một chút tôi sẽ hành động ngay.

Phong miễn cưỡng phải làm theo lệnh của Lê Trung. Anh cùng Tuân và Thuận ngồi dựa mình vào vách đá nghỉ lấy sức sau một đêm thức trắng.

Vết thương của Hồng nhiễm trùng, sưng tấy lên. Các bác sĩ đã tiến hành phẫu thuật lấy đầu đạn trên vai Hồng ra. Hồng vẫn còn sốt mê man. Cô được các bác sĩ tận tình cứu chữa.

Về phía Quốc, vết thương chỉ lướt qua phần mềm trên bả vai anh được băng bó cẩn thận. Các chiến sĩ công an chuẩn bị đưa anh về đồn hỏi cung. Quốc cố nài nỉ:

- Các anh cho tôi được vào thăm Hồng, rồi tôi sẽ theo các anh ngay.

Hai chiến sĩ trinh sát đưa mắt nhìn nhau hội ý rồi khẽ gật đầu:

- Anh có mười phút tự do. Tranh thủ lên nhanh nhé.

- Cảm ơn các anh.

Quốc được đưa vào phòng bệnh của Hồng. Nhìn Hồng mê man, trên tay còn gắn dây chuyền dịch. Từng giọt...từng giọt thấm dần vào cơ thể cô như xoa dịu bớt đi cơn nóng sốt trong người. Quốc nghe thương cảm trong lòng.

Thời gian quen biết, gần nhau quá gần gũi mà sao lòng như đã gắn chặt từ bao giờ.

- Hồng! Hồng!

Quốc tha thiết gọi, Hồng vẫn nhắm nghiền đôi mắt như không cảm nhận được tình anh. Quốc nghe đau nhói trong lòng.

- Thời gian đã hết. Xin mời anh về cơ quan chúng tôi để hỗ trợ điều tra.

Tiếng nói nghiêm nghị của một chiến sĩ vang lên. Quốc gật đầu:

- Tôi sẵn sàng.

Rồi anh nhìn sang Hồng lưu luyến:

- Hồng! Anh đi nghe. Cố mà tỉnh lại nghe Hồng.

Quốc theo hai chiến sĩ về đồn công an. Người cán bộ điều tra đưa anh về phòng hỏi cung chấp vấn.

- Anh thấy sức khỏe trong người như thế nào?
- Rất ổn, thưa cán bộ.
- Anh có thể trả lời những câu hỏi của chúng tôi không?
- Cán bộ cứ hỏi. Tôi đã chuẩn bị tinh thần.
- Anh tên gì?
- Tôi tên Quốc.
- Cả họ lẫn tên.
- Nguyễn Kiên Quốc.
- Anh bao nhiêu tuổi?
- Hai mươi tám.
- Quê quán?
- Phường tư, quận Nhất, thành phố...
- Gia đình anh có bao nhiêu người? Cha mẹ anh ở đâu?
- Thưa cán bộ, gia đình tôi chỉ có hai anh em và một mẹ già. Tôi có người anh đã có gia đình.
- Anh đã có vợ con chưa?
- Dạ chưa.
- Tại sao anh lại tham gia vào tổ chức của Chợ Rót?

Quốc thoáng ngập ngừng:

- Thưa cán bộ, tôi... tôi không tham gia...

Anh cán bộ nhìn Quốc nghiêm nghị bảo:

- Anh hãy thành khẩn mà trả lời câu hỏi của chúng tôi.
- Vâng.
- Tổ chức của Chợ Rót có bao nhiêu người?
- Thưa cán bộ, chỉ có mười người.
- Anh giữ nhiệm vụ gì trong tổ chức?
- Thưa cán bộ, tôi không có nhiệm vụ gì cả. Hằng ngày tôi chỉ ở trong hang

lo thức ăn cho Chơ Rốt.

- Anh tham gia tổ chức này được bao lâu?

- Tôi không tham gia, thừa cán bộ. Tôi bị bắt buộc.

- Cứ cho là thế. Như vậy anh ở trong hang ấy được bao lâu rồi?

- Hơn hai năm rồi.

- Tại sao lại vào trong ấy?

Một thoáng suy tư hiện lên trong mắt Quốc. Như một khúc quanh chậm, ngày ấy hiện về.

Anh cán bộ điều tra ngừng bút, anh lặng người đi theo câu chuyện của Quốc.

Tấm màn bí mật về “Cô gái cỡi cọp” được dần dần hiện lên.

Rừng về đêm âm u, bóng tối dày đặc. Quốc cùng một toán người mang hàng vừa vượt biên giới vào Việt Nam băng rừng đến điểm hẹn.

Một người trong nhóm dặn dò:

- Tụi bay cẩn thận nhen, nếu gặp bọn kiểm lâm hay công an biên phòng thì phân tán ra để đến điểm hẹn, ông chủ sẽ cho người đón. Lúc này bọn chống buôn lậu nó quần dữ lắm. Lọt vào tay bọn nó với lượng ma túy trong người thì có nước lãnh án tử hình.

Thì ra nhóm người đang cắt rừng đi đêm là nhóm buôn lậu. Họ đang vận chuyển ma túy, một chất độc hại về thành phố tiêu thụ.

- Nghỉ một chút đi đại ca.

Quốc lau nhàu, chùng như một người là trưởng nhóm lên tiếng.

- Ráng lên đi. Ở giữa rừng nguy hiểm lắm, không sa vào tay công an cũng sẽ làm mồi cho thú dữ.

Quốc rùng mình:

- Như vậy nguy hiểm quá, đại ca ơi. Xong việc này, em xin ông chủ một số vốn về gác kiếm cưới vợ làm ăn cho rồi.

- Mà y tưởng ông chủ sẽ dễ dàng để yên cho mà y thực hiện giấc mơ ấy lắm sao?

Quốc ngạc nhiên:

- Sao vậy? Ông chủ đã hứa với em.

Tên trưởng toán cười nhạt:

- Chú mày ngây thơ lắm. Đã leo lên lưng cọp thì phải ngồi trên lưng, chú mày đã gia nhập tổ chức thì phải sống chết với tổ chức. Có ý định rời bỏ tổ chức, làm lộ bí mật của tổ chức lập tức sẽ bị xử ngay.

Quốc le lưỡi:

- Vậy mình phải làm sao hả đại ca?

- Còn biết phải làm sao hơn là cùng sống chết với tổ chức.

- Em còn một mẹ già, em chỉ muốn kiếm chút ít tiền về cưới vợ nuôi dưỡng mẹ già thôi.

- Chú mày đã nghiệm chưa?

Quốc lắc đầu:

- Chưa. Em chỉ mới gia nhập và đi chuyển đầu tiên này.

- Vĩnh viễn chú mày phải gắn chặt với tổ chức để bảo đảm sanh mạng của mày và sự bình yên của bà già mày.

Quốc hoang mang:

- Đây là một tổ chức phạm pháp, mình phải rời bỏ nó ngay, nếu không thì hậu quả sẽ vô cùng khốc liệt. Mẹ mình làm sao mà sống nổi sẽ không có mình.

Quốc lại tự trách mình:

- Chỉ một phút ham vui nông nổi mà sa bẫy hối hận không kịp.

Quốc buồn bã nhớ lại một đêm nọ cùng bạn bè vào một vũ trường. Sau khi nhảy nhót, chè chén say sưa, cao hứng, bọn chúng lôi anh vào sòng bạc. Đã thua trắng tay còn thiếu một số tiền với bọn cho vay nặng lãi. Rốt cuộc phải nhận lời đi vận chuyển hàng để trừ nợ. Bây giờ, phiêu lưu giữa rừng già, tánh mạng nguy hiểm.

- Tất cả đứng im.

Tiếng quát sắc lạnh vang lên giữa rừng đêm làm cả bọn sửng sốt.

- Công an! Chạy!

Ánh chớp lóe sáng những tiếng nổ chát chúa vang lên. Quốc cầm cổ chạy vào rừng mặc cho bao nguy hiểm vây quanh.

Quốc cứ chạy, chạy mãi, đầu va vào gốc cây rướm máu mà vẫn không thấy đau. Cho đến khi anh mệt lả, đứng ôm gốc cây thở hổn hển.

Chúng quanh im lặng. Quốc mừng thầm vì mình đã chạy ra khỏi vòng phục kích. Nhưng anh đã vội mừng vì trong rừng đêm im ắng bỗng vang lên tiếng gầm rú man dại của chúa sơn lâm.

- Chết rồi! Cọp. làm sao bây giờ? Nó đánh hơi người rất thính. Nó sẽ phát hiện ra mình. Mình sẽ chết mất.

Anh cứ chạy, chạy mãi mà không định được phương hướng. Càng chạy, tiếng gầm rú lại càng gần.

Quốc sững sờ nhìn hai đốm sáng lóe lên trong đêm. Anh như nghe rõ tiếng nghiền răng kin kít của loài hổ dữ.

Người Quốc run lên bần bật. Anh không còn sức lực để chạy nữa. Anh nhắm mắt lại chờ cái chết đến với mình.

- Mẹ! Mẹ ơi! Con không về được nữa rồi.

Giữa lúc thân thể anh sắp nằm trong móng vuốt của cọp thì...

- Phập!

Một tiếng động lạnh lùng vang lên. Cọp gầm lên đau đớn vì một mũi tên đá cắm sâu vào đôi mắt.

- Phập!

Thêm một mũi tên nữa cắm sâu vào lồng ngực cọp, máu tuôn như xối Cọp lăn lộn, gầm rú, giãy giụa... Cây cối rạp xuống cả một vùng.

Tàn hơi, cọp nằm im bất động. Quốc như người từ cõi chết trở về. Anh bàng hoàng, chơi vơi như người trong cõi mộng.

- Ân nhân! Ân nhân! Xin lộ diện cho kẻ này được đáp tạ.

Tiếng cười ha hả vang lên:

- Làm gì mà gấp rút quá vậy?

Quốc nhìn người đàn ông trung niên từ trong bóng tối đi ra miệng lắp bắp:

- Ông...ông cứu tôi?

- Chỉ là do người may mắn thôi. Đừng áy náy nữa.

- Xin ân nhân nhận một lạy đền ơn cứu tử.

- Ta đã bảo rồi, ân nghĩa gì, đứng lên đi và nghe ta hỏi:

- Ân nhân cứ hỏi:

- Người làm gì trong đêm rừng đến nỗi suýt làm mồi cho cọp.?

Quốc thành thật:

- Tôi theo đoàn người đi buôn vận chuyển hàng hóa.

Người đàn ông nhíu mày:

- Buôn lậu hàng quốc cấm à?

Quốc im lặng. Người đàn ông lại tiếp tục hỏi:

- Người vận chuyển hàng gì?

- Ma túy.

Người đàn ông sừng sốt:

- Ma túy. Số hàng đó hiện ở đâu?

Quốc cởi áo khoác ra, bên trong áo lót là những gói bột màu trắng. Người

đàn ông cầm lấy đưa lên mũi ngửi

- Thứ này đắt giá lắm phải không?

- Vâng.

Người đàn ông bồng vổ vai Quốc thân mật.

- Chú mày có thể giao số hàng này cho ta không?

- Mạng của tôi do ông cứu, tôi đâu dám không nghe theo.

- Chú mày cũng không thể trở về, chỉ bằng theo ta vào hang mà sống, trong đó cũng có một số người hoàn cảnh như chú mày. Chúng ta sẽ nương tựa nhau mà sống.

- Người là...

- Ta là Chơ Rốt. Thủ lĩnh nơi đây, ta tạo điều kiện sống chờ thời cơ mà làm lại cuộc đời.

Còn biết làm sao hơn. Quốc lặng lẽ đi theo Chơ Rốt vào hang bắt đầu một

cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm. Con đường trước mắt biết sẽ ra sao? Quốc thở thầm nghĩ:

“Cùng đành phó mặc cho số trời. Không theo Chơ Rốt thì chẳng tìm được lối ra. Còn ở đây thì cũng chỉ làm mồi cho cọp.”

Chơ Rốt dẫn Quốc đi lòng vòng qua các gốc cây đến bên một bờ suối rồi vào hang động. Tên thuộc hạ đứng gác nhận ra Chơ Rốt cúi đầu chào:

- Thủ lĩnh!

- Trong hang có xảy ra chuyện gì không?

- Dạ không, thưa thủ lĩnh.

- Tốt

Tên thuộc hạ đưa mắt nhìn Quốc như ngẫm hỏi. Hiểu ý hẩn, Chơ Rốt giới thiệu:

- Đây là Quốc, người sắp ra nhập tổ chức của chúng ta.

Quốc chào hẩn:

- Từ đây về sau xin được chỉ dạy.

Tên thuộc hạ ậm ừ:

- Có gì đâu. Người nhà cả mà.

Chơ Rốt ra lệnh cho Quốc.

- Theo ta!

Quốc theo Chơ Rốt vào trong hang. Trong hang, ngọn đuốc sáng soi rõ chiếc bàn thờ, có cái đầu cọp nằm trên.

- Quỳ xuống, tuyên thệ đi.

Chơ Rốt ra lệnh, Quốc ngơ ngác hỏi:

- Đây là bàn thờ tổ. Người nào muốn gia nhập tổ chức phải tuyên thệ tuyệt đối trung thành. Nếu không móng vuốt của cọp sẽ bóp nát thân thể. Chú mày hãy tuyên thệ thần linh phò trợ bạn cho sức mạnh.

Quốc quỳ xuống trước bàn thờ:

- Xin thề.

- Tốt lắm. Bây giờ người hãy vào trong ngủ một giấc lấy sức đi. Ngày mai ta

sẽ cho người tiêu thụ số hàng này để đổi lấy rất nhiều lương thực đồ dùng. Chơ Rót quý mến Quốc hơn hẳn đám thuộc hạ của hắn làm nhiều người ganh tỵ. Quốc lặng lẽ sống trong hang, lòng anh không có định hướng gì. Nhớ nhà, nhớ mẹ, nhưng biết rằng không thể về thăm. Chắc mẹ anh đau khổ vì sự mất tích của mình.

- Vào xem tế thần đi.

Tư Thông kéo tay Quốc. Quốc ngơ ngác hỏi:

- Tế thần gì?

- Chú mày mới vào nên chưa biết. Hằng năm, vào ngày này đều có tổ chức tế thần để thần phò trợ cho chúng ta.

- Vậy à?

- Trong lúc tế thần, nhất nhất mọi chuyện chú mày nên im lặng đừng hỏi lời thôi nhé.

- Tôi biết rồi!

Khung cảnh trong hang làm Quốc kinh hoàng thụt lùi mấy bước. Chơ Rót đầu đội khăn đỏ, mặc bộ đồ da cộp, một cô gái bị trói dưới chân bàn thờ.

Chơ Rót quỳ xuống khấn vái xong rồi quay lại ra lệnh:

- Tất cả hãy về chỗ ở của mình. Riêng Quốc ở lại.

Bao ánh mắt lo ngại nhìn về phía Quốc. Tất cả đều im lặng rút lui ra ngoài.

Sống lưng Quốc lạnh toát, toàn thân anh sồn gai ốc khi nghĩ rằng anh sẽ bị hành hình như cô gái kia.

- Chú mày thắc mắc lắm phải không?

Thái độ của Chơ Rót làm Quốc yên tâm.

- Xin thủ lĩnh tha tội.

Chơ Rót bỗng dấm chiêu:

- Ta không hiểu vì sao ta có thể dễ dàng tha thứ cho chú mày như thế. Có lẽ là vì...hoàn cảnh của ta và chú mày quá giống nhau, ta cũng có một mẹ già ở dưới buôn, mười mấy năm chưa về viếng thăm.

- Sao thủ lĩnh không lén về thăm?

- Có mấy lần định về, nhưng lần nào xuống buôn cũng bị công an truy đuổi.

Nhưng cũng nhờ hồn phách tinh anh của cạp phò hộ, lần nào cũng gặp may mắn.

- Thần linh mà thủ lĩnh bảo là chiếc đầu cạp này à?

- Phải. Câu chuyện huyền bí ấy đã xảy ra mười mấy năm rồi. Mười mấy năm như giấc mộng cuộc đời ta.

Tiếng Chơ Rót ngậm ngùi kể lại quá khứ của mình:

- Hồi ấy, vì ngộ sát người yêu, ta phải trốn chui trốn nhủi trong rừng. Lúc ấy có hai anh em nọ đi lạc vào trong rừng, cô em bị cạp vồ xé xác. Người anh cùng bác thợ săn dùng thuốc mê vào hang giết cạp mọi tim tể mộ. Lúc đó ta ở bên ngoài chứng kiến cảnh tượng đó. Sau khi họ bỏ đi, ta mới lên vào khăn vái cắt đầu cạp về thờ.

- Sự việc là vậy. Nhưng sao phải giết một cô gái để cúng tế?

- Ta từng nằm mộng thấy hồn ma của cạp về trên lưng cõng cô gái. Cô ta nói rằng mỗi năm phải cúng cho vong cô ta và cạp bằng máu và trái tim của một cô gái. Nếu không, cạp và cô gái không phù trợ mà còn tạo nhiều nạn kiếp.

- Hoang tưởng!

Quốc kêu lên rồi vụt nín lặng. Chơ Rót chẳng những không giận mà còn gật đầu:

- Ta cũng nghĩ vậy, nhưng ta đã lầm. Nếu không cúng tế cho cạp và cô gái như đòi hỏi thì cánh rừng này đã bị tiêu diệt từ lâu và ta đương nhiên là không thoát khỏi tử thần.

Quốc hoang mang không biết đâu là thật đâu là giả.

- Như thế thì anh tin và cho đó là sự thật à?

Tiếng nói của người điều tra đưa Quốc về thực tại.

- Ban đầu tôi không tin, nhưng sau đó thấy Chơ Rót thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, trong việc săn bắn, tôi cũng tin rằng hồn cạp vẫn đã theo bảo vệ hẩn. Có lần Chơ Rót bị cạp vồ tưởng đâu hẩn phải nát xương dưới nanh vuốt của cạp, bỗng một trận cuồng phong cuốn tung bụi cát vào mặt cạp, nó phải buông

Chơ Rốt và dụi mắt. Chơ Rốt thoát chết trong gang tấc. Vì thế , nên...

- Nên mỗi năm Chơ Rốt đều bắt về một cô gái vô tội để cúng tế phải không?

- Vâng.

- Còn về việc cô gái cỡi cọp đi trong những đêm trăng sáng là như thế nào?

Chơ Rốt rất có tài, hắn ta tạo ra một hình nộm giống cô gái cỡi cọp rồi treo dây kéo từ chân núi xuống rừng, xong lại kéo về hang. Dân chúng bị ám ảnh bởi cái chết của cô gái năm xưa nên rất tin tưởng. Chơ Rốt lợi dụng sự sợ hãi đó để bắt cóc các cô gái và dùng phía cùng chân núi làm lễ tế vong linh cho cọp.

- Hắn ta gây tội ác như thế mà không gặp phải sự kháng cự chống đối nào của dân làng sao?

- Dân làng còn bị mê tín rất nhiều, ai cũng cho rằng việc cúng tế như vậy đem lại sự bình yên nên ai cũng phải bắt buộc chấp nhận.

- Câu hỏi cuối cùng danh cho anh.

- Cán bộ cứ hỏi.

- Chơ Rốt là ân nhân của anh lại đối xử tốt với anh, thế tại sao anh lại phản bội để cứu Hồng?

- Lúc Hồng bị uy hiếp lại mang vết thương trong người, cô ấy sốt mê man, tôi sợ nếu không cứu cô ấy thì cô ấy sẽ chết mất.

- Tại sao anh lại không ngại sự nguy hiểm cho mình để cứu Hồng?

Quốc ngập ngừng:

- Xin phép cán bộ cho tôi được phép không trả lời câu hỏi này.

Người cán bộ điều tra mỉm cười:

- Được. Bởi vì đó là chuyện tình cảm riêng tư của anh. Chúng tôi không được phép xen vào.

- Cảm ơn cán bộ.

- Anh có thể về trại nghỉ ngơi. Nếu cần, chúng tôi sẽ gọi anh lên hỗ trợ phá án, anh nghĩ thế nào?

- Tôi sẵn sàng làm bất cứ việc gì để chuộc lại tội lỗi của mình.

- Lòng nhiệt tình và sự hối cải của anh sẽ được nhà nước khoan hồng.

- Cảm ơn cán bộ.

Anh cán bộ nhìn Quốc cười tinh nghịch:

- Như thế có quá sớm không?

Quốc lặng thinh. Đẩy chồng giấy dày về phía anh, người cán bộ bảo:

- Anh đọc lại rồi ký tên vào đây đi.

Quốc ký tên vào biên bản hỏi cung rồi đi theo người chiến sĩ bảo vệ xuống trại.

Anh cán bộ nhìn theo Quốc, khẽ mỉm cười:

- Mình có thể giúp gì được cho anh ta?

Đọc bản báo cáo về vụ án “Cô gái cỡi cọp” xong, đại tá Nguyễn Hoàng ra lệnh:

- Lập tức hỗ trợ lực lượng vào hang bắt cho được Chơ Rốt và bảo vệ nạn nhân.

Trong đầu ông lên một phương án, phải kết hợp cùng công an thành phố Hồ Chí Minh lần cho ra đầu mối, bắt cho được bọn buôn lậu ma túy đang vận chuyển bằng đường rừng rồi vào thành phố.

Ông chợt nghĩ đến Quốc, phải cảm hóa Quốc kết hợp với Lê Trung len lỏi vào tổ chức của địch để làm nội gián nắm rõ đường đi, nước bước của địch mà tung một mẻ lưới tóm gọn chúng, trừ họa cho dân lành.

Một đêm đã trôi qua, Tuyết vẫn còn bị Chơ Rốt khống chế trong hang. Lê Trung và các chiến sĩ cũng chưa có cách gì tiếp cận Chơ Rốt mà cứu Tuyết.

Chơ Rốt nhìn Tuyết. Là một sát thủ từng giết chết nhiều cô gái, Chơ Rốt không hề run tay. Sở dĩ hắn chưa giết Tuyết vì hắn muốn kéo dài thời gian tìm cách thoát ra khỏi hang.

Tuyết sồn da gà khi bắt gặp cái nhìn của Chơ Rốt:

- Ông định làm gì tôi?

Chơ Rốt cười vang, cố ý nói to cho mọi người ở bên ngoài nghe:

- Làm gì mà à? Giết mà!

Trước mặt Tuyết bây giờ là một con quỷ dữ hơn là một con người, một con quỷ khát máu đang cầm dao dí vào ngực cô.

Tuyết lắp bắp:

- Đừng ...đừng...

Như con thú hoang bị thương, Chơ Rốt ấn lưỡi dao vào vùng ngực non trắng nõn nà của Tuyết. Dùng hết sức lực cuối cùng, Tuyết mím môi đá thẳng vào vùng hạ bộ của hắn, Chơ Rốt rú lên, lảo lộn, đau đớn, hắn giơ dao lên.

- Tao sẽ moi tim mà con mọi.

Chơ Rốt mắt đỏ ngầu, rướn người tới. Tuyết nhắm mắt chờ đợi cái chết đang ập tới.

Bụp.

Chơ Rốt sấp mặt vào ngực cô, máu từ đầu hắn phun ra. Cô muốn hét lên nhưng cổ khản đặc. Hình ảnh cuối cùng trước khi ngất đi là Phong đang ôm lấy cô thảng thốt gọi.

- Tuyết! Em có sao không?

Mặc cho Phong lay gọi, Tuyết vẫn nằm im. mặt xanh tái, máu từ vết thương trên ngực tuôn ra.

- Cầm máu cho nạn nhân.

Tuân và Thuận lao vào cấp cứu sơ bộ cho nạn nhân.

Lúc ấy đội binh viện trợ của đại tá Lê Hoàng vừa đến. Họ vội vã đưa Tuyết đi cấp cứu, thu dọn hiện trường đem xác Chơ Rốt ra khỏi hang.

Lê Trung tựa người vào vách đá nhắm nghiền mắt. Một ngày đêm trong hang cùng sự căng thẳng của cuộc chiến đã làm tiêu hao hơi sức của anh.

Phát súng chính xác nhả vào đầu của Chơ Rốt đã cứu Tuyết thoát chết. Anh đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Không biết thủ trưởng có để cho anh yên mà đi du lịch với Uyển Vân không?

Nghĩ đến thủ trưởng anh lại lắc đầu:

- Đúng là tuổi già không mệt mỏi. Tuổi trẻ như anh đôi lúc còn phải chào thua.

CHƯƠNG IV

(Phần một)

Sau một thời gian điều trị, Hồng và Tuyết đã bình phục hẳn. Phong và Duy vẫn túc trực an ủi hai nàng.

Một buổi sáng, cả bốn người đến chào tạm biệt cụ già. Ông nhìn Hồng và Tuyết mặt vẫn còn xanh mét bởi mất máu quá nhiều, thương cảm:

- Ông đã làm hại các cháu. Đáng lý ra, không nên kể cho các cháu nghe mà làm hại các cháu.

Hồng nheo mắt nhìn ông:

- Ông lại khách sáo nữa rồi. Đáng lý ra, tội cháu phải cảm ơn ông chứ sao lại trách ông.

- Ồ! Ông và dân làng ở đây phải cảm ơn các cháu mới phải. Nhờ có các cháu mà câu chuyện về “Cô gái cỡi cọp” được sáng tỏ. Các cô gái không còn bị bắt giết vì bọn cuồng tín đó nữa. Câu chuyện của mười mấy năm về trước lại là một đại họa của dân làng.

Tuyết bá lấy vai ông:

- Ông ơi! Chúng cháu về rồi lâu lâu sẽ lên thăm ông

- Tốt! Tốt lắm! Các cháu thật là tốt.

Phong và Duy nhao nhao:

- Ông cũng thật tốt đó. Ông ở lại mạnh khỏe nghe.

- Các cháu về dưới cũng mạnh khỏe.

Mặt trời lên cao, ánh nắng xuyên qua những cây to rậm rạp, biến thành những trận mưa ánh nắng sưởi ấm mặt đất, làm cho cỏ thêm xanh và những bông hoa nhỏ nẩy mầm.

Bốn người cùng mang ba lô lên vai vừa đi vừa hát. Mọi người ai cũng phấn

khởi với vụ án “ Cô gái cõi cộp” . Mặc dù vụ án không khởi tố vì Chơ Rốt và đồng bọn đã chết hết, nhưng lòng người ai cũng thỏa mãn vì kẻ gây tội ác đã bị xử lý thích đáng.

Riêng Hồng, cô mang tâm sự buồn rười rượi. Từng bước chân giẫm lên lá khô, vốc một ngụm nước bên dòng suối mát...Đâu đâu cũng có kỷ niệm của một dáng người.

- Quốc! Quốc ơi! Anh đã chết rồi sao giữa đêm bán loạn?

Đối diện với gương mặt đôn hậu thoải mái quen thuộc của đại tá Nguyễn Hoàng, Lê Trung phát hiện có dấu hiệu không bình thường của ông.

- Cậu ngồi đi Lê Trung.

- Vâng, thưa đại tá.

- Ban giám đốc công an tỉnh đã có quyết định khen thưởng và cấp phép cho cậu, nhưng..

- Nhưng thế nào, đại tá cứ nói.

- Điểm du lịch lần này dành cho cậu không phải là những bãi biển thơ mộng như cái đầu lãng mạn của cậu tưởng tượng, mà là một điểm nóng bỏng, náo nhiệt...

- Chắc đại tá gọi tôi không phải để bàn chuyện du lịch chứ?

Đại tá Nguyễn Hoàng mỉm cười:

- Cậu có cái nhìn như xoáy cả lòng người. Cậu có muốn vào thành phố Hồ Chí Minh một chuyến không?

- Chắc không phải du lịch chứ đại tá.

Đại tá Nguyễn Hoàng gật đầu:

- Vừa du lịch vừa làm nhiệm vụ.

- Xin đại tá cho tôi biết cụ thể.

Đại tá Nguyễn Hoàng chậm rãi gạt điều thuốc cháy dở vào gạt tàn:

- Trong vụ án Chơ Rốt có một can phạm tên là Quốc.

- Có phải anh ta là người đã cứu Hồng rồi định tự sát bị tôi bắn trúng vào cánh tay không?

- Đúng.

- Anh ta bây giờ như thế nào rồi?

- Đã bình phục và chờ đoái công chuộc tội.

- Nghĩa là..

- Anh ta đã khai ra có một đường dây buôn ma túy từ thành phố Hồ Chí Minh bí mật vận chuyển qua tỉnh ta. Tôi ra lệnh chỉ thị cho cậu và Quốc đột nhập vào tổ chức chúng truy tìm đầu mối, tóm gọn một mẻ.

- Nhưng phạm vi hoạt động này là của công an thành phố mà.

Đại tá phẩy tay:

- Tôi đã liên hệ với giám đốc công an thành phố. Ở trong đó yêu cầu người của chúng ta cùng hợp tác. Cậu hiểu rồi chứ?

- Thừa hiểu.

Đại tá Nguyễn Hoàng vỗ vai Lê Trung:

- Rất tiếc phải điều cậu đi công tác trong thời gian này. Nhưng hiện nay lực lượng ta không ai có đủ khả năng như cậu. Hoạt động trong lòng địch, cậu biết đó mất mạng như chơi. Cậu phải hết sức thận trọng.

- Rõ, thưa đại tá.

Lê Trung đứng theo kiểu chào của nhà binh.

- Tôi sẽ làm gì khi lọt vào tổ chức của địch?

- Cậu được đóng vai người cứu Quốc thoát chết.

- Sự việc xảy ra cách đây hai năm rồi mà.

- Mình sẽ dựng lại hiện trường mà hành động. Cậu sẽ đóng vai tướng cướp Phi Long từng bị công an tầm nã vì thành tích quá dày về cướp bóc, giết người. Hồ sơ của tướng cướp Phi Long đây. Cậu nghiên cứu đi

Đại tá Nguyễn Hoàng mở ngăn kéo bàn ra đưa cho Lê Trung cặp hồ sơ:

- Trong này cậu sẽ được cung cấp đầy đủ các chi tiết về tướng cướp Phi Long.

- Hồ sơ nghiên cứu chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

- Anh đưa tay trả cho đại tá Nguyễn Hoàng cặp hồ sơ. Trí óc nhanh nhạy đã

in rõ mọi chi tiết về tướng cướp Phi Long.

Lê Trung hỏi:

- Bao giờ tôi có thể lên đường, thưa đại tá?
- Cậu sẽ được gặp Quốc làm quen với nhau, phối hợp nhịp nhàng trước khi xuất phát.

Lê Trung thở dài:

- Tôi nghĩ mình chẳng khác nào cái chong chóng cứ xoay bên này rồi lại xoay bên kia.

Đại tá Nguyễn Hoàng vỗ vai Lê Trung:

- Đất nước cần những cái chong chóng như cậu.

Lê Trung chỉ biết mỉm cười. Anh lúc nào cũng thật đỗi lý trước vị thủ trưởng tài ba của mình.

- Báo cáo đại tá. Lê Trung sẽ hoàn thành nhiệm vụ.
- Nhớ! Bằng mọi giá phải tóm gọn chúng cho bằng được.
- Rõ, thưa đại tá.

Lê Trung quay bước trước ánh mắt rạng ngời niềm tin của đại tá Nguyễn Hoàng.

Gió đêm thổi thật lạnh mà Lê Trung vẫn cảm thấy ngọt ngào. Anh xuôi ngược nhiều nơi trên đất nước, đã quen với khí hậu mọi miền. Cơ thể anh rắn như thép, thích hợp với thời tiết và môi trường mọi nơi. Vậy mà tấm thân anh lại nóng rực lên, anh đang sắp đối đầu với nguy hiểm.

Quốc cho anh biết về chủ nhân của mình:

- Giang Vĩ, là tên của một đại phú gia chuyên kinh doanh các vũ trường, tổ chức các sòng bạc và buôn bán ma túy. Đàn em của hắn có mặt hầu hết các nơi trong thành phố. Cho vay nặng lãi, biến các con bạc thành con nợ và cuối cùng là bộ hạ của hắn.
- Trở lại lần này anh có sợ gặp nguy hiểm không?
- Không.
- Tại sao?

- Tôi muốn được trở lại là một con người bình thường là một công dân hợp pháp.

Lê Trung siết nhẹ tay Quốc:

- Xin chúc anh sớm được tròn ước nguyện.

- Cám ơn anh. Anh cũng phải hết sức thận trọng. Bọn chúng phát hiện nội gián, anh sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

- Đừng lo cho tôi. Lăn lộn với bọn tội phạm nhiều năm, tôi cũng rút cho mình một số kinh nghiệm. Chúng chỉ đánh đòn phủ đầu lúc ban sơ, sau đó mọi việc sẽ êm xuôi.

- Anh thật là tài. Bình tĩnh và đầy bản lĩnh.

- Mèo lại khen mèo rồi. Chúng ta là người một nhà mà.

Quốc nhìn Lê Trung kính phục. Anh thật là bình dị và đáng yêu. Trong công tác hết sức cởi mở mặc dù biết anh là cán phạm.

Đã vào đến nội ô thành phố, xe dừng lại ở một khách sạn kiêm vũ trường uy nghi, sừng sững trên đại lộ Trần Hưng Đạo.

Hai mươi giờ, bóng đêm đã bao phủ nhưng không xóa được màu trắng sáng sữa của các ngọn đèn cao áp. Vào giờ này, khách đã đến thật đông, họ đang chực chờ để hưởng một đêm hoang lạc.

Quốc đến bên quầy nói nhỏ với người trưởng quầy mật khẩu:

- “Báo đen”.

Người trưởng quầy nhìn Quốc từ đầu đến chân rồi hỏi nhỏ:

- Anh muốn gì?

- Tôi muốn gặp ông chủ.

- Xin lỗi, ông chủ đang bận.

- Anh có biết là tôi có thể đi thẳng lên phòng ông chủ mà khỏi cần qua tay anh không?

Quốc bực dọc quăng điếu thuốc vào sọt rác, người trưởng quầy mềm mỏng.

- Anh có hẹn với ông chủ?

- Không. Anh báo với ông chủ tôi là Quốc, muốn gặp ông chủ có việc quan trọng. Nếu anh chần chừ lỡ việc của ông chủ thì hậu quả...xin lỗi, anh gánh

không nổi đầu.

Chừng như lo sợ trước câu hăm dọa của Quốc, người trưởng quầy nhẹ giọng:

- Thôi được, anh chờ một lát.

Người trưởng quầy nhấn chiếc nút trên máy.

- Thưa ông chủ, có một người xưng tên là Quốc muốn gặp ông chủ có việc quan trọng.

Không biết bên kia trả lời như thế nào mà người trưởng quầy bỗng đổi thái độ:

- Ông chủ đợi anh trên phòng.

Quốc ra hiệu cho Lê Trung cùng vào. Người trưởng quầy đưa tay ngăn lại:

- Xin lỗi. Chỉ mình anh vào thôi. Còn anh kia ở lại.

Quốc hất mặt hỏi:

- Anh có biết anh ta là ai không mà lớn lối thế?

- Xin lỗi. Là ai cũng thế. Đó là luật.

Lê Trung muốn đi một vòng quanh dò xét tình hình. Anh bảo Quốc. Anh cứ đi đi. Tôi ở dưới này qua bên sàn nhảy chơi một lát.

- Rất hân hạnh được phục vụ quý khách.

Nhìn bộ mặt căng căng đầy dầu mỡ của gã trưởng quầy, Lê Trung muốn đâm một quả cho vỡ mặt của gã, nhưng anh tự kiềm chế được mình.

- Mình đến đây để làm nhiệm vụ mà. Phải nhịn chúng thôi.

Quốc đến bên Lê Trung làm vẻ cung kính:

- Đại ca ở đây nghe. Để em lên gặp ông chủ rồi sẽ mời đại ca lên sau.

- Thôi được, mày cứ đi, bảo với ông chủ mày là tướng cướp Phi Long này không thể chờ lâu được nghe.

Bốn chữ “tướng cướp Phi Long” đã thật sự làm tên trưởng quầy biến sắc.

Nhưng kinh nghiệm cũng đã từng cho gã biết rằng, cũng có thể đây là cớm giả danh.

- Dạ, đại ca chờ em một tí.

Gã trưởng quầy nhìn Lê trung thầm nghĩ:

- Người ta kháo nhau quả không sai mà. Tướng cướp Phi Long nho nhã mềm mỏng như một tay công tử.

Lê Trung quắc mắt sắc lạnh đáp lại cái nhìn của gã trưởng quỳ khiến gã cụp mắt xuống.

Anh đi một vòng quanh vũ trường nghe ngóng và nghĩ cách tiếp cận giải vây cho Quốc khi cần thiết.

Thoáng một cái, anh mất hút trong tầm kiểm soát của gã trưởng quỳ. Tín hiệu phát ra từ chiếc máy anh đã biết phòng ông chủ ở đâu rồi.

Cộc...cộc...

- Vào đi!

Tiếng nói lạnh lùng của Giang Vĩ vang lên. Quốc lấy hết bình tĩnh bước vào:

- Chủ nhân

Giang Vĩ nhìn Quốc. Đó là người đàn ông khá điển trai, nước da ngăm, mũi cao, môi dày. Hắn thốt lên một câu đầy uy quyền và đe dọa:

- Mà còn dám trở lại đây sao?

- Chủ nhân! Lần ấy đàn em may mắn được thoát chết, nhưng không thể trở về đây ngay được.

- Tại sao?

- Một phần vì sợ làm lộ bí mật của chủ nhân, một phần vì...

- Vì sao?

- Đàn em bị khống chế.

Giang Vĩ gằn giọng:

- Khống chế à? Ai? Kẻ nào dám động đến Giang Vĩ này chứ?

- Tướng cướp Phi Long.

Quốc nói nhỏ vào tai Giang Vĩ. Gương mặt của Giang Vĩ thay đổi:

- Hắn ở đâu?

- Hắn cùng đàn em sống trên rừng suốt hai năm nay.

Giang Vĩ cười:

- Hắn mà cũng có ngày đó nữa sao? Ta nghe nói công an đã diệt gọn băng cướp đó và tướng cướp Phi Long lẩn trốn như một con chó.

- Hắn đã đến đây.

- Đến đây tìm cái chết à?

- Hắn muốn làm đàn em dưới trướng của chủ nhân.

- Đàn em của ta bao trùm cả Sài Gòn – Chợ Lớn này, thâu nhận nó làm gì?

- Chủ nhân! Hắn rất giỏi võ thuật, hắn có thể giúp ta nhiều việc.

Đột nhiên Giang Vĩ túm lấy tóc của Quốc, nòng súng chĩa thẳng vào màng tang anh:

- Mày định là nội gián dẫn công an vào đây bắt bọn tao phải không?

- Chủ nhân! Đàn em không dám. Nếu chủ nhân không tin tưởng thì cứ bắn đi. Đàn em không có gì để nói.

- Mày tưởng tao không dám bắn à?

- Em biết tài bắn của chủ nhân rất chính xác.

Giang Vĩ thọc tay vào Nách Quốc, ngón tay như mũi kim nhọn làm Quốc co rúm lại.

- Nói!

Quốc nhăn mặt:

- Đàn em hết dạ trung thành, không có gì để nói.

- Mày ngoan cố hả?

- Đàn em trở về đây là vì chữ tín với chủ nhân, không muốn phụ lòng tin tưởng của chủ nhân thôi, muốn đem về món lợi để trả số nợ phần em thôi

Giang vĩ thờ người suy nghĩ. Gã nói đúng. Sau vụ vận chuyển hàng bị bể, gã có thể trốn đi mà không cần về đây trả nợ. Đâu có ai ngu mà chui đầu vào rọ, có lẽ gã thật lòng muốn nương tựa vào mình.

- Món lợi gì mà mày đem về cho tao?

- Tướng cướp Phi Long.

- Gã thì có thể giúp gì cho tao?

- Hắn giỏi võ thuật, lại có tài qua mặt công an, có thể bảo vệ sòng bạc cho chủ nhân hoặc vận chuyển hàng.
- Hắn có thể bị lộ không?
- Cho đến giờ này mọi người kể cả công an không ai biết mặt tướng cướp Phi Long. Người ta chỉ biết rằng gã nho nhã như một thư sinh. Bây giờ gã có thể công khai xuất hiện mà không sợ bị lộ tẩy.

Giang Vĩ nghe xuôi tai, hắn bảo Quốc:

- Đưa hắn lên đây.
- Không cần đâu.
- Từ cửa sổ, Lê Trung nhanh nhẹn nhảy vào trước ánh mắt sửng sốt của Giang Vĩ.
- Người...làm sao người vào đây được?

Lê Trung bật cười:

- Chỉ có năm tầng lầu mà không lên được để tìm chỗ ở của Giang Vĩ thì đâu còn là tướng cướp Phi Long nữa.

Thấy Giang Vĩ còn sững sờ, Lê Trung giải thích:

- Chỉ vì tên trưởng quầy không cho ta vào đường hoàng để gặp ông chủ nên bắt buộc ta phải dùng hạ sách này, leo tường mà vào.
- Người muốn gì?
- Cộng tác với người.

Giang Vĩ lắc đầu:

- Người không đủ tư cách.

Giang Vĩ chưa nói hết câu thì một cú đá đã tạt vào sườn hắn. Cũng không hổ là một tay giang hồ lão luyện, Giang vĩ lạng người né tránh cú đá của Lê Trung.

Không để cho gã có cơ hội lấy đà, Lê Trung dùng một cú đá tạt hai gót chân làm gã bị hất mạnh lên khỏi ngã tránh bị mất mặt trước thuộc hạ.

Giang Vĩ buột miệng:

- Hảo hán! Đại hảo hán! Không hổ danh là tướng cướp Phi Long.

- Không dám! Phi Long này chỉ là “múa rìu qua mắt thợ” trước mặt ông chủ thôi. Xin ông chủ chỉ giáo thêm.

- Phi Long! Đừng khách sáo thế.

- Phi Long này không phải là không có đất dụng võ, nhưng vì cảm tình với hần.

Lê Trung đưa tay chỉ Quốc:

- Sau khi thoát chết trước móng vuốt của cọp, cùng tôi sống trong rừng sâu mà lòng ray rứt không yên với chủ cũ. Tôi mới đưa hần về đây. Nếu ông không thấu nhận thì Phi Long này sẽ đi nơi khác.

Giang Vĩ rồi rít:

- Không. Không. Người cũng phải hiểu. Ta đâu có thể thấu nhận đàn em một cách bừa bãi như vậy.

Lê Trung nói như bị chạm tự ái:

- Ngay cả tư cách của Phi Long này cũng không đủ sao?

- Đối với người thì khác hơn một chút.

- Khác thế nào?

- Ta không biết đưa người vào vị trí nào mới xứng đáng.

Lê Trung cười giòn giã:

- Ông chủ! Phi Long này thích cái gì thì làm cái nấy, không hề để ý đến danh phận.

- Đành rằng thế, nhưng...

- Ông chủ khỏi cần phải an ủi tôi nữa. Tôi đi đây. Xin đối xử tốt với người anh em của tôi.

Giang Vĩ vội vàng kéo tay Lê Trung lại:

- Nè! Sao mà vội thế? Cứ ở lại đây đi. Giang hồ tứ hải, huynh đệ với nhau cả, người cứ ở lại đây, ta có dư sức lo mà.

- Phi Long không thích cảnh ăn không ngồi rồi, không thích ngồi không mà hưởng lộc được. Nếu ông chủ không có việc cần thì Phi Long này xin đi nơi khác.

- Được rồi. Được rồi. Ta có một chân bảo vệ sông bạc, tuy chưa có danh phận gì nhưng cũng đủ để cho người tung hoành.

- Cảm ơn ông chủ.

Giang Vĩ xua tay:

- Người một nhà cả, đừng có ông chủ này, ông chủ nọ nữa.

- Thuộc hạ...

- Không phải xưng hô như thế.

- Phải gọi như thế nào mới hợp lý?

- Đại ca. Ta dù sao cũng lớn tuổi hơn người, gọi bằng đại ca không thiệt thòi gì chứ?

- Đa tạ đại ca.

- Giang Vĩ cười to:

- Tốt! Tốt lắm rồi. Để mừng tri ngộ, đêm nay huynh đệ uống một bữa cho say đi.

- Vâng. Xin cảm ơn hảo ý của đại ca.

Giang vĩ quay sang Quốc:

- Người lo cho ta bữa tiệc đi.

- Vâng.

Những bước chân hối hả từ thang máy bước tới, phút chốc bàn tiệc tận lâu năm đã được bày biện. Khả năng phục vụ của nhà hàng, khách sạn kiêm vũ trường này quả là nhanh nhẹn.

Giang Vĩ nâng ly lên môi:

- Nào mời cạn ly.

- Không say không về.

“Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu”, anh hùng hảo hán dù ở vai trò nào khi tương ngộ cùng nhau cũng không thoát khỏi quy luật này.

Lê Trung thả bộ theo dãy hành lang, miệng rít thuốc liên tục. Trong phòng các con bạc đang sát phạt lẫn nhau. Đã mấy ngày trong hang ổ địch, anh phát hiện có rất nhiều việc phạm pháp

pháp của nhà hàng khách sạn kiêm vũ trường này. Đặc biệt đúng như lời Quốc nói, đây là một đường dây ma túy.

Người của Công an thành phố đã liên lạc cho anh, nhưng chưa lộ diện.

Người ấy có thể đã có mặt ở đây để hỗ trợ cho anh.

- Đại ca!

Nghe tiếng Quốc gọi, Lê Trung giả bộ lầu nhàu:

- Không có việc làm à?

Quốc cười giả lả:

- Xin đại ca điếu thuốc thôi.

Lê Trung rút hộp thuốc ra thả cho Quốc:

- Cầm lấy mà hút, đừng làm phiền quá.

- Đại ca biết điệu quá!

Quốc vừa nói vừa đưa tay bắt nhanh gói thuốc:

- Đại ca!

- Gì nữa?

- Cho em cái bật lửa.

Quốc đến sát Lê Trung nói nhỏ:

- Chú ý “tên mập” đang theo dõi anh sát lắm.

- Tình hình có gì mới không?

- Hình như chúng chuẩn bị ăn hàng.

- Thời gian, địa điểm.

- Chưa nắm được.

- Được. Đi làm việc đi. Đừng để bọn chúng nghi ngờ.

- Trong phòng ông chủ lúc nào cũng có hệ thống camera, anh cẩn thận nghe.

Lê Trung gật đầu. Anh biết rằng bọn tội phạm rất xảo quyệt và tinh không.

Thủ đoạn của chúng lại càng tinh vi hơn. Nhưng không vì thế mà chanh quyền

để yên cho bọn nó tung hoành quấy nhiễu dân lành. Ma túy là một độc dược

nguy hại làm tan nát bao cuộc đời, làm suy đồi bại hoại nền hưng thịnh của

quốc gia.

Hằng ngày anh chứng kiến bao kẻ vào đây nói là khuây khỏa giải trí, tìm vui, nhưng thật ra là đang hủy hoại mình.

Đang suy nghĩ, Lê Trung nghe như có tiếng náo động bên trong, anh vội quay vào. Một đám thanh niên sau khi thua cháy túi đang giở trò quậy phá.

Thấy anh vào “tên mập” hất hàm:

- Phi Long! Làm nhiệm vụ.

Thái độ khinh khỉnh của tên mập làm xốn mắt Lê Trung. Nếu là bình thường cú đấm của anh sẽ không tha cho hắn. Bọn đàn em của Giang Vĩ không phục anh. Bọn chúng cho rằng anh chưa có chiến công gì mà lại được ông chủ ưu đãi. Ganh ghét là lẽ thường.

Lê Trung bước đến gần bọn quấy rối:

- Sao? Thua cháy túi rồi à?

Nhìn Lê Trung mảnh dẻ như một thư sinh, bọn chúng tỏ ra khinh địch. Một tên đi ngang mặt Lê Trung hất hàm:

- Biết “bố mày” là ai không?

- Không biết.

Âm thanh chưa phát hết ra thì một quả đấm đã giáng mạnh vào mặt hắn. Hắn không ngờ Lê Trung ra đòn nhanh như vậy, hắn né tránh nhưng không tránh được cú đấm thần tốc của anh. Hắn ôm mặt kêu rú lên:

- Thằng này dám đánh tao. Tụi bây cho nó một bài học đi.

Bọn chúng có hơn mười tên vây quanh Lê Trung. Đàn em của Giang Vĩ chuẩn bị vào tiếp ứng Lê Trung nhưng bọn chúng ngưng tay im lặng bởi cái lù mẫm như hiệu của tên mập.

- Mặc kệ nó.

Hiếu ý tên mập định mượn dao giết người triệt hạ mình, Lê Trung thầm nghĩ: Phải diệt bọn này để bọn ở đây nể mặt, có thế mới mong lần ra manh mối được. Lê Trung ra đòn tấn công như vũ bão và thật nhanh nhẹn, bọn chúng không phải là tay vừa, nhưng không làm sao tránh khỏi ngón đòn của anh.

Bất ngờ, Lê Trung bị một gã đánh từ phía sau. Biết không đỡ đòn kịp Lê Trung nghiêng người né tránh cho quả đấm trượt qua vai lập tức anh xoay người phản công. Anh vung tay lên chặt cườm tay trái vào cổ địch thủ. Hấn ngã xuống, một dòng máu từ khoeo miệng rỉ ra. Bọn còn lại như rắn không đầu, lảo nháo.

Lê Trung ra lệnh:

- Đem hấn về mà săn sóc. Hôm nay tao tạm tha cho bọn này, còn đến đây sanh sự thì đừng trách bàn tay này vô tình nhé.

Bọn chúng lấm lét khiêng đồng bọn ra xe, rời khỏi sông bạc. Nhiều tiếng vỗ tay của bọn đánh bạc vang lên:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Tên mập bực tức:

- Có gì hay ho mà khen ầm lên như thế.

Lê Trung không trả lời hấn mà nói với tất cả mọi người.

- Các người nghĩ sao nếu sự việc hôm nay đến tai ông chủ?

Tên mập gầm gừ:

- Mà định chơi tao “ton hót” với ông chủ để lập công à?

- Không. Nhưng tôi muốn biết vì sao các anh lại thản nhiên khi có người đến gây sự?

- Một mình mà cũng đủ chơi lại bọn tép riu đó rồi cần gì tới bọn tao phải ra tay.

- Có nghĩa là anh muốn nói cái nhà hàng khách sạn này không cần sự có mặt của anh?

- Mà ở đâu mà đến đây làm hỗn hả? Ông sẽ dạy cho mà biết lễ độ, tôn ti trật tự. Ông là chỉ huy ở cái chỗ này, ông biểu mà chết là mà phải chết.

Lê Trung cười:

- Thì ra là như vậy.

Vừa nói, hấn vừa thụi một quả đấm vào bụng Lê Trung. Lê Trung lạng người sang một bên, tay phải chụp lấy cườm tay vặn chéo lên. Hấn uốn người lên vì đau, miệng cổ la to:

- Bọn này đứng chết trân đó à?

Bọn vệ sĩ của Giang Vĩ không dám bước lên giải cứu cho hấn, nhưng cũng

không thể đứng yên. Chúng đồng loạt xông vào:

- Dừng tay.

Tiếng quát giận dữ của Giang Vĩ vang lên làm không khí trong phòng càng căng thẳng. Lê Trung buông tay tên mập ra, hấn mất đà chúi nhủi.

- Xin lỗi đại ca.

Lê Trung nói nhỏ:

- Không cần phải xin lỗi, ta cũng biết cái bọn vô dụng này nghĩ gì, làm gì rồi.

Quay sang tên mập, Giang Vĩ quát:

- Thằng mập kia! Mà biết mày phạm tội gì rồi chứ?

- Đại ca! Em chỉ mới nhất thời hồ đồ phạm tội lần này, xin đại ca tha tội.

- Mày muốn gây loạn nội bộ mà làm phản phải không?

Tên mập run giọng:

- Đại ca! Em không dám. Em không dám.

- Nghe tao hỏi.

- Dạ.

- Nhiệm vụ của mày ở đây là làm gì?

- Thừa đại ca, bảo vệ sòng bạc.

- Thế tại sao bọn chúng đến gây sự, mày lại làm thinh?

- Thừa đại ca, đã có hấn xử lý rồi.

Tên mập vừa nói vừa đưa tay chỉ Lê Trung. Giang Vĩ cười to:

- Như vậy là mày đã tự xin từ chức rồi, đừng oán trách nhé.

Biết mình lỡ lời, tên mập rối rít van xin:

- Đại ca, em biết lỗi. Từ đây về sau em sẽ sửa chữa.

- Không còn lần sau nữa đâu.

Quay sang đám thuộc hạ, Giang Vĩ ra lệnh:

- Từ bây giờ, chỗ này sẽ do Phi Long quản lý. Đứa nào trái lệnh...Xử!

Bàn tay của đàn anh khét tiếng giang hồ chém vào khoảng không. Đó là dấu hiệu của chữ tử. Bọn đàn em của tên mập run rẩy:

- Không dám. Bọn đàn em tuyệt đối trung thành.

- Tốt. Ai về chỗ này đi.

Tên mập khép nép:

- Còn em, thừa đại ca?

- Người sẽ được chuyển lên làm tạp vụ cho khách sạn. Chỗ này giao cho Phi Long.

Tên mập kêu lên đau đớn:

- Đại ca!

Giang Vĩ dứt khoát:

- Ta nói rồi thì không thể thay đổi.

Giang Vĩ quay đi. Lê Trung nhìn thấy bóng Quốc vừa thoáng qua. Anh biết chính Quốc đã báo cho Giang Vĩ lật ngược thế cờ cho anh.

- Mong sao cho cuộc chiến sớm kết thúc để anh trở về vị trí của mình.

Lê Trung thầm nghĩ như tự động viên mình.

Lê Trung chính thức quản lý sòng bạc thay tên mập. Mỗi ngày anh từ bàn này sang bàn khác, nhìn một cách đặc biệt những con bạc bạc tụ tập lộn xộn ở

đó. Từ những con bạc xảo trá, đến những “ả điểm đàn” của trò bài lá. Tất cả cái xã hội tứ chiến từ khắp nơi kéo đến để đặt những tờ giấy bạc vào cuộc đỏ đen. Cao quý và bần tiện tàn bạo và nhút nhát....cuối cùng rồi cũng phải trắng tay ra về trong một mẻ rã rời.

Lê Trung chú ý đến một gã thanh niên chừng hai mươi bốn tuổi, gương mặt thanh mảnh, tóc hơi gài trông như một đứa trẻ đang mãi ham chơi.

Gã thanh niên bước dần về phía Lê Trung.

- Ở đây có cần người chia bài không?

Lê Trung thoáng giật mình nói thầm:

- “ Mập khẩu”.

Rồi anh thản nhiên hỏi:

- Chú mày ở đâu?
- Hải Phòng.
- Sao chú mày không ở ngoài?
- Tôi thích thành phố này.

Mặt của người thanh niên lóe lên những tia sáng, bộ mặt trẻ đại của anh như biến đi thay vào đó nét cương nghị mà chỉ có Lê Trung mới nhìn thấy được.

Lê Trung lắc đầu:

- Ở đây không nhận người làm.

Người thanh niên thất vọng:

- Đành vậy thôi.
- Nhưng tao có thể xin ông chủ cho chú mày làm bồi bàn ở bên nhà hàng.
- Như vậy cũng tốt.

Người thanh niên nhìn anh lo ngại:

- Liệu ông chủ có bằng lòng không?
- Người khác thì không, nhưng riêng chú mày là do tao tiến cử, ông chủ sẽ nể mặt.
- Cám ơn anh.
- Chú mày tên gì?
- Hưng.
- Nhớ nói chú mày là đàn em của tao trước kia, tướng cướp Phi Long nhé.
- Dạ, đại ca. Em biết rồi.
- Chú mày đợi một tý, tao cho người dắt lên gặp ông chủ. Nhớ ăn nói cẩn thận ghen.
- Dạ, đại ca.

Lê Trung bấm máy lên phòng Giang Vĩ. Giọng Giang Vĩ bực dọc:

- Đứa nào đó?
- Dạ, em đây đại ca.
- Phi Long đó hả?
- Dạ.

- Chú mày có việc gì cứ nói.

- Dạ, làm phiền đại ca em cũng không dám nhưng...

- Cứ nói đi.

- Tình cờ gặp lại một thằng em bên sông bạc, nó đang trốn chui trốn nhủi.

Đại ca thấu nhận nó làm bồi bàn nhà hàng cho nó kiếm hai bữa cơm giúp em nghe.

- Việc này...

Nghe Giang Vĩ ngập ngừng, Lê Trung sợ không nhận nên rồi rít nói:

- Đại ca, đại ca thương dùm đàn em đi.

- Tao có bảo với chú mày là tao không nhận đâu.

Giọng Lê Trung mừng rỡ:

- Cảm ơn đại ca.

- Đưa nó lên đây.

- Vâng.

Lê Trung ra hiệu cho Hưng đi theo mình. Anh mừng thầm:

- Phía bên khách sạn thì đã có Quốc, còn bên nhà hàng thì có Hưng, cần phải theo dõi thực khách đến đây. Ai sẽ là người giao hàng trực tiếp cho Giang Vĩ? Trước mắt phải tạo niềm tin cho Giang Vĩ. Anh chỉ được Giang Vĩ giao nhiệm vụ quản lý sông bài, chưa được kề cận Giang Vĩ. Cần phải bàn bạc với cấp trên tạo ra một cơ hội để Giang Vĩ không còn nghi ngờ. Có thể mới mong phá án được.

Sau khi thẩm vấn Hưng với từng câu trả lời thông minh, Giang vĩ vui vẻ nhận Hưng vào làm một chân bồi bàn của nhà hàng hẳn.

Lê Trung lại có thêm một đồng minh đặc lực.

CHƯƠNG IV

(Phần hai)

Một luồng gió mạnh lùa vào căn phòng yên tĩnh làm Giang Vĩ thoáng rùng mình. Đã khuya

lắm rồi, cả một khu cao ốc như chìm sâu trong giấc ngủ. Giang Vĩ vẫn ngồi một mình bên ly rượu vàng sóng sánh. Mỗi đêm cứ cứ vào giờ này, hai giờ sáng, hắt lại choàng tỉnh, ngồi một mình bên ly rượu chờ cho thời cho thời khắc qua đi. Hai giờ sáng. Thời điểm đó đã xảy ra làm tan nát một gia đình yên ấm, biến

ông thành một kẻ tàn nhẫn không chừa một tội ác nào để trả thù hầu người nổi nhó.

Dĩ vãng lại hiện về trong ông như một cơn ác mộng...

Hai giờ sáng, con tàu đưa ông và vợ con cùng một nhóm người ra khỏi hải phận Việt Nam. Lênh đênh trên biển, con tàu mất phương hướng vì la bàn bị hỏng.

Trên tàu lao xao, lo lắng:

- Làm sao bây giờ?

Lúc ấy, ông cùng một tài công phụ trách lái tàu trấn an mọi người.

- Không sao đâu. Chúng ta neo tàu chờ trời sáng sẽ đi tiếp.

Nhưng phút giây chờ trời sáng không bao giờ đến cùng những người đi tị nạn. Bọn cướp biển tràn lên thuyền, khống chế và cướp tàu. Đứa con gái của ông bị chúng xé làm hai rồi quăng xuống biển. Vợ ông bị chúng cưỡng hiếp trước mặt ông. Ông bị chúng ép nhảy xuống biển. may mắn ông vớ được một tấm ván, ông bám chặt lấy nó như một cứu cánh. Sáng ra, ông được một tàu buôn cứu sống và ông theo con tàu ấy lăn lộn từ Âu sang Á với nghề thương buôn.

Hai giờ sáng, cứ hai giờ sáng là ông phải thức giấc với nỗi suy tư trong lòng.

- Mai Hương! Em còn sống hay đã chết từ cái đêm định mệnh ấy?

- Ai?

Giang Vĩ bỗng ngẩng phắt đầu lên, tia mắt sáng quắc nhìn lên đường thông gió nhưng đã muộn, hai bóng đen che mặt đã xuất hiện sau lưng dí mũi súng sắc lạnh vào hông.

Lăn lộn nhiều năm với giang hồ, Giang Vĩ khá bình tĩnh.

- Các ông muốn gì?

- Ông chủ của chúng tôi muốn mời ông đến tổng hành dinh một chuyến.

- Ông chủ của các anh là ai?

Bóng đen quát khẽ:

- Đừng nói nhiều. Đến đó rồi sẽ rõ.

Giang Vĩ cố ý kéo dài thời gian.

- Các ông liệu có thể thoát khỏi nơi đây qua được hàng rào bảo vệ của chúng tôi rồi hãy nói.

- Ông có dám lấy sinh mạng mình phiêu lưu với chúng tôi không?

- Chỉ cần đảm bảo vệ của ông kháng cự là họng súng của chúng tôi sẽ không vị nể đâu.

- Tôi chỉ là người buôn bán bình thường, tôi đâu có mua thù chuốc oán với ai đâu.

Bóng đen cười gằn:

- Giang Vĩ! Ông gạt ai, chớ không gạt được chúng tôi đâu. Đường dây ma túy của ông rải dài khắp nơi, và ông, ông đã về Việt Nam mở cơ sở trá hình, kinh doanh giả, thực chất là buôn bán ma túy. Vũ trường, kiêm nhà hàng khách sạn của ông chỉ là nơi tiêu thụ, ông còn tổ chức đánh bạc trái phép.

Giang Vĩ tái mặt, không ngờ mọi bí mật của mình đều bị phát hiện.

- Các ông là công an à?

- Không.

- Vậy các ông là ai?

- Cũng như ông thôi. Ông chủ của tôi muốn ông phải nhường địa bàn kinh doanh này để ông chủ tôi quản lý.

- Hoang đường!

- Có hoang đường hay không gặp ông chủ chúng tôi rồi biết.

Thình lình có tiếng gõ cửa và giọng nói của tên đàn em vang lên:

- Đại ca còn thức à?

Bóng đen ra lệnh:

- Mở cửa đi.

Giang Vĩ đi về phía cánh cửa. Hai họng súng vẫn áp vào hông.

Tên đàn em hốt hoảng khi thấy cảnh tượng trước mặt.

- Việc gì vậy đại ca?

Bóng đen quát khẽ:

- Khôn hồn thì câm họng lại. Tránh đường.

Tên đàn em gọi khẽ:

- Đại ca!

Biết gã không thể giải vây cho mình, Giang Vĩ bực dọc quát:

- Tránh ra!

Hai bóng đen thụt lùi, áp sát Giang Vĩ vào thang máy. Hệ thống báo động reo lên, bọn đàn em của Giang Vĩ đứng chặt sân.

- Đứa nào tiến tới, tao bắn chết hắn ngay.

Bọn đàn em chờ lệnh của Giang Vĩ.

- Tránh đường đi!

Hai gã áo đen áp giải Giang Vĩ ra xe. Một tên bước đến cửa mở vào tay lái.

Tên còn lại thúc giục.

- Lên xe nhanh lên.

Giang Vĩ đã bước vào xe, tên còn lại lơ tay súng chuẩn bị lên xe.

Bốp.

Cú đá nhanh nhẹn và chính xác của Lê Trung vào cổ gã áo đen làm cho hắn lộn nhào xuống đất. Lê Trung thét lên:

- Đại ca! Xuống xe!

Giang Vĩ vừa kịp hoàn hồn nhảy xuống xe, Lê Trung đang vật lộn với tên áo đen dưới đất. Giang Vĩ định tiếp ứng thì đã nghe Lê Trung kêu lên:

- Ối!

Gã áo đen chỉ chờ có thế và lăn một vòng chạy đến bên chiếc xe lao thẳng ra đường.

Sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, đến khi bọn đàn em của Giang Vĩ tiếp cận được thì mọi việc đã xảy ra.

- Đại ca! Đại ca có sao không?

Giang Vĩ hất mạnh gã đàn em ra. Hắn cúi xuống nhìn Lê Trung đang ôm cánh tay đầm máu:

- Phi Long! Người có sao không?

Lê Trung nhăn mặt:

- Không sao. Đại ca thoát nạn là được rồi.

Giang Vĩ ra lệnh:

- Đem Phi Long vào. Gọi bác sĩ Thành đến săn sóc.

- Đại ca! Có cần báo công an nhận chiếc xe ấy lại không?

Giang Vĩ tát mạnh vào mặt tên đàn em.

- Đồ ngu! Tao không muốn rắc rối lôi thôi với bọn công an.

Gã đàn em nhận một tát tai như trời giáng của Giang Vĩ sợ hãi thụt lùi về phía sau.

Giang Vĩ quát to:

- Bọn bây canh gác thế nào mà để chúng lộng hành như vậy?

Tên đàn em lẩm lét:

- Đại ca! Bọn chúng hình như là từ trên trời rơi xuống, nếu vào cửa thì hệ thống báo động của ta đã reo rồi.

Giang Vĩ cố nuốt giận:

- Điều tra xem bọn nó thuộc nhóm nào mà dám động đến “Báo đen”.

- Dạ thưa đại ca.

- Bọn bây toàn là một lũ vô dụng. Nếu không có Phi Long, tao đã lọt vào tay bọn chúng rồi.

Bọn đàn em của Giang Vĩ đứng im thin thít, bởi vì chúng vừa mục kích cảnh Phi Long đánh bọn áo đen: Táo bạo, mạnh mẽ, chính xác, lập được chiến công cùng ông chủ. Cả bọn đều nể phục.

- Phi Long! Vết thương thế nào rồi?

Lê Trung gượng ngồi dậy, Giang Vĩ nói:

- Chưa khỏe cứ nằm nghỉ đi.

Lê Trung cười:

- Không sao đâu đại ca. Vết thương nhỏ này có thấm thía vào đâu.

- Ta hỏi thiệt chú mày nghe.

- Đại ca cứ hỏi.

- Kinh nghiệm giang hồ, chú mày từng trải chú mày có biết ai đã nhúng mũi vào việc này không?

- Đại ca! Chờ ít hôm đàn em nhất quyết sẽ điều tra vụ này.

- Sau này, chú mày khỏi quản lý sòng bạc nữa.

Lê Trung nhồm dậy:

- Sao? Đàn em làm gì phật ý đại ca à?

Thấy thái độ của Lê Trung, Giang Vĩ cười to:

- Chú mày chỉ có công chó không có tội. Chú mày đã cứu tao, tao phải biết ơn chứ.

- Đại ca! Bốn phận của đàn em là phải thế.

- Nhưng bốn phận của đàn anh là cũng biết cư xử cho đúng luật. Sòng bạc sẽ giao cho đứa khác, từ nay chú mày sẽ sát cánh bảo vệ ta. Công việc làm ăn rất cần những người giỏi như chú mày.

Mắt Lê Trung bừng sang:

- Cám ơn đại ca.

- À! Còn cái thằng mà hôm kia chú mày đưa vào đó...

Lê Trung giật mình:

- Sao, hắn có vấn đề à?

Giang Vĩ lắc đầu:

- Không. Nhưng mà ta thấy hắn nhanh nhẹn, được việc lắm. Hắn ta thế nào?

- Rất giỏi võ thuật. Lúc băng nhóm của đàn em bị truy quét, hắn cũng nhờ giỏi võ mới thoát được tay bọn công an.

- Thật thế hả?

- Đàn em đối gạt đại ca để làm gì?

Giang Vĩ đứng phất dậy:

- Thôi, chú mày cứ nghỉ ngơi, vài hôm nữa mình sẽ bàn lại.

- Dạ, cảm ơn đại ca đã chiếu cố.

Giang Vĩ đi rồi, Lê Trung trở lại bản chất thực của mình.

- Thế là kế hoạch tiếp cận, tạo lòng tin cho Giang Vĩ đã thành công, mở đầu cho một sự thắng lợi.

Lê Trung tự kiểm soát mình xem có sở hử nào không. Anh cảm thấy hài lòng với sự việc xảy ra.

- Đại ca! Ăn miếng cháo đi. Đàn em nấu đó.

Lê Trung nhìn người mới đến cười tươi:

- Hưng ! Cậu tài thật!

Hưng đưa tay gỡ đầu:

- Gì vậy đại ca?

- Trong một thời gian ngắn mà cậu đã lấy được lòng ông chủ. Chúc mừng cậu.

Hưng liếc nhìn Trung ý tứ:

- Thật hả đại ca?

- Còn tao nữa, tao cũng được lên làm cận vệ của ông chủ.

- Chúc mừng đại ca. Đại ca oai ghê. Nếu đại ca không bị bệnh, em đã khui một chai sâm banh chúc mừng đại ca rồi.

- Sau này chúng ta sẽ ăn mừng cũng không muộn.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau như thăm bảo:

- Ngày thắng lợi đã sắp đến rồi.

Vừa khỏi bệnh lên trình diện Giang Vĩ, Lê Trung phát hiện nét bức tức trên gương mặt của Giang Vĩ:

- Đại ca! Có việc gì mà không vui vậy?

Giang Vĩ nén bức dọc nói:

- Mẹ kiếp! Lô hàng vừa vào thành phố đã bị lũ nào phỗng tay trên.

- Đó là hàng gì vậy đại ca?
- Một số linh kiện điện tử.
- Thời điểm này mà chúng cướp những linh kiện điện tử thì quả là ngu ngốc.

Lê Trung thắc mắc. Giang Vĩ gật đầu:

- Chú mày nhận định đúng. Nếu là linh kiện điện tử thì đâu có gì đáng kể.
- Đại ca. Trong đó có hàng đặc biệt à?

Giang Vĩ im lặng. Lê Trung hỏi thêm:

- Nhưng nó là hàng gì vậy đại ca?

Đã tin tưởng Lê Trung, Giang Vĩ không giấu giếm:

- Hàng trắng.
- Ma túy à?
- Phải. Từ lúc thằng Quốc băng rừng vận chuyển ma túy bị lộ, ta đã chuyển hướng qua cửa khẩu, qua mắt bọn công an bằng cách nhét vào các linh kiện khi là hàng này, khi là hàng khác, các phi vụ đều lọt qua trót lọt.
- Còn lần này vì sao lại lọt vào tay người khác hả đại ca?
- Khi xe chuyển hàng đi trên quốc lộ thì bị một nhóm người giả dạng cảnh sát giao thông đón đường cướp xe.
- Sự việc xảy ra khi nào vậy đại ca?
- Hai giờ sáng nay.

Rồi hắt chửi rửa:

- Mẹ kiếp! Tao đã bảo công việc làm ăn tao kị nhất hai giờ sáng mà bọn chúng cãi lệnh, cứ áp tải.
- Tại sao giờ kị của đại ca lại là hai giờ sáng?
- Mẹ kiếp! Nếu tao biết tại sao thì tao đã hóa giải nó rồi.
- Bây giờ mình tính sao hả đại ca?
- Tao nghi ngờ mình có nội ứng.

Lê Trung giật thót người:

- Nội ứng à?
- Phải. Tao nghi thằng mập phản tao.

Lê Trung thở nhẹ:

- Tại sao?

- Chú mày còn nhớ chuyện xảy ra dưới sông bạc không?

- Dạ nhớ.

- Sau đó không lâu, xảy ra sự việc bọn khốn kiếp bắt cóc tao, rồi đến vụ cướp hàng này. Tao nghi là vụ này đều do thằng mập làm nội ứng chỉ điểm để trả thù tao.

- Thằng mập làm sao biết được địa điểm và giờ chuyển hàng mà làm nội ứng?

- Tao cũng đang thắc mắc. Chú mày điều tra xem đứa nào làm và diệt gọn cho tao.

- Vâng, đại ca yên tâm. Phi Long này sẽ quét sạch bọn chúng. Giang Vĩ đặt tay lên vai Lê Trung thân mật:

- Tao tin tưởng chú mà. Thôi, về nghỉ dưỡng sức đi. Sắp tới chú mày phải vất vả đó.

- Cảm ơn đại ca.

Lê Trung vừa đi vừa nghĩ:

- Là bọn thế nào? Vụ bắt cóc Giang Vĩ lần trước thì không cần suy đoán, còn lần cướp hàng này...

Lê Trung cảm thấy buồn. Anh sắp đặt kế hoạch.

Phải tìm Hưng bàn kỹ lại xem cậu ta có kế sách gì không? Thành phố này là địa bàn của cậu ấy mà.

Hưng đang ngồi nhóp nhép mấy cái hột sen vừa tán gẫu với cô thân ngân của nhà hàng.

Lê Trung bước đến vỗ vai anh:

- Có việc làm cho cậu đây.

- Gì vậy đại ca?

Thái độ nhanh nhẹn của Hưng làm Lê Trung bật cười. Anh thầm nghĩ:

- Đúng là tác phong nhà binh mà.

Lê Trung kéo Hưng đến một góc tối để vắng tắt tình hình:

- Cậu có cách nào tìm ra bọn cướp hàng đó không?

- Biển số của chiếc xe tải đó là mấy?

Lê Trung cốc nhẹ Hưng:

- Cậu thật là ngốc. Đương nhiên là khi vận chuyển bọn chúng phải dùng biển số giả rồi.

- Em quên mất.

- Sơ sót nhỏ trong nghề nghiệp sẽ dẫn đến hậu quả lớn đó nghe cậu.

- Em xin nhận khuyết điểm.

- Cậu có báo cáo và nhận chỉ thị thường xuyên của các “Đại bàng” không?

- Có. Cấp trên bảo mình phải đề phòng tên Quốc sa ngã khai ra thì mất mạng.

- Không. Quốc đã được ta giác ngộ. Vả lại, anh ta muốn được đoái công chuộc tội để làm một người dân bình thường.

- Giai đoạn đầu đã đạt được, bây giờ chúng ta bắt đầu vào cuộc.

Lê Trung nắm chặt tay Hưng:

- Đối diện kẻ thù không chỉ có gan dạ thôi mà còn phải bình tĩnh, thông minh nữa.

- Xin ghi nhớ lời dạy đáng giá ngàn vàng của đại ca.

- Quỷ tha ma bắt chú mày.

Hai người rời nhau, bắt đầu một cuộc chiến mới, một cuộc chiến thầm lặng trong vòng vây của kẻ địch. Nào ai biết những bất trắc nguy hiểm nào sẽ đến với mình.

Phòng cảnh sát điều tra công an thành phố mở một cuộc họp khẩn cấp. Trung tá Minh Hải triển khai ngay cuộc họp.

- Z13 báo cáo về, có một lượng hàng ma túy rất lớn đã được chuyển vào thành phố. Tại điểm X.

Trung tá Minh Hải chỉ vào bản đồ:

- Chiếc xe tải chở hàng ấy đã bị cướp Z13 yêu cầu chúng ta hỗ trợ điều tra xem bọn cướp hàng ấy thuộc tổ chức nào và cùng nhau phối hợp tìm cho ra số hàng ấy.

Ông dừng lại một lúc nhìn xuống các sĩ quan đang chờ nghe chỉ đạo.

- Lần này chúng ta phải một phen vất vả bởi vì thủ phạm quá tinh ranh không để lại một dấu vết gì.

- Thừa thủ trưởng. Chúng ta phải bắt đầu từ đâu?

Bạch Linh, cô trình sát đầy nháy bên cửa phòng cất tiếng hỏi. Trung tá Minh Hải mỉm cười đáp:

- Ma túy được cất giấu trong các linh kiện điện tử, chúng ta tích cực điều tra, chỉ cần một chút manh mối, chúng ta cũng bám sát để điều tra.

Bạch Linh ưỡn oải:

- Như vậy chúng ta phải đi khắp các cửa hàng trong thành phố rồi.

Đại úy Tuấn Hoàng trêu:

- Như vậy thì đã có dịp đưa Bạch Linh dạo chơi rồi.

Trung tá Minh Hải gật đầu:

- Đúng. Hai người sẽ đóng vai một cặp vợ chồng trẻ đưa nhau đi mua sắm để tiện việc điều tra.

Hoàng Tuấn nhìn Bạch Linh như ngầm bảo:

- Nói có sai đâu!

Trung tá Minh Hải kết thúc cuộc họp:

- Các trinh sát cùng đi thu thập tin tức, cố gắng phá án trong thời gian ngắn nhất để tránh việc chúng đem hàng đi phân tán.

- Chúng tôi quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ.

Đó là quyết tâm và lời thề của chiến sĩ công an nhân dân.

Cô gái bán hàng vui vẻ gật đầu chào Hoàng Tuấn và Bạch Linh đang sánh vai bên nhau bước vào cửa hàng.

- Anh chị cần mua gì cứ xem thoải mái.

Bạch Linh tươi cười:

- Cảm ơn em. Anh chị muốn mua một số mặt hàng điện tử. Em có hàng mới không?

- Hàng mới thì cửa hàng em có rất nhiều, chị xem này!

Cô gái giới thiệu từng mặt hàng cho Bạch Linh xem. Mặt hàng nào Bạch Linh cũng lắc đầu, làm cô ta ngao ngán.

- Thế chị cần gì?

- Chị muốn mua những mặt hàng mới về trong tuần này.

Cô gái lắc đầu:

- Hàng ế ẩm, cửa hàng em chưa có nhập thêm.

Bạch Linh và Hoàng Tuấn đi các cửa hàng khắp nơi trong thành phố nhưng không thu thập được một tin tức gì.

Hoàng Tuấn chỉ một cửa hàng đề nghị:

- Chúng ta ghé cửa hàng này đi.

- Đây là một cửa hàng ký gởi mà.

- Công tác điều tra là không bỏ sót một chi tiết nào.

- Vâng, bài học ấy bất cứ một trinh sát nào cũng nhớ cả.

Quan sát khắp nơi, không có một điểm nào khả nghi, cả hai thất vọng định ra về thì lúc ấy có một xe chở hàng đỗ xích lại.

Người tài xế vừa bước vào, cô gái bán hàng đã vui vẻ chào đón.

- Hôm nay có hàng à?

- Phải. Ông chủ bảo tôi chở đến ký gởi số hàng này.

- Là hàng gì vậy?

- Một số linh kiện điện tử.

Bạch Linh khẽ nắm tay Hoàng Tuấn. Anh vẫn cử giả vờ xem xét các mặt hàng nhưng tai anh vẫn nghe rõ từng câu nói của cô bán hàng và người tài xế.

Cái đầu điện tử của Bạch Linh chụp như in bảng số của chiếc xe tải chở hàng. Cô bá vai Hoàng Tuấn nũng nịu:

- Anh ở đây chờ em qua bên kia đường mua một số đồ dùng rồi chúng ta cùng về nghe.

Hiếu ý Bạch Linh, Hoàng Tuấn gật đầu:

- Nhanh lên nghe! Anh không chờ lâu đâu:

Bạch Linh đi qua một cửa hàng bán đồ may mặc chọn lựa. Biết chắc không ai theo dõi mình, cô mới liên lạc với sếp.

Chưa đầy năm phút, hai chiến sĩ trinh sát đã bám theo chiếc xe chở hàng.

Phòng cảnh sát điều tra đã có toàn bộ hồ sơ về chủ nhân chiếc xe cũng như mọi hoạt động của hắn.

Triệu Long, bốn mươi lăm tuổi, chuyên mua bán các mặt hàng linh tinh ngoài chợ trời và cũng có một bảng thành tích dày cộm về hành vi phạm pháp.

Giang Vĩ nói với Lê Trung, vẻ bức tức khôn xiết:

- Ta đã hẹn ngày giao hàng với các đầu mối, làm sao đây? Hừ! Triệu Sơn!

Mày dám phỗng tay trên hàng của tao à? Đâu có dễ dàng như vậy.

- Bây giờ đại ca tính thế nào?

- Việc trước tiên là phải điều tra thằng mập.

- Thằng mập dính líu gì trong vụ này?

- Thằng Mập trước kia là đàn em của Triệu Sơn. Lúc Triệu Sơn đi cải tạo, hắn bỏ vợ ta mới nhận về. Không ngờ nuôi ong tay áo.

Lê Trung gật gù:

- Thì ra là vậy.

Giang Vĩ đưa tay nhấn nút chuông gọi:

- Bảo thằng mập lên đây.

Chưa đầy ba phút thằng mập đã có mặt trong phòng. Nhìn thấy Lê Trung ánh mắt hắn lộ vẻ ghen ghét.

- Đại ca gọi đàn em.

- Mày ngồi xuống đó đi. Tao muốn bàn với mày chút việc.

Ngõ đã được Giang Vĩ tin cậy, tên mập khúm núm:

- Đại ca cứ giao việc cho em, dù phải chết em cũng hoàn thành.

Giang Vĩ cười mỉa:

- Chú mày trung thành với tao đến thế sao?

Tên mập nghe giọng nói của Giang Vĩ có vẻ gì bất ổn. Hắn chưa kịp phản ứng thì một nòng súng lạnh tanh đã chĩa thẳng vào màng tang hắn:

- Nói! Số hàng của tao hiện giờ ở đâu?

Tên mập lộ vẻ hoảng hốt:

- Đại ca! Số hàng gì? Em không biết gì hết.

Giang Vĩ nghiêng răng ken két:

- Mày giỏi lắm. Giả vờ hay lắm. Mày cấu kết với thằng Triệu Sơn cướp số hàng của tao. Mày giấu nó ở đâu? Khôn hồn thì khai ra mau.

Tên mập run lấy bầy:

- Đại ca! Oan cho em lắm đại ca. Tại có kẻ ghét em nên muốn hại em mà đại ca.

- Nếu mày không làm thì ai hại được mày. “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”.

Tao đếm tới ba nếu mày không khai tao bắn nát óc mày ngay.

Mắt tên mập như muốn đứng tròn. Tiếng Giang vĩ vẫn vang lên đều đều:

- Một!

Vẫn im lặng.

- Hai!

Tên mập thoáng lưỡng lự...

- Ba!

- Tôi nói! Đừng bắn! Tôi nói.

- Thế ra mày cũng sợ chết.

Tên mập sụp xuống lạy Giang Vĩ lia lịa:

- Đại ca tha mạng, em lỡ đại lần đầu.

Giang Vĩ cười đều:

- Có thể chứ.

Rồi hắn trở giọng quát vàng:

- Nói! Số hàng ấy hiện ở đâu?

- Dạ, ở phòng 402 khách sạn M, lầu ba.
- Tại sao giấu trong hàng ở trong khách sạn?
- Hấn sợ lộ tẩy khi đem về nhà và để ở đó để giao hàng luôn.
- Mà được chia bao nhiêu trong vụ này?

Tên mập van lạy lia lịa:

- Đại ca tha mạng, đại ca tha mạng.
- Nói! Tao không thích dài dòng.

Nòng súng lạnh ngắt dí thẳng vào đầu hấn.

- Dạ, đại ca. Triệu Sơn hứa xong vụ này sẽ chia cho em năm mươi phần trăm.

Tên mập sợ rung cả người.

- Đại ca tha mạng em lần này đi. Từ giờ về sau, em không dám nữa đâu.
- Mà còn lần sau sao? Tao sẽ cắt tay mày, cắt chân mày theo tỉ lệ năm mươi phần trăm không hơn không kém. Mày thấy thế nào? Có hẹp hòi gì cho mày không?
- Đại ca! Tha cho em đi đại ca.
- Tha cho một thằng phản bội như mày à?
- Đại ca.

Lê Trung đứng im xem cuộc diện bây giờ mới lên tiếng:

- Chú mày muốn gì?
- Vụ này nên để đàn em nó làm, đại ca nhúng vào chi cho bẩn tay.
- Ý chú mày là...
- Giao cho thằng Hưng nó xử bí mật, đừng để dính líu đến nhà hàng mình, bọn công an điều tra lôi thôi lắm.

Giang Vĩ nghe Lê Trung nói hợp lý, hấn ra lệnh:

- Giao nó cho thằng Hưng.

Lê Trung ấn nút điện gọi Hưng, Hưng nhanh chóng có mặt.

- Ông chủ!

Giang Vĩ gật đầu lạnh lùng:

- Ừ.

- Đại ca gọi em có việc gì?

- Mày đem thằng này đến một nơi vắng vẻ nào đó chặt hết chân tay nó rồi trở về đây chúng ta có nhiệm vụ mới.

Hưng hiểu ý Trung khi giao việc này cho anh. Anh khống chế tên mập.

- Đi! Tên phản bội!

Đợi Hưng đưa tên mập đi rồi. Giang Vĩ mới hỏi Lê Trung:

- Phi Long! Bây giờ chúng ta giải quyết thằng Triệu Sơn như thế nào?

- Chúng ta cứ đảng hoàng đến khách sạn lấy về.

- Mạo hiểm lắm không?

- Em và thằng Hưng sẽ bảo vệ đại ca.

- Bao giờ hành động.

- Sáng mai.

- Lần này tao giao phó tất cả cho chú mày. Nhưng thằng Triệu Sơn nó biết mặt tao.

- Em sẽ hóa trang cho đại ca. Minh sẽ tiếp cận trao đổi mua bán với nó. Khi nó giao hàng chúng ta sẽ hành động.

- Phải làm cho nó biết tay Giang Vĩ này không phải dễ xem thường.

Hưng trói gô tên mập bỏ đằng sau xe. Anh chạy xe ra khỏi thành phố ra vùng ngoại ô đến một cánh đồng vắng.

Sau nhiều lần quẹo quanh cua, biết chắc không có người theo dõi, Hưng mới đến điểm hẹn.

Đằng xa có một chiếc xe hơi, anh nhá đèn ra hiệu. Tín hiệu đèn pha được đáp lại. Hưng mừng rỡ cho xe lao tới.

- Nó đâu?

Một người thò ra khỏi đầu xe hỏi Hưng.

- Đằng sau xe.

Tên mập bị trói gô nằm co ro như con heo luộc, miệng bị nhét khăn ú ớ.

- Đưa nó qua xe.

Tên mập bị lôi tuột ra khỏi xe. Hấn muốn kêu cứu nhưng cổ họng nghẹn cứng. Chắc rằng hấn phải chết. Phải chi hấn nghe Triệu Sơn, chuồn đi khi xe hàng bị cướp. Hấn không ngờ Giang Vĩ lại phát hiện ra Triệu Sơn quá sớm như thế. Bệnh chủ quan đã giết hấn.

Hấn mơ màng nghĩ đến năm mươi phần trăm tiền của số hàn hấn sẽ được hưởng. Số tiền ấy đủ cho hấn và vợ con hấn sống một đời đế vương. Hấn sẽ giải nghệ an hưởng tuổi già.

Nào ngờ, tiền đâu không thấy mà bây giờ hấn phải chịu cảnh hành hình năm mươi phần trăm. Tàn phế như thế sống mà làm gì, thà chết còn sướng hơn.

Một dòng nước mắt chày dài trên đôi má nung núc nỡ của hấn. Lần đầu tiên hấn khóc, hấn mới nếm được vị mặn đắng của giọt nước mắt.

- Mà cũng biết khóc nữa sao?

Hưng hỏi giọng trêu đùa:

- Thôi, ngoan ngoãn theo các anh về. Thành khẩn khai báo sẽ được khoan hồng thôi. Mà không chết đâu mà sợ.

Tên mập run lên không kèm chế được:

- Thì ra hấn là nội gián. Mình lọt vào tay công an thì sẽ ở tù mãi đời luôn.

- Đưa hấn về đi.

Một bàn tay vỗ vai Hưng:

- Cậu khá lắm Húng. Bọn tớ ở đằng sau lúc nào cũng hỗ trợ và sẵn sàng bảo vệ cậu.

Hưng riết lấy bàn tay của bạn cảm động:

- Phá án xong, chúng mình nhậu một trận nghe. Nhớ các bạn quá.

- Chúc thắng lợi.

Hưng nhìn chiếc xe lao dần đi trong màn đêm mà lòng bùi ngùi. Cuộc chiến chỉ còn trong gang tấc nữa thôi là đã đi đến đích thắng lợi rồi.

- Cố lên Hưng!

Anh tự bảo với mình.

Bảy giờ sáng, Giang Vĩ được Lê Trung hóa trang thật khéo cùng với Hưng đến khách sạn M theo kế hoạch...

Lê Trung đến bên quầy nhìn cô quản lý cười tươi:

- Chúng tôi cần lên phòng 402 lâu ba gặp ông Triệu Sơn.
- Dạ, để tôi báo cho ông Sơn.

Lê Trung dẫn lấy tay cô gái trên máy điện thoại:

- Không cần! Chúng tôi đã có hẹn với nhau rồi. Không làm phiền cô.
- Vậy thì xin mời ông

Lê Trung ra hiệu cho Giang Vĩ và Hưng theo mình vào thang máy. Phòng 402 hiện ra trên lối đi. Lê Trung thoáng do dự nhìn Giang Vĩ. Hiếu cái nhìn của anh Giang Vĩ khẽ gật đầu. Lê Trung đưa tay gõ cửa.

- Ai đấy?

Giọng hần đầy lo lắng.

- Chúng tôi đến nhận hàng.
- Sao sớm vậy?
- Chúng tôi thay đổi giờ để đánh lạc hướng bọn theo dõi.

Cánh cửa phòng được mở ra. Triệu Sơn yên tâm khi nhìn ba người.

- Mời vào!

Lê Trung nói:

- Chúng tôi muốn nhận hàng.
- Theo nguyên tắc tiền và hàng phải trao cùng một lúc.
- Được.

Lê Trung hất hàm ra hiệu cho Hưng mở nắp valy ra. Những xấp tiền bằng đô la được xếp ngay ngắn thành từng chồng.

- Đưa hàng ra ngay đi.

Giang Vĩ nóng mặt thúc giục. Triệu Sơn mỉm cười mở valy hàng ra. Giang vĩ thử một miếng bột trắng trong ấy. Giang Vĩ gật đầu. Hàng được trao tay nhau.

Lê Trung nhanh như sóc chồm đến kề nòng súng vào đầu Triệu Sơn.

- Đứng im!

Triệu Sơn cười nhạt:

- Tao biết màn kịch này phải thế mà.

Lê Trung giật mình. Anh đã nhanh mà hai người lạ mặt kia còn nhanh hơn.

Hai nòng súng cũng đang chĩa thẳng vào đầu Giang Vĩ và Hưng.

- Sao? Hai đối một, bọn tao cũng còn lời chán

Tình thế bất lợi nghiêng về phía Lê Trung, anh bình tĩnh kéo dài thời gian.

- Đừng làm bậy nghen! Chúng ta còn có thể thương lượng mà.

- Thương lượng! Thương lượng thế nào? Phần lãi cũng thuộc về bọn tao cả.

Triệu Sơn vừa nói vừa cười ha hả. Lê Trung tức giận muốn bóp cò cho hẳn một phát. Nhưng còn tính mạng của đồng đội, anh phải cân nhắc kỹ càng.

- Thả Triệu Sơn ra!

Tên cầm súng chĩa vào Hưng quát lên.

Lê Trung cũng tìm cách kéo dài thêm thời gian cho đồng đội anh tiếp ứng.

- Một người đổi lấy một người.

- Ai?

- Đương nhiên là ông chủ.

Lê Trung nói cứng. Anh thừa biết bọn chúng sẽ dùng Hưng đánh đổi với anh.

- Mà mày có quyền lựa chọn sao? Tao cho mày một điều kiện, bên kia mày thả Triệu Sơn, bên này tao thả thằng oắt con này.

- Tao có thể tin mày sao?

- Tao có thể để cho thằng oắt này thông thả đi về phía mày, còn mày cũng làm ngược lại. Nòng súng của mày hoặc của tao có thể nhả đạn bất cứ lúc nào.

- Cũng được. Thực hiện đi.

Giang Vĩ phản đối:

- Tại sao người được trao đổi không là tôi mà là thằng oắt đó?

- Im lặng. Muốn sống thì câm mồm đi.

Nòng súng của hắn nhích mạnh vào đầu Giang Vĩ.

Lê Trung sốt ruột:

- Bắt đầu đi.

Lê Trung căng thẳng chờ đợi. Từng bước Hưng nhích dần về phía anh. Ánh mắt của Giang Vĩ nhìn anh như trách móc.

Cuộc trao đổi đã xong, Lê Trung nhẹ cả người. Anh nói với Giang Vĩ:

- Xin lỗi ông chủ. Ông chủ cố chịu đựng một chút. Ông còn có giá trị lợi dụng, bọn nó không thể giết ông đâu.

Triệu Sơn cười khoái trá:

- Màý thông minh. Bọn tao giết hẳn làm gì chứ. Chỉ cần màý đem cho chúng tao số tiền chuộc hẳn, bọn tao sẽ thả ra ngay.

- Còn valy tiền đó?

Lê Trung hất mặt về chiếc valy tiền bọn chúng đoạt trên tay Hưng.

Triệu Sơn cười đều cẳng:

- Đương nhiên là của ông màý rồi. Bây giờ thì đứng im cho bọn ông rời khỏi chỗ này. Bọn bây về đem đến cho ông năm chục ngàn đô để chuộc hẳn.

- Chúng tôi làm sao có số tiền ấy?

- Màý ngu quá! Tiền nằm trong két của hẳn chứ đâu. Hẳn còn có gửi tiền khắp các ngân hàng quốc tế đó. Tụi bây đâu có ngờ đây là một cái bẫy phải không? Tao đâu có tin tưởng thằng mập đó, nên đã giăng bẫy chờ bọn bây.

- Hừ!

Lê Trung tự trách mình: Anh đã quá xem thường Triệu Sơn nên mới xảy ra việc đáng tiếc này. Đáng lẽ giờ này bọn chúng đều phải đưa tay vào còng thì chúng lại được tự do. Nhưng rồi lưới pháp luật không tha cho bọn bây. Càng kéo dài thời gian thì mẻ lưới sẽ tóm được nhiều con cá lớn.

- Được. Màý cứ cho biết thời gian và địa điểm, bọn tao sẽ đem tiền đến.

- Màý yên tâm về tổng hành dinh chờ điện thoại.

- Đi!

Triệu Sơn ra lệnh cho Giang Vĩ.

- Ngoan ngoan nhé. Kháng cự là mất mạng.

Súng còn cầm trong tay, nhưng Lê Trung cũng không dám mạo hiểm. Dù

Giang Vĩ là tội phạm, anh cũng phải bảo vệ mạng sống của hẳn.

Bọn chúng thụt lùi ra cửa kéo Giang vĩ đi theo. Cánh cửa đóng sầm lại lập tức. Lê Trung nhìn Hưng lắc đầu:

- Mình bị nhốt trong đây rồi.

Hưng nhào đến chiếc điện thoại trong phòng, anh lộ vẻ thất vọng.

- Bị cắt từ lâu rồi.

Bỗng mắt Hưng sáng lên:

- Anh Lê Trung! Chúng ta còn máy bộ đàm. Mình liên lạc với bố già đi.

- Quỷ tha ma bắt cậu. Sao không chịu liên lạc đi!

- Em còn đợi lệnh chỉ huy mà.

- Giờ phút này mà cậu còn đùa được à?

Hưng nhấn chiếc nút nhỏ trên đồng hồ đeo tay, đèn tín hiệu nhấp nháy.

- Alô. Bọn chúng ra ngoài với con tin trong tay.

-

Hưng nhăn mặt gãi đầu:

- Bọn em bị nhốt trong phòng không ra được.

- ...

- Vâng, thưa thủ trưởng.

Rồi Hưng quay sang báo cáo với Lê Trung:

- Nhân viên khách sạn sẽ mở cửa cho chúng ta ra.

Lê Trung cười như mếu:

- Thật là mất mặt quá!

Điểm hẹn chuộc con tin là một ngôi nhà hoang sát bìa rừng cách thành phố mấy trăm kilômét.

- Địa bàn này của anh mà phải không anh Lê Trung?

Lê Trung gật đầu rồi châm chọc:

- Vậy chú mày cứ ở nhà ăn no ngủ kỹ đi.

- Ai mà bỏ đồng đội thế? Em sẽ cùng đại ca chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.
- Nhớ! Nguy hiểm cũng đừng chạy vào rừng kẻo bị cộp vồ đó.
- Đại ca xem thường đàn em quá!
- Đùa với đệ một chút thôi. Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Chuẩn bị xuất phát.

Hưng gập người:

- Báo cáo thủ trưởng, đã sẵn sàng.

Chiếc xe chạy vào khúc quanh của quốc lộ theo con đường mòn vào rừng.

Đèn xe quét sáng rực dãy bìa rừng, ngôi nhà hoang hiện ra. Lê Trung khảo sát chung quanh một vòng, anh yên tâm đồng đội anh đã vây kín cả một khu vực.

Lê Trung bắt tay làm loa gọi:

- Triệu Sơn! Đem con tin ra ngay đi.

Bên trong vẫn im lìm.

- Triệu Sơn! Đừng làm trò khỉ nữa.

Vẫn im lặng, Lê Trung tiến tới xem xét chiếc xe du lịch đen đang nằm bên gốc cây.

- Bọn chúng đã đến đây rồi. Sao không chịu ra mặt?

Lê Trung trầm nghĩ:

- Mình có sơ sót bị bọn chúng phát hiện sao?

Chuông điện thoại reo vang. Lê Trung bấm máy:

- Alô!

- Để bảo đảm an toàn, chúng tôi buộc lòng phải dời địa điểm. Về phía tay trái có một con đường mòn anh hãy đi khoảng một kilômét, người chúng tôi sẽ đón.

- Xảo quyết!

Lê Trung chưa nói hết câu thì bên kia đã tắt máy chấm dứt liên lạc. Anh bảo Hưng:

- Cậu ở lại liên lạc với mọi người, bí mật hỗ trợ mình.

Hưng kêu lên:

- Anh đi một mình nguy hiểm lắm, Lê Trung.

- Nhiệm vụ quan trọng, nhất định phải bắt cho được bọn chúng để pháp luật trừng trị không để chúng lộng hành như thế.

Hưng siết chặt tay anh:

- Bảo trọng!

Lê Trung gạt đầu rồi lao mình đi trong đêm đen, độ khoảng một kilômét anh nhá đèn làm hiệu. Bên kia nhá đèn lại trả lời

Lê Trung quát to:

- Con tin đâu?

- Đưa tiền ra đây.

Lê Trung mở va ly rọi đèn pin vào cho chúng kiểm tra. Lê Trung thúc giục:

- Đưa con tin ra đây.

Triệu Sơn cười khùng khục:

- Đâu có dễ dàng như vậy được.

- Triệu Sơn! Mày định giở trò gì đây?

- Trò gì? Bọn tao đâu có dễ dàng mà tha cho con mồi như vậy. Mày hãy nhìn hấn kia. Vẫn còn sống đó phải không? Bọn tao còn phải kiểm tra xem tiền của mày là thật hay giả nữa đã chứ.

Lê Trung rút súng ra. Triệu Sơn càng cười to:

- Đừng có dại mà chống đối với bọn tao. Mày chưa kịp nổ súng thì viên đạn đầu tiên đã xuyên qua ngực Giang Vĩ rồi. Tha cho mày vì mày đã không thất tín. Quay về đi chờ tin mới của bọn tao.

Triệu Sơn còn đang cười khằng khặc thì hấn bỗng rú người lên đau đớn. Sau hấn cả bọn ba người cũng rú lên oản oại.

Lê Trung chột hiểu, đồng đội anh không muốn làm náo động cả khu rừng yên tĩnh, nên đã dùng súng giảm thanh hỗ trợ cho anh.

Những chiếc còng được cho vào tay bọn chúng. Hưng lao đến ôm chặt lấy anh mừng rỡ.

- Lê Trung! Chúc mừng chiến công.

Các chiến sĩ khám xét chung quanh valy tiền, hàng vẫn còn nguyên, chúng

vẫn chưa kịp tẩu tán. Có lẽ chúng định nhờ số tiền của Lê Trung đến rồi mới chia chác, hay là không đủ thời gian ở thành phố để ăn chia.

Lê Trung bước đến bên Giang Vĩ:

- Xin lỗi đại ca.

Giang Vĩ bị trói bên gốc cây đã chứng kiến tất cả, hăn mở to trừng trừng đôi mắt nhìn Lê Trung lắp bắp:

- Mà y là...

- Chiến sĩ công an.

Giang Vĩ gục xuống như cây già bị cơn bão trong rừng chặt ngã. Một tên trùm buôn lậu phải sa lưới pháp luật.

- Đưa tất cả về đồn.

Lê Trung ra lệnh, anh cố hít lấy một làn không khí trong lành vào lồng phổi.

- Cảm giác sáng khoái sau khi hoàn thành nhiệm vụ thật là tuyệt vời.

Anh thốt lên rồi cùng đồng đội giải phạm nhân về trong niềm vui.

Bản án tử hình dành cho những tên tội phạm thật đích đáng. Riêng Quốc được tha bổng vì đã lấy công chuộc tội.

Ra khỏi tòa, anh như cánh chim bay bổng giữa bầu trời, anh gọi to:

- Mẹ! Con đây mẹ!

Bà mẹ già nua dang tay ôm lấy anh đôi mắt nhắm nheo tuôn trào giọt lệ:

- Quốc! Mẹ tưởng không gặp được con nữa.

- Mẹ ! Mẹ ơi! Con đã được làm người rồi.

- Con nhìn xem ai đây nè!

Quốc kinh ngạc kê lên:

- Hồng!

- Anh Quốc! Chúc mừng anh!

- Sao Hồng biết mà đến đây?

- Báo chí đăng tải khắp nơi vụ án đường dây ma túy này. Nhờ vậy, Hồng

mới biết sau đêm đó anh vẫn còn sống và đang lập công chuộc tội.

- Hồng! Tôi không xứng đáng với Hồng.

- Làm người mấy ai không có lầm lỗi, quan trọng là biết hối cải, làm lại cuộc đời.

Mẹ Quốc nói trong nước mắt:

- Mừng ngày đoàn tụ, bác mời cháu về nhà bác dùng một bữa cơm cho ấm nhà. Từ ngày thằng Quốc bỏ đi, bác chẳng thiết tha gì đến cuộc sống.

- Dạ cháu cảm ơn bác. Mình đi anh Quốc.

Quốc nắm tay Hồng:

- Hồng! Cảm ơn em đã cho anh niềm tin cuộc sống.

Trời thành phố như trong hơn, nắng như tươi đẹp hơn, để chào đón những con người quay về từ bóng tối.

Lê Trung lại trở về với nhiệm vụ của mình sau khi chấm dứt chuyến du lịch vào thành phố Hồ Chí Minh.

Sáng nay, đại tá Nguyễn Hoàng cho mời anh vào phòng làm việc.

- Chào đại tá!

Đại tá Nguyễn Hoàng nhìn anh mỉm cười:

- Cậu có khỏe không?

- Vẫn còn nhiều sức lực để dành cho những cuộc du lịch mà đại tá ban tặng. Bây giờ tôi được đi du lịch ở đâu thưa đại tá.

- Nơi mà cậu thích.

- Nghĩa là...

- Ban giám đốc công an thành phố Hồ Chí Minh gửi công văn nhiệt liệt khen ngợi cậu và trích tặng cậu một số tiền thưởng trong quỹ của tổ chức. Còn ban giám đốc ở đây đã bàn bạc với nhau tặng cậu hai vé khứ hồi về thành phố biển cát trắng.

Lê Trung gặp người lại theo tư thế:

- Cảm ơn đại tá!

- Chúc cậu vui vẻ một tuần đổi gió nhé!

Cầm hai vé du lịch trong tay, Lê Trung hớn hờ gọi điện cho Uyển vân:

- Uyển Vân! Chúng ta có dịp đi thành phố biển cát trắng như mong ước rồi.

- Ai thèm đi với anh.

Như quả bóng xì hơi, Lê Trung ỉu xiu:

- Uyển Vân, vì công tác đột xuất nên không liên lạc được với em , giận anh nên em không đi, phải không?

- Con gái nói không là có mà.

- Uyển Vân!

Lê Trung kêu lên trong hạnh phúc.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>